

S. N. LAZAREV

DIAGNOSTIKA KARMY

KNIHA ČTVRTÁ

DOTEK
S BUDOUCNOSTÍ

Obsah

Obsah	2
Ke čtenářům	3
Úvod	4
Budoucnost	10
Nové hodnoty.....	22
Kasino	30
Trojúhelník.....	39
Zásady	42
Neplodnost.....	45
Modlitba.....	52
Bojová umění.....	56
Vnímání nových informací.....	62
Osobnost a společnost.....	67
Láska a morálka	75
Kritické situace	77
Pomoc jiným.....	82
Seance.....	86
Mravnost.....	93
Kolektivní já.....	95
Sikačaeljan.....	99
Práce s pacienty.....	107
Zrození přípitku.....	115
Závěr	118

Pro Synergii, a. s., vydalo Nakladatelství Slovart, Praha 1998. Vydání první. Sazba a tisk Knihtlačiareň Svornosť, spol. s r. o., Bratislava. Přeloženo z ruského originálu S. N. Lazarev: Diagnostika karmy. Kniga četvortaja. Prikosnovenije k buduščemu. AOZT akademija Parapsicologii, Sankt-Peterburg 1997.

Ke čtenářům

*Má třetí kniha se měla jmenovat **Případy z praxe**. Měl jsem za to, že ve dvou předchozích svazcích byla má soustava dokončena, a ve třetím jsem hodlal poskytnout k té soustavě vysvětlivky, upřesnění a komentáře. Mezitím jsem však nashromáždil nové informace - ty se ukázaly být natolik důležité, že jsem musel nakvap napsat plnohodnotnou třetí knihu. Během této doby se na mě mnoho lidí obracelo s otázkami a já sliboval, že na ně odpovím právě až na knižních stránkách. Velmi se omlouvám těm, kteří přišli na má vystoupení ve Vladivostoku. Vyhlásil jsem tam, že odpovím na písemné dotazy a že své odpovědi nahraju na videokazety. Nestihl jsem to však. Taky jsem slíbil, že ve čtvrté knize poskytnu odpovědi na otázky, ale opět se vynořovaly další a další informace, a -jak tomu alespoň já rozumím - bez nich by mé výzkumy nemohly být celistvé a definitivní. Dnes je soustava víceméně dokončena. Ale když už to takhle dopadlo, zveřejním tolikrát avizované odpovědi na otázky, vysvětlivky a dodatky ve zvláštním svazku. Očekávám, že kniha pátá by mohla vyjít na podzim roku 1997. Ještě jednou prosím o pochopení - nic neradím a k ničemu nevyzývám. Jen se dělím o své zkušenosti z pomoci lidem, o výsledky svých výzkumů, o svou touhu poznat svět kolem sebe. Doufám, že tato kniha pomůže každému, kdo si ji přečte.*

S úctou

autor

Úvod

Na jaře roku 1996, poté, co vyšla má třetí kniha, jsem si řekl, že soustava je v zásadě dokončena. Stále častěji jsem se setkával s lidmi, kteří prohlašovali, že přečtení mých tří knih změnilo jejich povahu i náhled na svět. Když si čtenář pozorně analyzoval vše to, co se praví v mých knihách, potíže mizely. Pravda, nastaly i situace, kdy mé znalosti, zkušenosti a intuice byly vůči nemoci bezmocné. V takových okamžicích jsem se stěží bránil touze všech výzkumů nechat a věnovat se něčemu jinému.

Častější však byly případy přímo zázračného uzdravení. A to mě nutilo jít dál. Nesmírně důležitý byl pro mě fakt, že obrovské množství informací se mi podařilo zhustit do několika prostých a srozumitelných pravd. Názory na napsané knihy se však diametrálně lišily. Jedni říkali, že soustava je příliš triviální. Jiní zase, že je zbytečně komplikovaná a nesrozumitelná. Jedni tvrdili, že nejsilnější je první kniha. "Nejpůsobivější je třetí kniha," říkali jiní. "Nejsilnější je ale přece jen druhá," soudili další a snaželi pro toto své tvrzení pádné argumenty.

A tehdy jsem pochopil, že lidé vnímají informace každý jinak a že na každého kniha účinkuje po svém. O tom, že kniha má skutečně vliv, jsem se přesvědčil na vlastní kůži, když jsem si pročetl první dokončený rukopis.

Už po pár stránkách jsem v jemné hladině znenadání pocítil tak mohutný úder, že křehká skořápka mého pole se začala rozpadat na kousky.

Potom začal tělesnou schránku plynule opouštět i kokon struktury mého pole. Mnozí jasnovidci si již povšimli, že když odchází aura, člověk za nějaký čas umírá. Pochopil jsem, že věc je vážná, a pokusil se odhalit zdroj tohoto útoku.

Výsledek byl vskutku nečekaný. Tímto zdrojem byl můj vlastní rukopis.

Poprvé v životě jsem četl text, který na mě měl energetický vliv - rychlost proměny informací v energii byla mimořádně vysoká. Představil jsem si, co by to mohlo udělat s mými příštími čtenáři, až jsem se zachvěl. Dospěl jsem k závěru, že pod vnější vrstvou informací obsažených v knize se skrývalo mnohem rozsáhlejší vnitřní pozadí. Když bylo toto pozadí disharmonické, informace vyložené v knize do vědomí čtenáře nepronikaly. Konali jsme zajímavé pokusy. Dával jsem "pokusné osobě" 2-3 stránky rukopisu a požádal jsem dotyčného, aby si je přečetl a sdělil mi svůj názor na jejich obsah.

"Nezlob se," říkal mi oslovený, "ale to se nedá číst. Ten text je příliš komplikovaný, nesrozumitelný - nepochopil jsem prakticky vůbec nic."

Zkoumal jsem hlubinné pozadí v jemné hladině a skrze modlitby a pokání jsem likvidoval agresivní programy, zkrátka jsem text energeticky vyčistil.

O dva dny později jsem též text bez sebemenších viditelných změn dal svému známému přečíst ještě jednou. Četl a nešetřil nadšenou chválou:

"Hned je vidět, jak to někdo dobře zredigoval. Teď se to čte báječně a člověku je okamžitě všechno jasné."

Pochopil jsem, že nejpodstatnější v každém textu je hlubinný, informačně pocitový kanál. Jak ve výtvarném umění, tak v poezii či v hudbě je estetickým i faktickým základem to, co nezbadatelně spočívá za textem, tónem či výtvarnou formou. Hlubinnost vnějškově téměř identických textů může být velmi různá. Přitom se takový text dá zdokonalovat téměř donekonečna. Čím víc je v informaci lásky, tím vyšší je její hutnost a tím univerzálnější má vliv. Ukazuje se, že nedokážeme-li vnímat

pocitově, pak nefunguje ani vnímání intelektuální. Hloubka pocitového vnímání je dána množstvím lásky k Bohu nahromaděné v naší duši.

Mnozí z těch, kteří si přečetli druhou knihu, mi říkali, že je schopna dohnat člověka k zoufalství. Za sebemenší poklesek přichází trest - za hříchy rodičů, dědů a babiček neznámo proč pykají jejich vnoučata. Vzniká tak vědomí naprosté bezvýchodnosti. Snažil jsem se je uklidnit. Přestože informace v knihách jsou maximálně zpracované, je to přece jen reportáž o mé cestě za poznáním světa a zákonů, které tento svět řídí. "Za agresivní myšlenky člověk nemusí platit," vysvětloval jsem svým pacientům, "pokud nejsou podpořeny také agresivními pocity, pak se do našeho nitra nedostanou. Když člověk navenek rámusí, křičí a bouří, ale v nitru si uchovává lásku, na jeho zdraví to rozhodně žádný negativní vliv mít nebude."

Ale uvažujme dál. Negativní emoce a činy našich předků vstupují do našeho pole a zůstávají tam v tom případě, jestliže jsou identické s naší duchovní konstrukcí - například: pokud jsem ani v minulých životech nebyl žárlivec, žárlivost mých rodičů do hlubin mé vlastní duše neproniká. Když jsem v životě správně orientován, pak i povrchová špína, kterou ,zdědím po předcích, jednoduše zmizí. Osobní karma odpovídá karmě rodičovské, a pokud jsem ve třech minulých životech lidmi opovrhoval a považoval se za moudřejšího než ostatní, pak v tomto životě dostanu stejného otce, děda i praděda. Proto když člověk na sobě začne pracovat a obrací se k Bohu, dá se předpokládat, že rodinnou karmu nemá a že je vybaven jen karmou osobní. Čím silnější je jeho směřování k Bohu a k lásce, tím méně je člověk závislý na energetice okolního světa, na negativní zkušenosti svých předků i vlastní zkušenosti z minulých životů. Když jsem psal třetí knihu, občas jsem zápolil s okamžiky naprosté bezradnosti. Stačilo odstranit lpění na jedné lidské hodnotě, a hned se objevovalo lpění další. Ten proces mi připadal nekonečný. Proto jsem se snažil maximálně zobecnit pojem "lidské hodnoty". V zásadě nakonec zůstaly dva kardinální pojmy - žárlivost a pýcha.

Jedna skupina nemocí a pohrom souvisela s tématem mezilidských vztahů, kdežto jiná zase s fenoménem schopností, intelektu a dokonalosti.

Žárlivost přinášela jeden typ nemocí, pýcha typ jiný, kdežto kombinace žárlivosti s pýchou zpravidla plodila onemocnění velmi těžká a většinou nevléčitelná.

Vzpomínám si, jak ke mně na seanci přišla jakási žena a povídá: "Já už zase chodím i mluvím!"

"Jak tomu mám rozumět?" podivil jsem se. "Copak vy jste nemohla chodit a mluvit?"

Vtom už mi ale její tvář začala připadat známá, nemohl jsem si však vzpomenout, kde jsem ji viděl.

"Dnes jsem u vás už potřetí," usmála se ta žena. "Na první seanci mě k vám manžel přinesl v náručí. Nemohla jsem ani chodit, ani mluvit, a lékaři mou chorobu považovali za nevléčitelnou. Svaly postupně atrofovaly. To nejdřív přestanete chodit, potom mluvit a nakonec i dýchat. Věhlasný profesor chirurgie mi řekl, že mě operovat nebude: Stejně bys mi umřela na stole, řekl jen, na přežití nemáš ani desetiprocentní šanci. Zkrátka a dobře mě pustili zemřít domů. A vy jste mi pak vysvětlil, že se mě zmocňuje žárlivost a pýcha zároveň. Do té doby jsem si vůbec nedokázala představit, v čem spočívá smysl života, proč žiju a jak se musím chovat, abych byla šťastná. Když jsem přehodnotila svůj život, mnohé jsem pochopila. A čím vřelejší byla má duše, tím rychleji nemoc odcházela. Pro mě byla láska k Bohu odjakživa abstraktním pojmem. Kdežto dnes ji prostě cítím."

Setkání s takovým pacientem mi vždycky udělá radost.

V poslední době se po šestiletém maratónu, který začal v roce 1990, tu a tam cítím poněkud unaven.

Příjemné bylo, že soustava začala fungovat víceméně bez mého zásahu.

Mé informace mohly pomoci milionům lidí. Než jsem se pustil do výzkumů, všude jsem četl jedno a totéž: "Osud změnit nelze, před osudem člověk neutěče." Změnit lidskou povahu je

opravdu téměř nemožné. To, že se dá před narozením a dokonce už před početím dítěte změnit jeho osud, zdraví a charakter, jsem si vůbec neuměl představit. Taky jsem nevěděl, proč se člověk na Zemi objevil.

V čem hledat smysl života? Proč tu žijeme, když stejně stárneme, postupně o vše přicházíme a nakonec umíráme? O tom, že chování člověka se může kardinálně změnit během několika hodin, jsem neměl nejmenší tušení.

Vzpomínám si, jak mi na seanci přišla žena a vyprávěla:

"Když jsem od vás odcházela naposledy, šla jsem domů. Přišla jsem, zazvonila, dveře se otevřely, na prahu stála moje dcera a najednou se mě užasle otázala: Mami, co se to s tebou stalo? Mně se najednou vůbec nechce se s tebou hádat a odmlouvat ti."

Ukázalo se, že stačí, aby člověk změnil svůj náhled na svět, aby procítil, nakolik reálný je cit lásky k Bohu a naopak nakolik iluzorní a druhotné je vše ostatní, a je až s podivem, jak se začíná měnit nejen lidský charakter, zdraví a osud, ale i lidé kolem nás a svět, který nás obklopuje. Ze takovýmto způsobem lze zachránit nejen jednoho člověka, nýbrž i celou skupinu, celé město, národ či dokonce stát - na to jsem tehdy nemohl ani pomyslet. Čím dál jsem však ve svých výzkumech pokročil, tím zřetelněji jsem chápal, jak důležitý je pro uzdravení a záchranu jak jednoho člověka, tak velkých skupin lidí správný náhled na svět a práce na sobě.

Tehdy pro mě bylo složité představit si, že největší silou vesmíru je láska. A přestože jsem mnoho věcí ještě nechápal, orientovat se v okolním světě už jsem dokázal. Jednou z bílých skvrn v mých výzkumech byla indická a čínská filozofie. Proč je třeba zřít se všech pozemských přání, abychom dospěli ke štěstí? Proč indická filozofie považuje celý okolní svět za iluzi? Proč je za našeho hlavního nepřítele označováno lidské myšlení, když právě mysl činí člověka člověkem? Řekněme to takhle - pro sebe jsem síto ještě jakžtakž vysvětlit dokázal, ale má soustava si s něčím podobným poradit neuměla. V mých výzkumech pojmy jako "vůle", "přání", "vědomí" člověka vlastně neexistovaly. A nevěděl jsem, zda tam někdy budou. Chápal jsem, že všechny lidské hodnoty se musejí soustředit do nějakého jednoho kruhu. Ale stále se mi to nedařilo. Byly tu jen dva jasné a pregnantní pojmy - žárlivost a pýcha. Uvědomoval jsem si také, jak je těžké je přemoci a zbavit se chorob, které z těchto dvou fenoménů plynou.

Vznikly ještě další dva pojmy, tentokrát dosti nezřetelné. První z nich je mravnost, láska k lidem.

Druhý je pak kontakt s budoucností, který se uskutečňuje skrze cíle, sny a ideály. Abych byl poctivý - jejich vzájemné souvislosti jsem tehdy rozpoznat nedokázal. Ve třetí knize jsem se pokusil vše propojit do jediného celku, jenže to se mi nepodařilo. Po celých šest posledních let jsem pracoval na hranici svých možností. Soustava ještě nebyla dokončena, ale fungovala. Přesvědčoval jsem se o tom každý den. Nemyslel jsem si, že dospěju ještě někam dál. V každém případě jsem byl přesvědčen, že v nejbližších několika letech se dalšího skoku kupředu ve svých výzkumech nedočkám.

Jak se však třetí kniha blížila ke konci, stále častěji jsem pokukoval po prázdných plátnech, napjatých na rámech v mém ateliéru. Proč to asi dělám, copak jsem malíř?

Svou povinnost k lidem jsem splnil, teď si můžu pohovět a nějaký čas žít normálně. Přesně takhle jsem uvažoval na jaře roku 1996. Ale v mysli mi neustále vězela tříska, která mi nedávala pokoje - a to bylo téma času. Cítil jsem však taky, že tohle téma je v daném okamžiku nad mé síly, a tak jsem nad tím zatím mávl rukou. "Odpočinu si tak rok půldruhého a pak se uvidí," řekl jsem si. Asi na měsíc jsem skutečně opustil všechno, co nějak souviselo s mými výzkumy. Jenže došlo k událostem, které mě donutily naráz zmobilizovat všechny síly a na své nedávné plány a sny zapomenout. Nové informace často přicházejí v podobě smrti nebo sledu několika náhlých neštěstí. Právě takovéto informace se ke mně jedna za druhou hrnuly na jaře roku 1996.

Nepsal jsem své knihy proto, abych pacientům opakoval stále jedno a totéž. Na první pohled velmi prostá informace se často dala zvládnout jen s velkými obtížemi. Nejdřív jsem prostě chtěl

napsat na stroji článek, který bych svým nemocným dával. Pak jsem ale pochopil, že mé údaje potřebují všichni - proto jsem se rozhodl, že vydám knihu, zejména když se mi za nějaký čas taková možnost naskytla. Poté jsem zjistil, že fakta obsažená v knize jsou stejně hodnotná a účinná jako seance. Pak už stačilo jen doladit detaily. A tak jsem se rozhodl, že maximum toho, co vím, vyložím v knihách, aby se pacienti léčili sami, a já abych se mohl věnovat jen mimořádně složitým případům.

Se mnou se to zkrátka má tak, že buď nepracuji vůbec, nebo naopak ze všech sil. Když se mi při jakékoli práci nepodaří rychlý kvalitativní skok kupředu, přestane mě taková činnost bavit a rezignuji na ni. Práce v maximálně rychlém tempu mobilizuje veškeré síly organismu a umožňuje přecházet na kvalitativně novou úroveň. Několik let jsem například pracoval jako dekorační výtvarník. Vzpomínám si, jak mi v jedné organizaci paní vedoucí slavnostně řekla:

"Váš předchůdce tu vyseďoval patnáct hodin denně, ale občas se mu stalo, že stejně nestihl udělat všechno. Mě absolutně nezajímá, kolik času budete trávit v zaměstnání, já potřebuju hlavně výsledky."

Po pár týdnech po mně začala požadovat, abych byl v práci alespoň 3-4 hodiny.

"Vždyť dělám všechno, co po mně požadujete..." "Jenže v práci nejste nikdy déle než hodinu."

"Ale mám vždycky všechno hotovo."

"Trvám na tom, abyste tady alespoň do oběda byl," prohlásila ta žena.

"Tento požadavek laskavě adresujte mému nástupci," řekl jsem prostě a dal výpověď.

A přesně tento postup se ukázal být mimořádně potřebný a užitečný, když jsem začal pracovat na svých knihách. Informace shromážděné v první knize bych býval mohl vysvětlit v několika tlustých dílech, ale já je nakonec dokázal zhustit do rozměrů brožury. Proto občas bývá tak nesnadné vstřebat obsah mých knih hned napoprvé. Změny, které tyto texty vyvolají, jsou však vskutku významné, a když dnes slýchám, že po přečtení mých prací se lidem zásadně mění povaha, už mě to nepřekvapuje. Nedivím se ani tomu, že některé choroby úplně zmizí. Dnes už žasnou spíš tehdy, když choroby neustupují. Sotva vyšla má třetí kniha, měl jsem pocit, že po jejím přečtení by do mé pracovny měli přicházet už jen naprosto zdraví lidé.

A opravdu - na seance ke mně začali chodit lidé, kterým se změnila povaha, zdraví i osud. A ti se potřebovali přesvědčit o tom, zda si počínají správně, a také uspokojovat svůj čistě poznávací zájem. Jenže pak se poznenáhlu začali objevovat pacienti, kteří byli z hlediska mých předchozích výzkumů v pořádku, ale přesto u nich vznikalo cosi nového. A ono nové se ukázalo jako mnohem vážnější a nebezpečnější než lpění na vztazích, které způsobovalo žárlivost a zbožštění schopností, intelektu a dokonalosti. V mé klasifikaci se tomu říkalo lpění na budoucnosti. Odstranit něco takového jsem neznámo proč nedokázal. Znovu a znovu jsem se k celému problému vracel. Aby se člověk příliš nezaměřil na budoucnost, nesmí se ocitnout v kolotoči snů a plánů. Musí pochopit, že vše je určováno boží vůlí a že naše vůle je druhotná. Činil jsem stále nové pokusy o překonání budoucnosti, ale nic se nedařilo. Čím víc lásky a znalostí vynakládáte, tím víc dalších údajů přichází. Právě proto jsem začínal chápat problémy nově nejčastěji během besed a přednášek. Jednou jsem například z pódia vysvětloval:

"V indické filozofii se praví, že základem okolního světa je čas, z něhož se rodí všechno jsoucí. Čas se dělí na minulost, přítomnost a budoucnost.

Minulost je povahy materiální. Budoucnost je naopak entita duchovní. To, čemu říkáme materie, hmota, je jen jedním z druhů času. Tomuto druhu říkáme minulost. To, čemu říkáme duch, pole, prostor, to je také druh času, který pojmenováváme budoucnost. Budoucnost je duchovní. Minulost je hmotná. Přítomnost je duchovně hmotná. Z lásky se rodí duch. Z ducha se rodí hmota. Hmota směřuje k tomu, aby splýnula s duchem a vrátila se tak k lásce a k Bohu."

U čeho začíná život? U toho, čemu říkáme "homeostáze".

Mění se prostorový, materiální i energetický režim. Uvnitř buňky však změny probíhají podle docela jiného schématu. Vzájemné působení hmoty, prostoru a energie v buňce se od zevních

analogických procesů výrazně liší. Chci tím říct, že časové procesy v buňce se liší od časových procesů v okolním prostředí. Aby buňka v tomto prostředí přežila, musí kontrolovat stav hmoty, prostoru a energie kolem sebe!

Vraťme se ale k výchozímu řetězci. Z lásky se rodí informační struktury pole, tedy struktury prostorové. Informace se mění v hmotu a přitom plodí energii. Energie se mění v hmotu, hmota tihne k hromadění energie a informací. Kontrola a interakce s materiálními a duchovními strukturami pak představuje vlastní ovládání materiálních a duchovních hodnot. Čím vyšší je vývojový stupeň organismu, tím vyšší je úroveň kontroly nad přilehlým časem, tedy prostorem a materií. Jenže duchovní a materiální hodnoty jsou citem lásky neustále vytvářeny znovu a znovu. Když měřítko hmotných a duchovních hodnot převyší zásoby lásky, začíná to, čemu říkáme nemoci, neštěstí organismu. Tehdy hromadění hmotných a duchovních hodnot ustává a posiluje se orientace na hromadění lásky. Jakmile je dosaženo jisté úrovně materiálních a duchovních hodnot, musejí odpovídající mez překročit i zásoby lásky. V takovém případě se prostor a hmota soustředí do jediného bodu a minulost, přítomnost a budoucnost rovněž. Všechno se proměňuje v prapočáteční čas a vrací se k prvopříčině. Čím větším množstvím materiálních a duchovních hodnot člověk disponuje, tím úplnější je jeho kontrola nad minulostí a budoucností. Když existují určité hranice hmoty a prostoru a jejich mezní kvantity, znamená to, že musí existovat i nejzazší hranice času. A jakmile se osobní čas živé bytosti srovnává s konečným časem, vývojový cyklus se uzavírá.

Vesmír se zpočátku jevil jako jediný celek, jednotný organismus. Tato jednota se v jemné hladině uchovává dál. Vnějšíkově naprosto rozdílné živé i neživé objekty představují v jemné hladině jediný celek. Proto je jakýkoli objekt na jemné úrovni v absolutní jednotě s vesmírem. Jednodušeji řečeno - každá hmotně-prostorová jednotka v sobě nezávisle na svých rozměrech nese úplnou informaci o celém vesmíru. Proto lze tvrdit, že vesmír je vybudován podle stejného principu jako hologram. Vesmír se tu objevil jako informačně-pocitový impuls, jako něco, co si sebe sama neuvědomuje. Může se vrátit k prvopočátku a proměnit se ve svůj protiklad. Z ducha se rodí hmota. A čím dál tento proces pokračuje, tím větší množství hmoty se hromadí, do tím většího množství vztahů vstupuje a tím rozumnější se tato hmota stává. Živé se liší od neživého mnohem vyšší hutností času, jeho koncentrací. K tomuto zhutnění však nedochází na úkor větší rozlehlosti prostoru a většího množství hmoty, ale díky informačním kontaktům, tedy díky posílení rozumového aspektu. V průběhu evoluce by tedy vesmír měl být stále intelektuálnější a individuální vědomí by mělo postupně přecházet ve skupinové formy inteligence, postupně svůj rozmach zvětšovat a nakonec dosáhnout kosmické dimenze.

Protože vesmír se objevil jako jednolitá bytost, kolektivní a individuální vědomí tvořila zpočátku jediný celek. Jak se ale vesmír vyvíjí, rozdíl potenciálů kolektivního a individuálního vědomí se neustále zvětšuje. Čím déle ovšem celý proces probíhá, tím intenzivněji se individuální já pokouší do sebe vstřebat okolní svět. A tím výraznější jsou signály kolektivního vědomí, vysílané do všech stran. Vesmír se dál rozpíná, a zároveň se začíná smršťovat. Jakmile individuální vědomí každé živé bytosti dosáhne měřítek celého vesmíru, individuální a kolektivní vědomí splynou a cyklus bude u konce. Samotný rozvoj vesmíru je proces kmitavý, sinusoidní - od hmotného k duchovnímu a zase naopak. Vědomí je konglomerát hmotného a duchovního aspektu, jejichž základem je pocitový princip. Vývoj vědomí procházel třemi stadii:

První impuls - zvýšení citu lásky.

Druhý impuls - posílení duchovního aspektu.

Třetí impuls - logický hmotný aspekt.

Jinak řečeno - nejdřív láska, potom intuice a nakonec logika. Nové chápání rozbíjí staré logické struktury. To znamená, že zkáza duchovních struktur, jejich destabilizace, je také forma vnímání nového. Z čehož plyne, že zkáza a destabilizace citu lásky k okolnímu světu je nezbytným

předpokladem poznání. A čím větší poznávací skok je nějakému člověku osudem předurčen, tím hlubší bazální zkázu celého vlastního mikrosvěta musí předtím prožít. Nakolik je v takové situaci v člověku silná láska k Bohu, nakolik se pro něj může stát věcí podružnou jeho fyzická, hmotná schránka, jeho duchovní struktury, jeho pocitový potenciál, přesně do takové míry pak může vystoupat na novou úroveň. Každý člověk, jako ostatně každá živá bytost, má vlastní model okolního světa. Pocity model je přitom vždy velkorysejší, ale má velkou setrvačnost. Intelektuální model je skromnějších rozměrů, ale o to vyšší je jeho adaptační schopnost. I kdyby však byl intelektuálně-pocitový model světa sebedokonalejší, vždy bude nějak omezený. Z čehož plyne nevyhnutelná srážka, konflikt s okolním světem, "a tedy agrese a nemoci. Jedině možným a reálným modelem okolního světa je poznání tohoto světa skrze prvopříčinu, tedy skrze lásku k Bohu. A když je tento model prvotní, pak se vědomí vstupující do konfliktu s okolním světem nehroučí, nehynie, ale přebudovává se a postupuje na novou úroveň. Proto jsou nemoci, nepříjemnosti a neštěstí známkou toho, že náš model okolního světa přestává korespondovat se skutečností. Abychom něco pochopili, musíme posílit intuici. Abychom posílili intuici, musíme posílit lásku k okolnímu světu. A abychom posílili lásku ke světu, musíme posílit lásku k Bohu!

Ve třetí knize jsem se pokusil rozdělit všechny lidské hodnoty do tří skupin: na hodnoty materiální, hodnoty duchovní, kam jsem začleňoval vztahy, schopnosti a intelekt, a konečně hodnoty, jimž jsem původně říkal "láska k lidem a okolnímu světu". Později se ukázalo, že láska k lidem a okolnímu světu je jemnější vrstvou duchovních hodnot a je součástí jak vztahů, tak intelektu a schopností. Ještě později se ukázalo, že právě tohle je forma rozšířeného kontaktu s budoucností. V té chvíli jsem ovšem netušil, že jde o vůbec nejnebezpečnější téma a že lpění na kontaktech s budoucností je základní příčinou těžkých psychických poruch, rakoviny, neplodnosti a náhlých úmrtí.

Budoucnost

Do křesla proti mně usedla pacientka.

"Nejdřív vám vylíčím svůj příběh," navrhla mi. "Před několika lety mi objevili nádor. Později se ukázalo, že nemoc už metastázovala, a to dosti rozsáhle. Léčba žádný zvláštní efekt nepřinášela. Pak se mi do rukou dostala vaše první kniha a potom i dvě další. Měla jsem velké štěstí, že jsem nekoupila žádný padělek, ale vaše skutečná díla. V New Yorku i v jiných amerických městech je přitom falešných Lazarevů přinejmenším stejně jako v Rusku. Sotva jsem vaše knihy dočetla, na těle se mi otevřelo několik ran a z těch začaly prýštit krev a hnis. Za nějaký čas jsem pocítila, že jsem zdráva. Jenže tady v New Yorku působí řada Japonců se znamenitou diagnostickou elektronikou. Pracují s nejmodernějšími počítači a většinu rakovinných onemocnění dokáží objevit opravdu včas. Vyšetřili mě a řekli mi, že úplné vyléčení to ještě není. Ze něco v organismu ještě zůstalo. Proto teď přicházím za vámi - potřebovala bych pochopit něco, čemu jsem ve vašich knihách neporozuměla. Což je asi důvod, proč jsem se zatím neuzdravila úplně."

Zadával jsem se nepřítomně skrze ni a pomyslel si, kolik asi lidí je teď ve stejné situaci jako tahle paní. Myslím těch, pro které jedinou šancí a nadějí na záchranu zůstaly informace, uložené v mých knihách. A to, že jsem si zatím nestihl uvědomit několik prostých pravd, nedovolí těmto lidem uzdravit se a žít dál.

"Ve vašem případě tu zůstává poslední lpění," řekl jsem té ženě. "Nedokázala jste vyřešit jen jediný problém. Budoucnost je ve vašem případě uzavřena na víc než sto procent. A dokud to tak bude, nemůžete se uzdravit."

"Co to znamená - budoucnost je uzavřena?" zeptala se žena. "To znamená, že příliš sním a neustále snuji nějaké plány?"

"To není ten hlavní symptom," pravil jsem jí, "věc je ve vašem případě mnohem vážnější." Klidně a metodicky jsem jí začal vysvětlovat celou situaci. Po nějakém čase jsem zaznamenal; jak se její pole začíná pozvolna měnit. "Zastydlá", rafinovaně ukrytá nemoc se dala na ústup.

Vzpomněl jsem si, jak mi v hlavě poprvé vytanulo téma budoucnosti. Vše začíná pocitem nestability a ztráty kontroly nad situací. Zdá se nám, že vše hodnotíme myšlením a logikou. Jenže mysl bez citu je nemyslitelná. A pokud nám možnost alespoň. minimální adaptace na podmínky okolního světa nedá cit, vědomí je najednou nejisté a proměňuje se v strach. Když jsem začínal řídit auto, panicky jsem se bál a neustále pokukoval po instruktorovi, který seděl vedle mě. Pak jsem se poprvé posadil za volant sám a vyrazil jsem. Už za minutu jsem propadl dojmu, že tohle vlastně dělám celý život. Sešlápl jsem plynový pedál a od té doby jsem už vždy jezdil jen na plný plyn. Nedlouho nato jsem vezl jednoho známého. Ten se mě asi po deseti minutách jízdy zeptal:

"Jak dlouho řídíte?"

"Tak čtvrt roku," odpověděl jsem.

Odmlčel se a pak dodal:

"No ano, ona je to hlavně věc náтуры."

Na jaře roku 1996 se se mnou začalo dít cosi zvláštního. Už zase jsem se bál řídit auto. Vzpomínám si, že během několika málo dní jsem se třikrát dostal do opravdu kritické situace, kdy k havárii chyběl krůček a mě zachraňovala jen šťastná náhoda. Nejzajímavější na tom všem je, že na rozvažovací úrovni jsem si uvědomil, že jde o havarijní situaci, ale to nic neměnilo. Když nám správné hodnocení situace neposkytne cit, pak rozum nás zachrání tak v jednom případě z pěti.

Pokusil jsem se začít jezdit pozorněji a pečlivěji, ale jistota se mi stejně nevracela. Když jsem začínal řídit, zjistil jsem, nakolik je stav našich emocí závislý na nepříjemnostech, které se nám cestou přihodí. Jakmile začnete brblat, jak vám po ulicích překáží chodci, může to skončit tím, že někoho porazíte. A přitom se to stane bez vaší vůle. Když si pomyslíte něco nelichotivého o dopravním strážníkovi a v duchu nebo dokonce slovně ho urazíte, během několika málo dní, a to prosím zcela nelogicky a nespravedlivě, vám to nějaký jiný dopravní strážník v reálu vrátí. Sám pro sebe jsem si jednou provždy stanovil pravidlo, které je za volantem třeba neustále dodržovat. Skládá se ze čtyř bodů:

1. Cti chodce v dopravním provozu.
2. Cti řidiče v dopravním provozu.
3. Cti pracovníky dopravní policie.
4. Cti dopravní značky a předpisy.

Krátce nato jsem si povšiml, že řídit auto je pro mě najednou mnohem snazší. Pocítil jsem, že i kdybych se stal obětí dopravní nehody, následky budou daleko menší, než by se jinak ve stejné situaci dalo očekávat.

Rok poté jsem se skutečně dostal do pěkné dopravní mely a jen zázrakem jsem se nezabil. Pak jsem situaci podrobně analyzoval. Začal jsem brzdit v zatáčce, i když jsem si povšiml písku na krajnici. Auto bylo odstředivou silou vynášeno ke krajnici a já měl jen přibrzdit, ale nevyšlapávat spojku, aby si vůz zachoval stabilitu a udržel se ve stopě. To se nestalo, a já se oběma levými koly dostal do zabahněné louže. V takových případech je vůz neovladatelný. Hlavní pravidlo jsem přitom dodržel, ale stejně jsem se stal obětí nehody. Zamyslel jsem se a přidal ještě pátý bod:

"Cti silnici, po které jedeš, i kdyby byla sebesthorší."

Později jsem se měl ještě nejednou přesvědčit, že nadutost a přezíravost na silnici je ta nejpříjemnější cesta ke zranění či sebevraždě. Náš emocionální stav totiž určuje, zda se nám po cestě něco stane - včetně stupně závažnosti nehody - dlouho před tím, než k takové nehodě dojde.

Tohle pravidlo mi pomohlo na jaře 1996, přestože jsem cítil, že s mou budoucností není něco v pořádku. Najednou přišla nečekaná slabost. Ztrácel jsem síly a dělalo se mi nevolno. Podíval jsem se, s čím to souvisí. Odpověď přicházela stále táž - s jinými světy. Docházelo u mě k jakési rozsáhlé poruše v kontaktu s jinými světy. Ostatně se mi v té době začal zhoršovat i zrak. A přitom tak nějak podivně. Periodicky jsem jednou viděl i ten nejdrobnější text, zatímco jindy se mi palcové titulky rozplývaly před očima. Pokud jde o závažnost tohoto stavu, dost to připomínalo situaci popsanou ve druhé knize, kdy jsem také začínal slepnout. Tentokrát šlo všechno sice mnohem pomaleji, ale zároveň jaksi velkoryseji. Měl jsem pocit, že jsem moucha, která se bezmocně zmítá v pavučině. Cítil jsem, že to, co se na mě hrne, nedokážu zvládnout. V kritické chvíli ale člověk může přežít tak, že zapomene na sebe a zkoncentruje se na pomoc jiným.

Když jsem tedy pocítil, že situace je bezvýchodná, začal jsem se ještě aktivněji věnovat léčitelství a tím, že jsem zachraňoval jiné, pomáhal jsem zachránit i sebe sama. Když se pokoušíte pomoci jinému, otevírají se ty rezervy organismu, které zůstávají uzavřeny, když pomáháte jen sami sobě. Tentokrát ovšem osvědčený postup nezabral. Můj život se pro mě už dávno stal šachovou partií. A já ho sledoval jakoby zpovzdálí. Tentokrát jsem ale musel uznat, že protihráč je mnohem silnější než já. Stejně jako dřív jsem se pokoušel něco podniknout, ale viděl jsem, že moje pozice se pomalu hroutí. Bylo to právě v době, kdy vycházela má třetí kniha. Zrovna jsem se tehdy ze všech sil snažil zachránit život jednoho ze svých pacientů. Trýznila ho rakovina plic. Poctivě dělal vše, co jsem mu doporučoval, ale jeho stav se vytrvale horšil. Cosi v jeho povaze mu neumožňovalo, aby se změnil. V něm samotném však tkvěla jen polovina problému. Cítil jsem, že něco podstatného nevím. Že kloužu po povrchu. Nemocný přes veškeré mé úsilí postupně uhasínal. Až zemřel.

Poté, co vyšla má třetí kniha, jsem měl přednášku v Moskvě. Pak jsem přijímal pacienty. Jedna žena mi vyprávěla, že její otec trpěl rakovinou plic. "Začal se modlit, pít vlastní moč, a za nějaký

čas se rakovina úplně ztratila," vyprávěla ta žena. Zdálo se to docela jednoduché, ale proč se jeden člověk se stejnou diagnózou uzdraví, a jiný ne? Znímám i případy, kdy nemocný, který se o své rakovině doví, úplně změní vztah ke světu, přestane jíst maso, přejde na přísnou dietu a vyléčí se. Mnozí lidé dobře vědí, co je to makrobiotika. Správná výživa je někdy při onkologických onemocněních dobrým lékem. V New Yorku však za mnou jednou přišel zuřivý vyznavač tohoto životního stylu a výživy - a přitom trpěl rakovinou hrtanu. Jednomu z věrozvěstů správné výživy zemřela žena na rakovinu a zhoubný nádor jeho dcery neléčili dietou, ale magnetizovanou vodou a jinými způsoby. To znamená, že jak dieta, tak urinoaterapie a jiné způsoby léčby jen vytvářejí jisté pozadí, které člověku pomáhá vnitřně se přerodit. Proč se některý člověk obrací k Bohu úspěšně, jeho modlitba dojde svého cíle a on se uzdraví? Proč modlitby jiného Bůh neslyší? Proč se někteří modlit nemohou, zatímco jiní ani nechtějí?

Na tyto otázky jsem tehdy nebyl schopen dát odpověď. Jediné, co jsem věděl, bylo to, že zlostný samolibec se sotva dočká uzdravení, i když se k Bohu s modlitbou obrátí. Ačkoli - někdy je člověk vnějškově připraven se změnit, ale jeho duše si to nepřeje. To se pak buď poddá domnělému citu, a v takovém případě ho sotva co může spasit, nebo se s bolestmi a v mukách v každé situaci opravdu pokusí procítit, že jeho vědomí, jeho vůle i on sám jsou záležitosti druhotné, kdežto láska k Bohu je nade vším. Jeden mladý muž mi po přednášce řekl:

"Když vaše přednáška začala, jako by mě cosi ze sálu doslova vyhánělo. Měl jsem co dělat, abych tu vydržel. Nakonec jste všem navrhl, aby se v duchu pomodlili. Jenže já se ani pomodlit nemohl, jako by mi jazyk přirostl k patru."

"Vaše duše příliš lpí na lidských hodnotách," vysvětlil jsem mu, "a máte vůči všemu plno výhrad, hlavně vůči vlastní osobě. Sebeopovržení a nespokojenost se sebou samým - to je taky výraz pýchy. Dřív jsem nechápal, proč se v kostele tolika lidem dělá špatně. Pak jsem porozuměl. V chrámu dochází k potlačení hierarchie lidských hodnot a do podvědomí vstupuje informace o jejich sekundárnosti. A čím silněji k nim lidská duše lne, tím bolestnější je proces normalizace. Když člověk navíc není naladěný na vlnu maximální dobrotivosti a vstřícnosti už při vstupu do chrámu, agrese, která se přitom rodí, se okamžitě obrací proti svému původci a způsobuje mu velké problémy."

Jelikož zdrojem největších problémů je lpění na duchovních hodnotách, obecně platí, že čím tvrději se člověk orientuje na schopnosti, intelekt a kariéru, tím rozsáhleji se mrzáčí jeho duše a tím hůř se pokaždé bude cítit v chrámu Páně.

Jedna pacientka mi vyprávěla velmi zvláštní příběh.

Její dcera vystudovala střední školu s vyznamenáním. Učila se skvěle. Zcela bez potíží se dostala na univerzitu a i tam patřila k nejlepším. Za celý ten čas ani jednou nezašla do kostela, nic jí tam netáhlo. Ve třetím ročníku vysoké školy se však všechno změnilo. Prostě se jednoho krásného dne vypravila do chrámu, pobyla si tam a nezpůsobilo jí to ani bolesti, ani žádné nepříjemné trnutí. Jenom najednou měla pocit, jako by její trochu rozkolísala psychika. Pak přišlo prudké zhoršení psychického stavu a nakonec se ocitla na psychiatrii.

"Dnes je má dcera prakticky invalidní," uzavřela příběh ta žena. "Co myslíte, souvisí nějak to, co se jí přihodilo, s tou nečekanou návštěvou kostela, nebo ne?" zeptala se mě.

"Souvisí. Orientace na duchovní hodnoty, na inteligenci, schopnosti a kariéru byla u vaší dcery stonásobně silnější než láska k Bohu. Kdyby bývala do chrámu chodila od dětství a někdo jí učil modlit se k Bohu, byl by v jejím případě rychlý rozvoj inteligence a vloh shůry uzavřen a naopak by jí cosi neustále tlačilo ke všeobjímající lásce. Kdyby tendence k budování kariéry byla příliš silná, potenciální schopnosti by byly nadlouho uzavřeny, a ona by zůstávala chudá duchem tak dlouho, dokud by v sobě nevytěžovala správnou duchovní orientaci. Když vlak příliš ostře nabírá maximální rychlost, náhlý prudší oblouk - byť ve správném směru - může způsobit katastrofu. Vaše dcera byla odsouzena k smrti a k bezdětnosti. Aby dostala možnost přežít a mít děti, musela nejdřív

ztratit to, kvůli čemu se její duše začala rozpadat. Tato cesta je prostě nevyhnutelná, a čím dřív na ní člověk stane, tím šťastnější nakonec je."

Myslím si, že žena mi porozuměla a pocítila, jak je třeba se modlit, aby se její dcera zase uzdravila. Ono se to všechno může zdát velmi jednoduché: ať se stane cokoli, vždy si uchovávejme lásku k Bohu; ať je to třeba jen kapka, ale udržme si ji v duši zejména tehdy, když propuknou nepřijemnosti. Jenže to se neznámo proč daří málokomu.

Krátce nato jsem zvolna začínal chápat, v čem je problém. Člověk stoupá k Bohu jakoby po schodišti. Není přitom závislý na schodu, který právě nechal za sebou, ale na tom, který má zrovna před sebou. A aby se zvedl na další, musí nějaký čas žít pro něj, cítit ho, učinit ho svým cílem - to je nevyhnutelné. Jenže jakmile tohle zvládne, zvykne si a na dalším schodu se postupně dostavuje pocit jistoty; musí z něj spadnout dolů. V takovém případě ztrácí kontakt se schodem, který měl před sebou, a už není spojen s tím, který se znovu ocitne za ním.

A právě v tomto okamžiku rozpadajícího se bytí záleží na tom, nakolik se člověk vynasnaží uchovat v sobě lásku ke Stvořiteli. Čím větší štěstí, čím větší záblesk lásky zakouší, když se dotýká nových lidských hodnot, tím větší bolest musí po čase přestát, aby jeho duše k těmto hodnotám příliš nepřirostla! Proto ty útrapy, proto ta muka. Nakolik je člověk připraven k ochraně a uchování pocitu lásky, natolik se katastrofa stává soutěží, ve které se člověk rozvíjí, a neštěstí se pro něj stává cvičnou překážkovou dráhou.

Čím silnější je člověk, čím vyšší je úroveň jeho vědomí, tím méně má šancí na přežití, jestliže je zároveň jeho vnitřní duchovní orientace nesprávná. Rodiče však nejčastěji přemýšlejí o tom, jak v dětech rozvinout vše to, co přináší okamžitý, leč pomíjivý úspěch.

Ukazuje se, že aby člověk zůstal člověkem a stal se lidštějším, je třeba co nejčastěji opakovat, že člověk je lidským tvorem jen svým zevnějškem, kdežto v jeho nitru sídlí božský princip, a že tento božský princip se skládá z věčné lásky - a jako včela hromadí med, člověk se rodí proto, aby ve své duši hromadil tento pocit. Oč reálněji člověk pocítí božský princip ve vlastní duši, o to bude lidštější.

Vraťme se ale k tématu času, k tématu budoucnosti.

V dubnu 1996 jsem byl požádán, abych pomohl jednomu muži. Musel jsem za ním odjet do nemocnice. Když jsem zjistil, že je to významný podnikatel, rozhodl jsem se, že nepojedu. Léčit takové lidi většinou nemá smysl. Ti jsou zvyklí dělat všechno na světě kromě jediného - měnit sami sebe. Někdy čas se drží na špici a zjišťují, že jejich vůle, zdatnost a rozum jim umožnily dosáhnout všeho. Neuvědomují si však, že pokud tu vůli, zdatnost a rozum nebudou dosycovat citem lásky, změní tyto vlastnosti ve smrtonosnou smyčku. Takže když se na mě takový člověk obrátí, bude mé rady brát jako další tabletu a přitom bude podstupovat pět až sedm způsobů léčby naráz. Vzpomínám si, jak ke mně na seanci jednou přišel člověk, který kvůli tomu přiletěl až z Kanady. Lékaři mu řekli, že mu zbývá pár týdnů života. Myslím, že měl mozkový nádor. Když zazvonil, otevřel mu můj známý, v jehož bytě jsem tehdy ordinoval.

"Proč tu máte tak zaprášený lustr?" zeptal se příchozí místo pozdravu.

To jsem se ovšem dověděl až později. Když jsem ale vstoupil do pokoje a pohlédl mu do očí, rázem jsem pochopil, že v tomto případě nebudou mít žádné moje snahy smysl.

"Jakou mi můžete dát záruku, když vám za léčení zaplatím?" zeptal se.

"Žádnou."

"Proč?"

"Protože všechno záleží především na vás, na vaší ochotě sám na sobě pracovat."

"Dobře, a kolikaprocentní pravděpodobnost uzdravení můžu očekávat, když na sobě začnu pracovat podle vaší metodiky?"

"Tak sedmiprocentní."

"Ale to je hodně málo!"

"Někdy je to velmi mnoho."
Tím naše rozmluva skončila.

Když se na mě obrátí pacient s rakovinovým nálezem a ptá se mě, zda po mém léčení může jít k lékaři, odpovídám mu, že v kritické situaci je třeba využít k napravení stavu každé možnosti. Dieta, chemoterapie, ozařování - to všechno nemusí vůbec zabrat, když v člověku zároveň neproběhnou hlubinné, zásadní změny. A naopak - jejich efekt může být mimořádný nebo jsou zbytečné, když se doslova procítíme ke správnému směru."

Před několika lety přišla ke mně na seanci žena a řekla:

"Mám leukémii. Teď mi aplikují chemoterapii. Výsledky byly nevalné a já měla hrozný strach. Pak jsem se ale jednou podívala na děti, které také trpěly rakovinou, najednou mi jich začalo být neuvěřitelně líto a já v duši pocítila takovou lásku k nim, že jsem se za své obavy o sebe i za svou nespokojenost se světem a se sebou začala velmi stydět. Takové malé děti umírají, a já tu takhle vyvádím! řekla jsem si. Krátce nato se laboratorní testy neuvěřitelně zlepšily a na chemoterapii jsem reagovala alergií. Lékaři byli nuceni tento způsob léčby zastavit, a já se přesto uzdravila."

Inu, dobromyslného člověka ochrání Bůh, pomyslel jsem si jen.

Jindy mi zase zavolal jakýsi muž až z Jakutska.

„Prosím vás, mám se rozhodnout pro operaci nebo ne?“ začal se hned ptát a teprve pak mi vysvětlil, jak na tom je. Celý život se subjektivně cítil zdravý, a najednou se ukázalo, že se narodil bez jedné ledviny. Lékaři provedli podrobné vyšetření a zjistili, že ta ledvina tam sice je, ale je zakrnělá a scvrklá a s největší pravděpodobností vůbec nefunguje.

"Ta vám jen překáží," řekli lékaři, "lepší bude, když ji vyoperujeme."

Nechal se tedy poslat do nemocnice a lékaři stanovili termín operace. Jenže určeného dne se operace nakonec nekonala - chirurg, který ji měl provést, si pochroumal ruku. Posunuli ji tedy o dva týdny. V den přeložené operace chirurg náhle onemocněl - a zase bylo třeba vše odložit. Totéž se zopakovalo i napotřetí. "Z nemocnice mě zkrátka a dobře propustili, a já teď nevím, zda tu operaci mám absolvovat nebo ne."

"Nedělejte to," řekl jsem mu. "Vaše zakrnělá ledvina je jen projevem blokace mohutného programu sebezkrávy. Kdyby vám ledvinu vzali, blokace by se mohla projevit například v podobě infarktu nebo dokonce slepoty. Podobně rozsáhlý program sebe-zkrávy bývá výsledkem odsudku a opovržení lidmi, společností a okolním světem. Intenzivnější touha soudit jiné je dána tím, že vás od dětství učili žít podle zásad, ve jménu cílů, ve jménu světlé budoucnosti, a při takovémto světovém názoru je přání soudit jiné a pak je třeba zabíjet stále silnější a nevyhnutelně se transformuje v program vlastní zkrávy. Vy jste ale velmi dobrosrdečný člověk, a přestože vám psychologické vnímání světa v dětství hodně zmrzčili, učinil jste vše pro to, abyste si dobro v duši uchoval. Proto jste na jedné straně onemocněl, ale na druhé zůstal zdravý. Ta zakrnělá ledvina jako by představovala nesprávný náhled na svět vtíštěný do vašich emocí. Proto bych s operací rozhodně nespěchal, dokud vám ledvina nezačne působit skutečné potíže."

Na tuhle historku jsem si vzpomněl, když jsem jel autem do nemocnice k podnikateli, kterému jsem měl pomoci. Stačilo, abych dostal do rukou jeho diagnózu, a hned jsem se rozhodl, že se tam vypravím. Byla to rakovina plic. Nedávno mi na stejnou diagnózu jeden pacient zemřel, ale tohohle se pokusím zachránit, pomyslel jsem si.

V nemocničním pokoji jsem našel bledého utrápeného člověka. Zároveň však z jeho zjevu přímo číselo, že rozum a vůle zůstávají nedotčeny.

"Vy jste jistě už od dětství zvyklý řídit se hlasem svého intelektu a svých schopností," řekl jsem mu hned. "To vám umožňovalo dosáhnout všeho, co jste si přál, a rozvíjet svou osobnost. Čím déle a intenzivněji jste se však orientoval na vlastní intelekt a vlohy, tím tíživěji jste nesl každou prohru."

Čím víc pro člověka intelekt a schopnosti znamenají, tím silněji se snaží kontrolovat každou situaci a zapomíná přitom, že jeho vůle bude vždy až na druhém místě!

Postupně v nás tak sílí konflikt s celým světem a vesmírem. A protože pocit vlastní nadřazenosti a přání podrobit si celý okolní svět začíná u našeho vědomí a našeho těla, nejdřív je bořeno vědomí a pak tělo. Zpočátku se vynoří neúspěchy, nelogické trampoty, ústrky a prohry, ale pokud člověk dokáže tyto první signály správně interpretovat, obvykle se mu daří dostat věci zpět do rovnováhy. Když se však v duši nezrekne kontroly nad situací a pokouší se ji přemoci podrážděním a nespokojeností s okolním světem, smyčka se utahuje dál a dál.

Měl byste si vzpomenout na všechny nedávné neúspěchy a prohry a chápat je jako lék," řekl jsem pacientovi. "Měl byste skrze pokání zapudit ukřivďenost vůči světu, vůči svým nejbližším i vůči sobě samotnému a modlit se za to, aby pro vás byla nejvyšším štěstím láska k Bohu."

Nemocný mi velmi dobře porozuměl. Začal pracovat, ale já cítil, že vnitřně se vůbec nemění. Così v jeho nitru mu nedovolovalo, aby se cítil odvozený, závislý na nejvyšší vůli. Pole se postupně vyrovnávalo a čistilo. Lpění na schopnostech, intelektu a dokonalosti bylo stále menší. Stav se však přesto nelepšil. Zůstával tu jeden moment - závislost na budoucnosti.

"Neplánujte, nesněte, nemyslete na to, co přijde," naléhal jsem na něj i na jeho ženu.

"My už nemyslíme, neplánujeme a v nic nedoufáme," odpovídali mi oba.

Ale ať jsem testoval, jak jsem chtěl, parametr lpění na budoucnosti stále zůstával hrozně vysoký. Byl jsem bezmocný. Così se za tím vším skrývalo, a já nemohl pochopit, co to je. Když jsem si uvědomil svou nekompetentnost, pokoušel jsem se přivolat na pomoc jiné odborníky. A jedna moje známá, jinak vskutku prvotřídní senzibilka, se mi upřímně přiznala:

"Ničemu nerozumím. Když si ho distančně prohlížím, pole má čisté, normální, a energie přesto neustále uniká."

Pocítil jsem, že zátěž, které jsem vystaven, překročila únosnou mez. Bylo však pro mě snazší, abych umřel sám, než dívat se, jak umírá on. Nebezpečný proces v plicích se zastavil a pak přišlo zlepšení. Plice se postupně pročišťovaly, ale o to se zhoršila činnost ledvin. Organismus přestal nemoci vzdorovat. Koncem července ten muž zemřel. A já cítil, že čím víc jsem se ho snažil ze spárů smrti vyprostit, tím víc mě zaplavovaly stejné procesy, které vedly k jeho záhubě. Vybavil jsem si, jak jsme se asi před osmi lety ve společnosti několika senzibilů bavili vzájemnou diagnostikou. Jeden z přítomných se najednou obrátil ke mně a řekl:

"Vy zemřete na plíce."

Nijak mě to nepřekvapilo. Pár let předtím jsem během několika málo měsíců až třikrát prodělal zápal plic. V prvním ročníku Suvorovovy vojenské školy u mě nečekaně propukla prudká bronchitida, která se nedala vyléčit. Lékař se na mě s lítostí podíval a řekl mi:

"Kamaráde, ty budeš asi mít tuberu."

Lékaři se rozhodli nezasahovat - třeba se organismus sebere sám. A opravdu, za nějaký čas jsem se z toho dostal. Až později jsem si analyzoval, co se to tenkrát se mnou stalo.

Když člověk své okolí tvrdě odsuzuje a špatně o něm smýšlí, trpí nejvíc játra. Když se někoho často dotkneme nebo naopak propadáme záchvatům ukřivďenosti, pak trpí srdce. Když se člověk hodně uráží, a to nejete na sebe, ale i na své nejbližší a na situaci, projeví se to na žaludku. Nejzrozsáhleji se však stavy ukřivďenosti projevují v jemných hladinách - v nezatelných, ale trvalých dávkách. A čím širší je rejstřík našich výhrad, tím je to nebezpečnější. Nespokojenost s okolním světem, s vlastním osudem, trvalý vnitřní nesouhlas se základní životní situací přináší ty nejhlubinnější stavy ukřivďenosti, což nejčastěji vrcholí rakovinou plic. Když máme štěstí, tak jen tuberkulózou nebo trvalými bronchitidami a zápaly plic.

První rok jsem si na vojenskou školu dlouho nemohl zvyknout. Nezamlouvala se mi tvrdá disciplína, nadvláda starších nad mladšími, všudypřítomný kult síly - přestože jinak tam byl život

mnohem snazší než v sovětské či dnes ruské armádě, kde je šikana, násilí a zvláště horší než ve věznicích.

Ukázalo se, že rakovina plic je výraz protestu, nesouhlasu s děním ve světě kolem nás. A čím víc se člověk zlobí a tento svět v duchu odsuzuje, tím tvrdší je odezva zvenčí.

"Budu vám vyprávět podivný příběh," napsal mi jeden muž. "Přihodil se mému synovi. Všechno začalo obyčejnou rvačkou."

Jeho syn snadno přemohl svého soka a rvačka vlastně už skoro končila. Najednou však pocítil příval nepochopitelného strachu a nebyl schopen jediného pohybu. Sok ten bezdůvodný strach postřehl, přiskočil k němu, zasadil mu několik ran do obličeje a on se nezmohl na jediný odvetný pohyb. Od té doby byl často bit, spolužáci ho týrali a posmívali se mu, ale on nebyl schopen křivdy oplácet. Řekl si, že je to vlastně nemoc, patologický strach, ale jakmile někde zůstal sám, zbabělost mizela. Často riskoval život a necítil přitom ani závan nějaké bázně. Strach se projevoval jen tehdy, když bylo třeba postavit se někomu na odpor.

Tenhle syndrom bezbrannosti jsem dobře znal. Jako by někdo mluvil o mně samotném. Já se také bál klást odpor, a také jsem čas od času riskoval o samotě život, abych se přesvědčil, že nejsem zbabělec. Vzpomínám si, jak mi vyprávěli o jednom chlapci, jehož vrstevníci často mlátili, obvykle pro nic za nic, jen tak pro zábavu. A on si jen zakrýval tvář a neustále opakoval:

"Pane, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí!"

A tady fungoval úplně stejný mechanismus. Až teprve ve chvíli, kdy jsem se začal věnovat bioenergetice, pochopil jsem, že strach, který někdy v mládí tolik svazuje ruce, je jen obranným mechanismem a svědčí o dobře vyvážené nervové soustavě. Když jsem dospěl, několikrát jsem v záchvatu vzteku svého případného protivníka div nezabil. Zastavoval mě obvykle jen zázrak. Zvlášť když jsem viděl, že ten člověk se vůči mně v té či oné míře zachoval amorálně. Pokud takovýto vnitřní výbuch agrese nedokážeme potlačit vnější zdrženlivostí, dochází buď k fyzické, nebo k energetické záhubě. Zvýšená orientace na lidské ego a hodnoty, které s ním souvisejí, plodí pocit enormní významnosti těchto hodnot a našeho vlastního já. Tomu odpovídá zvýšená bezděčná touha začít vnitřně nenávidět. Zdrženlivost v tomto případě zachraňuje jak duši, tak život. Komplex méněcennosti se tak stává důsledkem komplexu plnohodnotnosti. To nejdůležitější, co v sobě máme rozvíjet, není umění bránit se a útočit, ale umění dobrosrdečnosti, citlivosti, schopnosti porozumět tomu, že lidské já se všemi svými přednostmi je odvozené a že rozhodující je láska k Bohu. A protože pedagogika, psychologie a medicína vyrostly z priority lidských hodnot, tak ani pedagogika, ani psychologie, ani medicína nemají přesnou představu, co je to člověk a jeho osobnost - což znamená, že vliv na člověka se omezuje jen na souhrn jistých metod a technik, které mohou přinést navenek pozitivní výsledek s nepředvídatelnými následky v budoucnu. Tak tedy, moje chronická bronchitida ve vojenské škole polevila proto, že jsem podvědomě pochopil: buď budu svět přijímat takový, jaký je, a začnu se poznenáhlu radovat a posilovat vlastní aktivní vnější vliv, nebo v sobě budu hromadit stále větší nespokojenost s okolním světem a jeho základními principy, pročež onemocním a zemřu.

Přísně vzato je rakovina nemocí ze smutku. Stísněnost a nespokojenost se sebou samými s vlastním osudem vyvolá téměř vždy nějaké nádorové onemocnění. K těmto chorobám mívají sklon především lidé přeintelektualizovaní. Protože jejich sebestřednost, lítost nad minulostí, sklon k hyperkritičnosti a k nepřijetí okolního světa je mnohem silnější než u jiných lidí. "Hrubým je dána radost, jemným je dán smutek," říkával Jesenin. Hrubý, to je ten, kdo je zacílen především na hmotné statky. Jemný je naopak ten, pro nějž jsou tím nejpodstatnějším hodnoty ducha. Jestliže člověk žije výhradně duchovními hodnotami, je postupně stále zjemnělejší a zádumčivější, jenže jen vnějškově, zatímco uvnitř narůstá zloba. Což končívá moc smutně. Aby člověk mohl žít statky hmotnými i duchovními zároveň, musí především umět žít láskou. Můj vlastní mladistvý impuls, zaměřený k duchovním hodnotám, byl natolik silný, že jsem téměř neměl šanci přežít. Cítil jsem, jak se má duše zatahuje smutkem, a nic jsem proti tomu nezmohl. Zachránilo mě pět let práce na

stavbě. Nejdřív jsem tam pracoval jako pomocný dělník, pak jako tesař, svářeč, elektrikář a nakonec jako zedník. Pořádný stavař se ze mě samozřejmě nikdy nestal. Všechno mi padalo z rukou a práce mi připadala neuvěřitelně těžká. Tím spíš, že tehdy jsem byl zásadním odpůrcem alkoholu a pracovat ve třicetistupňových mrazech bylo pro chlapce ze Sočí, odkud jsem přijel, občas téměř nemožné. Abych vůbec vydržel, neustále jsem si polohlasem prozpěvoval nějaké písně. Vzpomínám si, jak můj předák vždy zaječel, sotva uviděl stavbyvedoucího:

"Michaile Semjonoviči, vodved' si někam toho maestra, my už nemůžem."

Stavbyvedoucí byl našťastí můj strýc, a tak jsem mohl pracovat dál, přestože mi v rukou všechno hořelo a vybuchovalo. A ty obyčejné lidské city, které jsem doposud vnímal tak povýšeně a pohrdavě, jsem začal zakoušet stále častěji. Postupně jsem procítil a pochopil, že myšlení samo o sobě je neplodné, že i ty nejrafinovanější a nejosvícenější intelektuální šarády jsou odvozeniny, kdežto cit lásky, radosti a veselosti je prvotní.

Na jaře 1996 to však s tou radostí nebylo nijak slavné. Třetí knížka vyšla, ale problémů spíš přibýlo, než ubylo. Pokoušel jsem se zjistit, ve vztahu k jakým entitám u mě dochází k poruchám...

V první řadě jsem objevil poruchu ve vztahu k budoucnosti. Dále pak ve vztahu k jiným světům a také k času. Překračování zákonů vůči jiným světům vedlo ke zhoršování zraku, ke ztrátě sil a neznámo proč snižovalo také etickou imunitu. Nevěděl jsem proč, ale ostatní lidé se ke mně najednou chovali daleko hůř než předtím. Nevšiml jsem si toho hned, ale ta tendence byla zcela zjevná.

Proč však stejná porucha souvisí s agresí jak vůči budoucnosti, tak vůči jiným světům?

Jakým způsobem jsou jiné světy propojeny s budoucností? Začal jsem přemýšlet o tom, že po smrti každého z nás se duše dostává nejdřív do záhrobí, pak do jiných světů, a čím větším počtem světů prochází, tím více duchovnosti, inteligence a schopností se člověku dostane při jeho dalším zrození. Což znamená, že jiné světy přímo souvisejí s nejvyššími vrstvami duchovnosti. Jestliže člověk žil před příchodem na svět v jiných světech, jeho vnitřní možnosti jsou obrovské, přestože sám o něčem takovém často nemá ani tušení, není mu dovoleno je rozvinout a nejčastěji mívá nešťastný osud. Takového člověka odlišují od jiných jedině síla ducha a originalita osobnosti. Z takovýchto lidí později bývají skvělí rodiče. Zhroucení osobního osudu, nepříjemnosti a nemoci je přimějí ke správnému náhledu na svět a k lásce k Bohu. Tito lidé svým dětem na jedné straně předávají obrovský vnitřní potenciál a na straně druhé je vychovávají ke správné orientaci ve světě.

Jiné světy tedy přímo souvisejí s nejvyššími vrstvami duchovnosti. Jakýmsi způsobem jsou ovšem spojeny i s budoucností. Už dávno jsem zaznamenal, že jasnovidci nejčastěji využívají podvědomého kontaktu s oním světem. Je-li někdo schopen kontaktu se záhrobím, má obvykle blízko k proroku či ke svatému. Ve věštбách je méně konkrétních fakt, ale více strategických informací. V záhrobním světě jsou sevřeny časové body a lze v něm spatřit budoucnost. V jiných světech je však zastoupení minulosti, přítomnosti i budoucnosti ještě širší. Řekněme to takhle - psychologové zjistili, že vnímání přítomnosti zabere člověku v průměru 12 vteřin. Vnímání minulosti asi 8 vteřin a budoucnosti pouhé 2-4 vteřiny. V záhrobním světě se stejný časový úsek může rovnat dvěma měsícům a v jiných světech třeba dvěma rokům. Tomu odpovídá i jiná úroveň vnímání světa, který nás obklopuje. Také logika myšlení je nutně jiná.

To, že začínám mít nepříjemnosti s budoucností, jsem pocítil, když jsem začal pracovat na třetí knize. Fakt, že se mi začaly hroutit všechny plány a naděje, bych býval poměrně snadno unesl. Kolem mě se však začaly dít vyložené nehoráznosti.

Na počátku prosince 1995 jsem se rozhodl získat vízum ke tříletému pobytu ve Spojených státech. Sehnal jsem pozvání, vyplnil všechny potřebné doklady a vypravil se na americký konzulát. Pohovor proběhl normálně.

"Zajděte, prosím, do pokladny, zaplaťte poplatky a za tři hodiny si můžete přijít pro pas," řekli mi tam.

Když jsem po třech hodinách přišel, pas mi nedali.

"Neznámo proč bylo rozhodnuto, že si vás prověří ještě státní department. Zastavte se tak za týden," sdělili mi zdvořile.

Zastavil jsem se za týden.

"Velmi se omlouváme, ale ve Státech zrovna probíhá stávka státních zaměstnanců. Zatím vám tedy nemůžeme sdělit, kdy bude vaše žádost vyřízena. Za týden si zavolejte."

Za týden jsem tedy zavola.

"Nejlepší bude, když zavoláte až po Novém roce," zněla další odpověď, "pak už to možná bude jasnější."

Zatelefonoval jsem krátce po Novém roce.

"Stávka už skončila, ale vaše papíry tu z Washingtonu pořád ještě nejsou. Ozvěte se zhruba za deset dní."

Zavola jsem v polovině ledna.

"Zatím tu pro vás nic nemáme," bylo mi sděleno, "zavolejte koncem měsíce."

Pochopil jsem, že tohle může trvat ještě hodně dlouho. Nejpikantnější na tom všem bylo, že můj pas dál ležel na americkém konzulátě a já tudíž nemohl vycestovat nikam.

"Pas si u nás můžete kdykoli vyzvednout," oznámila mi konzulární úřednice, když jsem se na svůj cestovní doklad zeptal.

Já však dobře věděl, že v takovém případě se zbavím i poslední šance, že bych nakonec americké vízum přece jen mohl získat. Zavola jsem tedy své známé do New Yorku. Ta mi slíbila, že na státní department zavolá sama a zjistí tam, proč se nemohu dočkat odpovědi. Během několika dnů přece jen nějaké informace získala. V jejím hlase zněla nechápavost.

"Zavolala jsem tam člověku, který se těmihle záležitostmi zabývá. Ukázalo se, že o tobě už dost slyšel. Jenže žádné tvoje doklady ani žádost do státního departmentu nedorazily."

"Tak zkus zavolat na konzulární oddělení a zeptat se tam," požádal jsem ji.

Za pár dní jsme si znovu zatelefonovali:

"Jestlipak víš, co mi na konzulárním sdělili?" zeptala se mě tentokrát už se smíchem v hlase.

"Nejspíš zase nějaký další podařený šprýmek."

"Přesně tak. Řekli mi, že tvé dokumenty ve skutečnosti už dávno odeslali do Moskvy."

"Dobře," řekl jsem. "Zkusím tedy ještě něco zjistit přes velvyslanectví."

Jenže jakmile začali pátrat mí známí, kteří měli kontakt na americké velvyslanectví v Moskvě, bylo jim řečeno, že žádné informace zatím nedorazily.

Asi po deseti týdnech neustálých telefonátů jsem pochopil, že nezbývá než si pas z konzulátu vyzvednout. Všechny mé plány se zhroutily. Nakonec jsem se s tím vším smířil. Když mi shůry někdo tak upřímně nepřeje, abych do Ameriky odcestoval, tak tam prostě být nemám, řekl jsem si a uklidnil se. Pro pořádek jsem ale na americkou ambasádu zavola ještě jednou.

"Vaše doklady už jsou tady," dozvěděl jsem se. "Ale o tom, zda budete do USA vpuštěn či ne, rozhodne sám pan konzul."

"Řekněte mí, prosím - stává se často, že by o udělení víza rozhodoval osobně pan konzul?" otázal jsem se.

Na druhé straně drátu jsem zaznamenal mírné rozpaky.

"Je to vůbec poprvé," zněla odpověď.

"No dobře, a jak se mám k panu konzulovi objednat?" "Je zrovna na dovolené, zavolejte za dva týdny." Zavola jsem za dva týdny.

"Pan konzul tu není, zavolejte ještě za pár dní," zněla laskavá odpověď.

Nakonec jsem se přece jen dočkal, že konzul znovu nastoupil do práce.

"Objednejte se, prosím, a tak za deset dní přijďte."

Mezitím byla už polovina března. Bylo mi doporučeno, abych raději přišel hodinu před stanoveným termínem, což jsem poctivě dodržel.

"Pan konzul má neodkladnou záležitost, počkejte laskavě asi tak půldruhé hodiny," požádali mě zdvořile.

"Ale samozřejmě," zněla má odpověď.

Za půldruhé hodiny jsem přistoupil ke slečně u stolku a se zdůrazňovanou slušností jsem se otázel:

"Nezlobte se, ale pamatuje si pan konzul, že existuji?"

"Všechno je v pořádku, nedělejte si starosti," utěšovali mě, "jenže pan konzul musel právě odjet. Ještě chvílku strpení, pak už si vás zavolají."

Proseděl jsem tam ještě tři hodiny, zahleděný mlčky před sebe.

Konečně mě pozvali k okénku.

"Pan konzul je bohužel zaneprázdněn," řekla slečna, "ale vaší žádost schválil, takže za tři hodiny si přijďte pro pas s vízem."

Což jsem také učinil.

Teprve poté jsem se snažil pochopit podstatu toho, co se se mnou skoro čtvrt roku dělo.

Čím nemožnější a urážlivější je stav věcí kolem nás, tím víc to svědčí o faktu, že jsme připravováni pro něco opravdu závažného. V daném okamžiku tahle kalvárie zásadně a metodicky rozvrátila všechny mé plány a naděje do budoucna a já chápal, že sebemenší podráždění nebo nevráživost uvnitř mi neumožní projít zkouškami, které soudě podle všeho již brzy začnou. Postupně jsem si začal zvykat na to, že každý cíl a každý plán se mi nevyhnutelně sesype. To nebylo nijak nesnadné.

Mnohem složitější bylo nakonec smířit se s proradností a křivdami, k nimž došlo téhož jara. Ve třetí knize jsem psal o podnikateli, jehož pole se začalo rozpadat, a totéž platilo o osudech a charakterech jeho zaměstnanců. Ukázalo se, že vysokou, nezaslouženou mzdou lze člověku rozvrátit osud i povahu. Teď konečně mohu toho člověka pojmenovat. Byl jsem to já sám, chtěl jsem ve svém malém podniku vybudovat komunismus, přál jsem si, aby nikomu z mých spolupracovníků nic nescházelo - tím spíš, že celý kolektiv tvořilo jen sedm lidí. Nejdřív jsem si povšiml, že struktury osudu mých zaměstnanců se zhoršují, a pak dokonce některým z nich začal slábnout zrak - a to byl již velmi znepokojivý signál. Potom jsem zaznamenal, že v hlavách prakticky všech sedmí se množí temné výhrady vůči mé osobě. Začalo docházet ke skutečné konfrontaci. Chápal jsem, že se musím za každou cenu zdržet odsudku a opovržení. Pokud touto zkouškou neprojdou, už nikdy nepochopím, co se stalo, nemluvě o událostech, neštěstích a nemocech, které budou následovat.

Vzpomínám si, jak mi jeden známý, k němuž jsem choval naprostou důvěru, upřímně hleděl do očí a říkal: "Tys mi zachránil život a můžeš se spolehnout, že tě nikdy nezradím. A pokud jde o peníze, máš ve mně stoprocentní záruku poctivosti."

Později se ukázalo, že jeho slova mírně řečeno neodpovídala skutečnosti. Všechny mé představy o slušnosti, morálce a poctivosti se počátkem léta 1996 jaksi naráz zhroutily. Domníval jsem se tehdy, že se snadno vyrovnám se ztrátou peněz i s jakýmkoli jiným neúspěchem, a že i zmařené přátelství dokážu přijmout bez mrknutí oka. Považoval jsem se za naprosto vyrovnanou osobnost. Jenže pak se ukázalo, že nemravná zrada mě zcela rozložila - nic jsem proti tomu nezmohl.

Vůbec jsem netušil, jak silně je má duše závislá na takových lidských hodnotách, jako jsou ideály, morálka, mravnost a spravedlnost. Rozumem jsem chápal, že chování mých spolupracovníků a jiných lidí ve vztahu ke mně bylo dáno především mým vlastním stavem. Že jejich chování mě jakýmsi způsobem varovalo a zachraňovalo. Jenže pocit křivdy na mě koukal ze všech koutů a své ostatní emoce jsem taky nedokázal ovládnout.

V dobách Čingischánových se nejtěžší trest mezi Mongoly uděloval za zločin zvaný "oklamání člověka, který důvěřoval". Na jedné straně budou podlost a zrada dříve či později jistě potrestány -

není přece náhodou, že Jídáš se oběsil -, ale na druhé straně každého z nás vede Bůh, což znamená, že Bůh nezná viníků. Žádný podlý a zrádcovský skutek není náhodný, což značí, že léčí duši zrazovaného. Jenže jsem nechápal, jak tu duši léčí, a tak jsem se nedokázal své ukřivděnosti zbavit. Pokračoval jsem však ve svých výzkumech a dospěl jsem k nečekanému závěru, který mi všechno objasnil a pomohl mi přežít.

Ukázalo se, že budoucnost - to nejsou jen cíle, úkoly, zásady a naděje. Budoucnost jsou také ideály, duchovnost a ušlechtilost, je to mravnost, slušnost a spravedlnost. Člověk, který příliš lpí na budoucnosti, tuto budoucnost ztrácí. A ztráta budoucnosti se rovná smrti. Ukazuje se, že rakovinová onemocnění vznikají tehdy, když je budoucnost uzavřena. A tak člověk, který není schopen vyrovnat se s nezdarem svých plánů a nadějí, člověk, který není s to vnitřně strávit zradu, neslušnost, nespravedlnost, krach ideálů a urážku duchovnosti a nakonec odpustit, kráčí přímo k těžké chorobě a smrti.

Po několik dlouhých měsíců, kdy jsem se bezpočtukrát vracel ke všem těm událostem, jsem se postupně dopracovával pochopení toho, co se tehdy stalo. Když jsem psal třetí knihu, už jsem věděl, že duchovnost ještě není Bůh a že mnozí se v modlitbách zdánlivě směřujících k Bohu modlí k duchovním hodnotám, a duchovnost a láska se pro mě staly dvěma naprosto odlišnými pojmy. Jenže mravnost, slušnost, ideály a láska pro mě tehdy - jak se ukázalo - stále ještě byla synonyma. Mravnost jsem si spletl s láskou, a mám-li být úplně přesný, podvědomě jsem se vždy domníval, že mravnost stojí výš než láska, tedy že milovat člověka, který nás urazil a ponížil, není možné. Život tuto mou utkvělou představu zkorigoval. A pak jsem pochopil ještě jeden velmi důležitý detail.

Má kniha měla pro mnoho lidí příliš velký význam. A nesprávným návodem na vnímání světa se dá hodně uškodit. Proto něco takového přirozeně nelze připustit. To znamená, že mi musí být dána možnost uchovat v sobě cit lásky, i když se mi vše lidské zhroutí. Když si v sobě uchovám lásku, nejen přežiju, ale také dokážu správně napsat tyto řádky. Zatímco když si při zhroucení lidských hodnot nedokážu udržet lásku k Bohu, pak je krajně nežádoucí, abych žil, těšil se dobrému zdraví a dokonce psal tuto knihu. A tak jsem si - i když jsem věcem stále ještě přesně nerozuměl - neustále opakoval: "Miluji ty, kdož mě zradili. Miluji ty, kdož se ke mně zachovali nespravedlivě. Miluji ty, kdož urazili mé ideály a zničili mé naděje." Duše vzdorovala, ale já ta slova opakoval stokrát a tisíckrát a přesvědčoval jí: "I kdyby mě potkaly sebevětší nepřijemnosti a strážně, má láska k tobě, Pane, nikdy neochabne, a každé zhroucení všeho lidského budu chápat jako láskyplnou očistu na cestě k Tobě!" Tato modlitba mi pomáhala, aby se ze mě v kritické situaci nestalo zvíře.

Když jsem kdo ví pokolikáté analyzoval tyto i následující události, hlouběji jsem pochopil souvislost událostí, které na první pohled nemají nic společného. Najednou jsem například věděl, proč první láska bývá nejčastěji nešťastná. Protože je symbolem lidského štěstí. A uchování pocitu lásky v duši, když se kácejí všechny vnější opory její existence, umožňuje člověku později zakusit skutečnou lásku bez následků nebezpečných jeho zdraví a životu.

Představme si ale jinou situaci. Muž se zamiluje do ženy a ona mu oplácí stejným. A najednou ta žena využije nějaké nepřilíživé záležitosti a začne se vůči němu chovat nedůstojně, neslušně a nemorálně. On nechápe, oč v tu chvíli jde. A vlastně i jí dělá posléze problémy své chování nějak vysvětlit. Podstata věci přitom spočívá v následujícím: To, čemu říkáme "kontakt s budoucností", tedy mravnost, duchovnost, ušlechtilost, zásadovost, sny a ideály, tvoří základ jak duchovních vztahů, tak dokonalosti, schopností a intelektu. A jakmile u zamilovaného muže orientace na vztahy s milovanou ženou, na její dokonalost a oduševnělost překročí kritickou hranici, pak takový muž jednoduše zemře nebo alespoň těžce onemocní. Jeho život může v první řadě zachránit

nemravné, nespravedlivé chování ženy. Když si muž i pak uchová lásku, pak lpění na budoucnosti vymizí a odpovídajícím způsobem se omezí i závislost na vztazích, schopnostech a intelektu.

To znamená, že čím větší je naše ochota uchovávat si lásku a odpouštět milovanému člověku, který pošlapal naše nejsvětější a nejušlechtilejší city, tím víc harmonických vztahů, schopností, intelektu a toho, čemu říkáme lidské štěstí, nám bude dopřáno. Jen díky tomu, že jsem tohle všechno pochopil, jsem dokázal přežít a zastavit rozklad, jemuž jsem byl vystaven na jaře roku 1996. Právě to mi umožnilo pomoci jiným lidem, jejichž neobyčejně těžké choroby byly jen důsledkem neschopnosti zachránit lásku ve složité situaci.

Nové hodnoty

Třetí kniha spatřila světlo světa. Hodně lidí říkalo, že jim velmi pomohla. Už za několik měsíců jsem však zjistil, že informace, které jsou v ní obsaženy, značně zaostávají za vědomostmi, k nimž jsem se dopracoval v létě roku 1996. Byl tedy nejvyšší čas znovu usednout ke stolu a začít psát další knihu. A já se přitom upřímně řečeno chystal, že si spíš odpočinu, urovnám si myšlenky v hlavě, a teprve pak se opět pustím do psaní, abych odpověděl na četné otázky a vysvětlil různá těžko srozumitelná místa v mých knihách.

Často jsem slyšel, že informace jsou kromobyčejně zhuštěné a že k mým předchozím knihám by se dalo napsat několik objemných svazků, obsahujících jen komentáře!

A tak jsem pochopil, že soustava zatím na dokončení teprve čeká, že mohou přijít ty nejpřekvapivější informace a že je třeba vynaložit veškeré úsilí, abych je vůbec stačil strávit. Na podzim už mi bylo jasné, že všechny lidské hodnoty se dají rozdělit do tří skupin:

Do skupiny první patří vztahy.

Do skupiny druhé je třeba zařadit schopnosti, intelekt a dokonalost.

Skupinou třetí, která tvoří základ obou prvních, je kontakt s budoucností.

K seznámení s jakoukoli novou informací v mém případě docházelo vždy stejně, a to následujícím způsobem:

Nejdřív nastal naprostý rozpad všeho kolem a ztráta kontroly nad situací. Pak přicházel pokus pochopit a zhodnotit, co se to vlastně odehrává. Pak následovalo začlenění nového článku do soustavy. A pak už se dostavuje poslední krok - doladění obohaceného modelu v praxi, tedy vlastní očistění v dané oblasti, správné a vědomé procházení stovkami odpovídajících situací a případů, práce s pacienty a podobně. Teprve poté bylo možné novou informaci zařadit také do některé z knih. Nedotažená informace mohla být pro čtenáře nebezpečná, o tom jsem se přesvědčil, sotva jsem začal psát první text.

Případ, který se tehdy udál, byl doslova mystický. Když jsem se pokoušel psát text první knihy, jako by mi shůry cosi bránilo. Obvykle to bývá tak, že autor píše text, pak ho dlouhé měsíce rediguje, a pak obíhá redaktory a nakladatele a žadoní, aby mu spis někdo vydal. Má první redaktorka si mě po přečtení poznámky v časopise Věda a náboženství vyhledala sama. Sama navrhla, abych napsal první knihu a když zjistila, že mi psaní z nějakého důvodu nejde, hned našla východisko:

"Tak nadiktujte text na magnetofon, a všechno ostatní už obstarám já." Jedna naše společná známá ji navíc včas upozornila, že by se mohlo stát, že ztratím o knížku zájem a práce nechám. Proto jsem na ještě neexistující rukopis dostal velice slušnou zálohu, kterou jsem okamžitě prohýřil. A za pár měsíců, kdy jsem opravdu o jakoukoli práci na textu ztratil zájem, protože se pro mě změnila v úmorné plahočení, už jsem neměl na ústup šanci. Ukázalo se, že vše, co je spojeno s pojmem karma a s informacemi o ní, se podobalo vosímu hnízdu. Jakmile se toho člověk dotkl, sotva stačil uhýbat před žihadly. Aby se mi text snáze diktoval, navrhl jsem, abychom dali dohromady malou skupinu posluchačů, jimž budu o svých výzkumech prostě vyprávět. A přednášel jsem jim syrové, nezpracované informace, aniž jsem si uvědomil, jak to pro ně může být nebezpečné. Už po několika minutách jsme si všichni povšimli, že se začíná odehrávat cosi strašlivého. Několika lidem zbělaly tváře a opanovala je prudká bolest hlavy, která neustále sílila.

Pole nad skupinou mých posluchačů se začalo chovat podivně. Propukla mírná panika. A já najednou nevěděl, co si počít - přestože bylo jasné, že je třeba rychle něco podniknout.

"Informace, které jsem vám sdělil, jste vlastně neměli dostat. Nevím úplně přesně proč, ale jsou pro vás velmi nebezpečné. Co s tím dělat, to zatím ještě nevím - jediné snad že bych si je zase vzal zpátky."

A vtom se mi v hlavě rozsvítilo: no jistě, proč bych si vlastně nemohl ty informace vzít zpátky?

"Teď zapomenete na všechno, co jsem vám až doposud říkal," pronesl jsem sebejistě. "Do devíti minut všechno, co jsem řekl, z vaší paměti vymizí."

Po této době jsem s úlevou zjistil, že se vše vrátilo k normálu a my mohli v rozmluvě pokračovat. Pochopil jsem, že přímý kontakt s různými zdroji informací může být pro mě naprosto neškodný, kdežto pro jiné nebezpečný.

Uvědomil jsem si, že každou informaci musím nejdřív nějaký čas podržet ve vlastní hlavě, adaptovat síji, a teprve pak ji postoupit jiným, jimž já posloužím jako jistý filtr. Pokud jde o knihu, je to ještě mnohem složitější. I když je informace sebe-důležitější, musím nechat uplynout nejméně půl roku, než jí do knihy zařadím.

Na podzim roku 1996 jsem se domníval, že se sotva dá očekávat zrod nějakého zásadně nového tématu. Jenže téma přišlo, a to velmi náhle - v době jedné z mých zahraničních cest. Chtěl se se mnou setkat jeden čelný představitel země, již jsem zrovna navštívil. Distančně jsem si ho diagnostikoval - hned vedle toho člověka, v jeho poli, byla velká zářící skvrna. Anděl strážce, a to velmi silný. I ten člověk sám byl silná, harmonická duchovní bytost. Rozhodl jsem se dát k setkání souhlas. Mimochodem - ten muž velmi lpěl na budoucnosti. Jeho pole jasně signalizovalo, jak pohrdá ničemy.

"Proč bych si jich taky měl vážit?" ptal se mě během našeho setkání překvapeně.

"Vážit s jich nemusíte, ale pohrdat byste jimi taky neměl," odpověděl jsem.

Tohle opovržení a zjitřená nespokojenost s vlastní osobou se při neúspěších proměňovaly v program sebezničení, který mohl nabrat sílu a pak přinášet zdravotní problémy. Jednou v noci jsem se probudil pocitem těžké nejistoty a počínající choroby. Dostal jsem strašlivou rýmu. Téma přitom bylo zcela nové. Nesouviselo ani se vztahy, ani se schopnostmi, ani se zásadami, ani s ideály. Podíval jsem se, kde se vzala ta destabilizace. Ukázalo se, že došlo k rezonanci mého programu s programem člověka, s nímž jsem se měl setkat příští den ráno. Jakýsi program, aktivně fungující v jeho podvědomí, se zkřížil s mým programem, a v mém nitru se rozhořela vnitřní agrese vůči celému světu. Program se okamžitě proměnil v program sebezničení a ten byl zastaven onou rýmou. Vzpomínám si, jak jsem pár dní nato vysvětloval svým pacientům:

"Vnitřní nespokojenost s okolním světem a odsudky jiných lidí se mění v program sebezkázy. Ten lze zablokovat bolestmi hlavy, úrazy hlavy, meningitidou, encefalitidou nebo ztrátou zraku či sluchu. Jednou z nejspolehlivějších forem blokace je zánět nosohltanu. Pokud toto lehké onemocnění nedokáže program sebezkázy zablokovat, přenáší se choroba na pohlavní a vyměšovací orgány. Silná rýma je proto jednou z prvních známek aktivizace programu sebezkázy," pokračoval jsem ve výkladu. Najednou jsem si vzpomněl na své zarudlé oči a naběhlý nos a dodal jsem: "Vidíte, ve mně právě teď k takovému výbuchu dochází."

Ještě několik týdnů po této příhodě jsem se pokoušel analyzovat, co mě mohlo natolik vyvést z míry.

Znovu tu bylo nové téma, které tentokrát souviselo s fenoménem moci. Pro mě osobně toto téma žádný zvláštní význam nemělo, ale pro mého pacienta bylo mimořádně důležité. To znamenalo, že v některém z předchozích životů jsem si díky tomuto tématu vypěstoval přemíru agrese vůči okolnímu světu a lidem, kteří mě obklopovali. Moc se v hierarchii lidských hodnot zpravidla ocitá

velmi vysoko. Jenže moc je pojem souhrnný. To přece není jen výraz kontroly nad situací. Je to suma několika závažných lidských hodnot.

A já znovu a znovu přepočítával, analyzoval, hledal a pokoušel se pochopit, oč tu jde. V mé duši se probudil nový program. A já zjistil, že ve čtvrtém životě jsem byl obdařen obrovskou mocí. Příliš velkou mocí, a vybudoval jsem si k ní příliš nesprávný vztah. V tomto životě jsem naopak cítil, že sebemenší moc nad lidmi ve mně probouzí samolibost, příkrost a despotickou krutost. Proto byl můj současný život v podstatě tvořen řetězcem ústrků. Jakmile se někde objevila možnost, že bych se snad pro malou skupinku lidí mohl stát čímsi jako vůdcem, okamžitě mě někdo nebo něco rozpláclo jako mouchu. A já podvědomě cítil, že sláva, popularita a zejména privilegované postavení ve společnosti mě nejen morálně rozloží, ale zabije nebo v nejlepším případě učiní nešťastným. Když jsem zjistil, že došlo k aktivizaci programu, pochopil jsem, že pokud během měsíce či dvou nezvládnou novou lidskou hodnotu, budu prostě rozdrčen na prach.

A tak znovu a znovu analyzuji. Z čeho se vlastně skládá moc? Je to řízení osudu jiných lidí, to znamená umění řídit vlastní osud. A z toho zase plyne, že žádný vládce nesmí lpět na životním úspěchu. K jakémukoli neštěstí, nepříjemnostem a ranám osudu se musí chovat klidně a chladnokrevně. Potom jsem si mnohokrát prověřoval, že pojem osud je komponentem pojmu moc. Bez silné intuice vladař nemůže existovat, a silná intuice je zase výraz čilého kontaktu s budoucností, a rozšíření kontaktu s budoucností bývá dopřáno jen lidem s velkou rezervou duchovnosti. Jenže pojem "kontakt s budoucností", stejně jako pojem osud, už mi tehdy byly známy.

Našel jsem ještě jeden stavební prvek, přičemž ten hlavní. Dobral jsem se ho postupně a byla to vůle. Bez silné vůle nemůže žádný vladař řídit stát. Může třeba být schopný, inteligentní a slušný, může mít v životě úspěch, ale pokud nemá dostatek vůle, stát řídit nesmí, jinak by ho zahubil. Jenže co je to vlastně vůle? Ukázalo se, že procítit něco takového je daleko snazší než si to do důsledku uvědomit. Přehrával jsem si v duchu jeden model po druhém a pokoušel se pochopit, co je to vůle. Vůle je přání, které je schopno existovat den, měsíc, rok atd. Obyčejné přání vzniká jen na určitý čas a pak zase mizí. Když však podmínky pro realizaci přání pominou a to přání tu zůstane, je to už velká touha, a když vnější svět jeho existenci dokonce klade odpor, stává se z něj vůle.

Člověk s vůlí je ten, kdo je schopen strategického uvažování. Strategické myšlení zase není možné bez hlubinného pochopení okolního světa a rozvinutého vědomí. To znamená, že intenzivní volní impuls je výsledkem správného vztahu ke světu a správné orientace v něm. A něco takového je možné jen tehdy, když se v duši nahromadí hodně lásky k Bohu, když je svět poznáván prizmatem lásky, když se člověk plně vzdá projevu své vůle, protože ve všem dokáže uzít vůli Stvořitelovu. Proto se skutečným vladařem může stát jedině ten, kdo se vědomě zřekne všech lidských žádostí, své vlastní vůle, svých ideálů, cílů a nadějí a ponechá si jen jeden ideál, jeden cíl a jeden volní projev - vymanit se z vlivu všeho lidského a pocítit jednotu s Bohem. Teprve v této chvíli jsem pochopil, proč indická filozofie považuje za jeden z nejdůležitějších předpokladů na cestě k nirváně schopnost zřít se všech tužeb.

Znovu a znovu jsem žádán, abych napsal, jaká nemoc s jakým porušením karmických zákonů souvisí. Takovéto všeobecně platné zákonitosti neexistují a ani existovat nemohou. Stejně jako je každý člověk individuum, je individuální i jeho nemoc. Určité zákonitosti tu však fungují. Například slinivka břišní odpovídá za vztahy mezi lidmi. Když máme často výhrady vůči blízkému člověku a vzniká přání zprerhat s ním vztahy, může se to projevit cukrovkou. Pokud se nechystáte vztahy rovnou zničit, ale neustále se na někoho urážíte, budete mít problémy s dvanáctníkem a žaludkem, a zároveň mohou později vzniknout i srdeční komplikace. Pokud příkře a nepříznivě uvažujete o nějakém cizím člověku, mohou utrpět játra a žlučník.

Zamysleme se nad následující otázkou. Proč solar plexus, toto centrum nervové energie, leží právě v místech, kde dochází také k trávení potravy? Protože skrze trávení jídla intenzivně poznáváme okolní svět. Člověk jídlo stráví nejdřív informačně. Zrak, čich, chuť - to vše jsou prostředníci dvou informačních soustav: potravy a lidského organismu. Pokud se na této úrovni nepodaří informaci správně zpracovat, buď zmizí přání takové jídlo jíst, nebo je zažívací trakt nepřijme, a dostavuje se buď zvracení, nebo průjem. V bufetech a lidových jídelnách bývají otravy ze špatného jídla nejčastěji nikoli z jeho kvality, ale díky stavu toho, kdo je vařil. Dobrý kuchař, to je především dobromyslný nositel vnitřní nezávislosti na lidských hodnotách a velké lásky v duši. Jeden známý mi před časem líčil: "Moje matka se před vařením vždy modlila, a všichni si všímali, jak báječná je kuchařka." Moje vlastní babička zase pracovala jako zdravotní sestra na infekční klinice, kde nebyly žádnou zvláštností případy tyfu i cholery. Když jsem se jí ale ptal, zda byla někdy nemocná, odpovídala mi:

"Ne. Nikdy. Před službou se vždy pomodlím, řeknu pouze - Pane, všechno je jen tvá vůle - a jdu pracovat."

Pak jsem si vzpomněl na jednu epizodu ze svého života. Když jsem svou metodu teprve začal koncipovat a neměl jsem za sebou ještě žádnou knihu, ocitl jsem se v jednom malém severoruském městečku. Dostal jsem se do řeči s šéflékařem místní nemocnice.

"Když tedy tvrdíš, že všechno souvisí se vším, tak mi vysvětli, proč mě bolí srdce," ptal se popudlivě. "Nepomohly vůbec žádné léky a bolesti zůstaly stejné, jako když propukly."

"To je jednoduché - hodně ses v životě zlobil na ženy."

"Jenže co s tím teď mám dělat?"

"Běž do kostela, zapal tam svíčku za své zdraví, dej si duši do pořádku a pak se obrať na Boha a popros ho, aby všechny pocity křivdy z tvé duše a z duší tvých potomků odešly; a popros, aby ti odpustil, že ses v životě na tolik lidí vztekal."

"A ty si myslíš, že to přejde?"

"Samozřejmě."

"Tak to si teda hned sedneme do auta a jedeme do kostela. Jeden je kousek za městem, tak hodinu cesty. Mimochodem jsou to moc pěkná místa, nádherná příroda, kostel je starý několik set let a stojí na břehu řeky."

A tak jsme vyrazili.

Jižní příroda je při vši své kráse poněkud chaotická a roztěkaná. Ze severské přírody cítíte naopak podivný rozmach a mohutnost, až duše trne nepochopitelným nadšením. Kostel stojící nad řekou vyvolával takový pocit zbožné úcty, že se člověk v duchu modlil už, jen při pohledu na něj. Když jsme k chrámu přijeli, nikoho jsme tam nenašli. Na dvorku vedle kostela štípal dříví nějaký mnich. Poprosili jsme ho o svolení vstoupit a on nás zavedl do chrámu. Vešli jsme dovnitř a zapálili svíčky. Mnich znenadání povídá: "Když stavíte svíčku a začínáte se modlit, měli byste v každém případě říct - všechno je jen tvá vůle, Pane." Poděkovali jsme a on poodstoupil stranou. Vyšli jsme z kostelních dveří ven a sestoupili po několika schodech dolů. Jeli jsme zpátky a já uvažoval: Je to zvláštní, ale když stavím svíčku, modlím se a o něco prosím, je to realizace mých přání, mé vůle, mého já, kdežto když řeknu "Splň se tvá vůle, Pane", jako bych byl ochoten se svých přání zříci. Cítil jsem však, že ta věta je určitě velmi důležitá.

Po několika letech studia lidských duchovních struktur jsem pochopil, že tato myšlenka umožňuje neulpět ve svých vlastních přáních a nečinit je svým nejdůležitějším cílem. Jinak se buď nesplní, nebo se jejich splnění může proměnit v obrovskou katastrofu.

Má známá mi jednou řekla: "Mám tě naučit, jak si splnit jakékoli přání? Když něco chceš, představ si v duchu osmičku. Čím jasněji si ji představíš, tím dřív se všechna tvá přání splní."

Podíval jsem se na jemné úrovni, co se v takovém případě děje.

"Poslyš - jestli chceš, aby tvé děti žily a byly zdravé, raději se takovými věcmi nezabývej. Víš, co je to osmička? Vzpomínáš si na matematiku? Ležatá osmička je přece symbol nekonečnosti."

Když si tento symbol představíš, tvá přání se podvědomě proměňují ve své stonásobky a tisícínásobky. Pokud je tvé přání malé a směřuje proti zákonům vesmíru, nenápadně zase zmizí a ty nijak zvlášť neutrpíš. Jestliže je však najednou tisíckrát větší, pak jeho síle bude odpovídat i reakce. V jakém případě jsou tvá přání v rozporu s tužbami vesmíru? Především tehdy, když je význam tvého já stavěn nad význam já nejvyššího, božského. Duše, která příliš uvízne v lidských hodnotách, plodí přání se zárodkem agrese. Čím jsme na svých lidských tužbách závislejší, tím větší břímě agrese v sobě naše přání nesou. Přání svatého obvykle mohou sílit, aniž by nějak ohrožovala jeho duši. Přání obyčejného člověka, zejména v případě, že jeho láska k Bohu za tužbami a přáními zaostává, mohou v konečném důsledku vrcholit chorobou či smrtí. Jestliže velké přání utkví příliš hluboko, a přejde tudíž na potomky, hrozí i zánik celého rodu. Proto slova jako „Budiž tvá vůle, Pane!“ znamenají, že přání zrozená z nedokonalé duše by se neměla plnit, pokud to odporuje zájmům a záměrům Nejvyššího. Pak dokonce ani nesprávná prosba nebude tak nebezpečná. Když člověk v modlitbě zdůrazní, že jeho přání, jeho vůle, jeho život, jeho já jsou druhotné, kdežto láska k Bohu a boží vůle prvotní, pak čím častěji to opakujeme, tím méně jsme závislí na lidských hodnotách, tím čistší je naše duše a tím rychleji se naše přání plní. A nepřinášejí nám přitom bolest, ztráty a trýzeň, ale vskutku harmonické lidské štěstí.“

Závažnost věty mnicha z venkovského kostela jsem pocítil proto, že už tu byl precedens. Povahou jsem maximalista, a když si něco vezmu do hlavy, nebo si to uložím jako úkol či cíl, jdu za tím až do konce. A i když uplyne sebevíc času, mé tužby se nezmenšují. V minulých životech jsem byl zřejmě člověk harmonický, a dimenze mých přání bývaly velkorysé. Přitom jsem od dětství pozoroval, že mé touhy se naplňují. Nejdřív mě to těšilo, ale pak spíš děsilo. Vždyť mé tužby mohou uškodit jiným lidem. A tak jsem začal usilovat o to, abych se naučil opravdu velkému množství lidí pomáhat při poznávání světa.

Osud mě nelítostně pronásledoval a já nemohl pochopit, za co. Teď už si uvědomuju, že beru-li v úvahu naléhavost svých přání, při případném nesprávném náhledu na svět jsem prakticky neměl šanci na přežití. Zachraňovaly mě jen trvalé nemoci a naprosté zhroucení osobního osudu, ale kromě toho i neodbytné nutkání pochopit svět a procítit jeho řád.

V roce 1980 jsem si při jedné oslavě vymyslel tento přípitek:

„Život je možnost milovat, která nám byla dána. Člověk je prostředníkem lásky. Smyslem života je hromadění lásky.“ Síla našich tužeb přitom musí odpovídat stupni naší vnitřní harmonie. Láska není pro disharmonického člověka štěstím, ale spíš trýzní. Čím větší má lékař či léčitel snahu pomoci pacientovi, tím přesvědčenějším věřícím musí být ve svém nitru. Člověka činí člověkem soucit. Přání pomoci bližnímu a zachránit ho v nás rozvíjí nejlepší lidské vlastnosti. Jestliže však zapomínáme na to, že nemoci, utrpení, neštěstí, ale také třeba stárnutí očišťují duši, tak snahu zbavovat útrap učiníme samoúčelem. V takovém případě jak lékař, tak léčitel berou nemoc na sebe, stačí jen vyslovit s nemocným soucit. Pak se sice očišťuje pacientovo tělo, ale okorává jeho duše. Podmínkou přežití a zdraví je neustálé povědomí lékaře či léčitele o tom, že naše vůle a přání pomoci jinému jsou druhotné, kdežto vůle boží a láska k Bohu jsou naopak prioritou.

Když jsem v roce 1990 pracoval v léčitelském sdružení při Prvním lékařském institutu, přicházeli ke mně normální pacienti, a výsledek byl často přímo podivuhodný. Tehdy jsem také poprvé zaznamenal karmické struktury a začal jsem postupně vyvíjet a zdokonalovat svou metodu. Rodila se především jako soustava sebeobrany. Pochopil jsem, jak důležitý je to objev a že pokud se nenaučím vidět, kdo, odkud a proč útočí, může všechno skončit špatně. Zpočátku jsem jakékoli deformace pole považoval za uřknutí či uhrnutí. Nejdřív jsem se to vše snažil odsunout do pozadí, později prostě zničit.

Časem se úroveň mého vidění neustále prohlubovala. A pak jednou, když jsem se neúspěšně snažil najít původce uřknutí, zaznamenal jsem poprvé jemné hladiny pole a zažil jeden z největších otřesů. Nešlo ani o uřknutí, ani o uhrnutí, byl to trest shůry. Až mě zamrazilo v zádech, když jsem si uvědomil, s kým jsem to chtěl zápolit. Nahlédl jsem, že tzv. léčitelství je jen dočasným

odročením nemoci a že nakonec k ničemu dobrému vést nemůže. Šel jsem tedy do kostela, modlil se k Bohu a prosil ho, aby mi nebylo dáno pomoci nemocnému, pokud by to mělo uškodit jeho duši. Pochopil jsem, že lidem je třeba pomáhat, ale že se to musí dělat správně. Porozuměl jsem také tomu, proč lékaři obvykle nedosahují stejně vysokého věku jako ostatní lidé.

Lékař a léčitel neléčí, oni jen zmírňují utrpení nemocných a pomáhají jim uzdravit se. Za Ježíšem Kristem přicházely tisíce nemocných, ale on léčil jen nemnohé, ty, kteří byli připraveni, protože větší část cesty již urazili. A není náhodou, že se vždy ptal, zda dotyčný věří. Čím silnější je tíhnutí k Bohu, tím méně duši škodí jakákoli kardinální změna. Proto to známé "Doma nikdo není prorokem". Když Kristus přišel do svého rodiště, nedokázal vyléčit nikoho. Pro všechny byl jen synem tesaře Josefa. Na odchodu pronesl tuto větu, která je dnes všeobecně známa.

Jestliže byl lékař v minulém životě věřící a v duši má dostatek lásky, pak jeho upřímné přání nemocnému pomoci nemůže škodit. Nepropadá sebetřýzni, když někomu pomoci nedokáže, a nezlobí se na pacienta, že nedbá jeho rad. "Jakmile vstoupí do nemocničního pokoje skutečný lékař, pacienti se hned cítí lépe," říkal Bechtěrev. Lékař tedy léčí v první řadě svou duší. Předává světu svou naplněnost láskou a umění milovat nemocné, a to je ta nejdůležitější léčba. Bez lékařovy osobnosti by medicína prostě neexistovala. Lékař usilující o poznání duše a cítící souvislost mezi tělem a duší se bude v jakékoli nemoci orientovat správněji.

Zvláštní význam má lékařova osobnost ve východní medicíně. Jedna má známá - Číňanka, která se zabývá akupunkturou - mi líčila, jak ji dlouho pronásledovala žena ozdobená vědeckými hodnostmi a diplomem v oboru akupunktury: "Vpichuji jehly do přesně stejných bodů jako ty. Tak mi vysvětli, jak je možné, že ty máš takové výsledky, a já nedosahuji prakticky žádného efektu..." Řekla jí, že jí odhalí jedno tajemství. A že to tajemství tkví v ní samotné. Že musí být dobrotivější a pracovat sama na sobě. Týž lék předepsaný různými lékaři má také různý účinek, protože primární léčbou je léčba informační.

Sám jsem zažil jeden komický případ z dob, kdy jsem se s karmickými strukturami teprve seznamoval. Byl jsem s přáteli na Krymu. Jednou jsme si vzali taxíka a odjeli na vzdálenou pláž. Platili jsme vždy popořadě a tentokrát byla řada na mně. Na poslední chvíli jako by mě cosi osvítilo. "Zaplat' to dneska ty," požádal jsem překotně kamaráda a vyskočil z auta ven. Neřekl ani slovo, vyrovnal se s taxikářem a šli jsme na tzv. divokou pláž, plnou obrovských balvanů. Několikrát jsme se s požitkem vykoupali a potom se opalovali. Nato jsme vytáhli několik lahví madeiry a něco k jídlu. S madeirou se, jak známo, velmi dobře snášejí vlašské ořechy a sýr, a k tomu jsme přidali chléb, okurky a rajčata; Naplnili jsme poháry a připili si na nádhernou přírodu Krymu a Alupky. Pak jsme seděli a kochali se okolím. A nalili si podruhé. Pronesli jsme další přípitek, znovu okusili vína a dopřáli si něco jídla.

Během pěti minut začalo mého přítele bolet břicho. "Asi jsem se otrávil," řekl těžce. Rozesmáli jsme se, protože jsme všichni pili a jedli totéž, co on. "To přejde," uklidňovali jsme ho, "jen si ještě dej, a uvidíš." Jenže jemu bylo opravdu stále hůř. Během několika dalších minut si musel lehnout, protože sedět už nedokázal. V obličeji nápadně zezelenal. Pochopili jsme, že je zle. Konečně jsem si uvědomil, že jsem léčitel. Podíval jsem se, oč tu běží, a rozhodl se pro malý experiment. Všichni po mně žádali, abych použil akupresury anebo pohyboval nad jeho tělem rukama. "Já mu samozřejmě pomůžu," slíbil jsem jim, "ale nejdřív něco zkusím." Přistoupil jsem k příteli, naklonil se až k němu a do ucha mu pošeptal: "Ty ses na mě urazil kvůli těm penězům za taxík. Popros Boha, aby ti odpustil." Za minutu mu obličej znovu zružověl a za dalších pět minut už jsme zase všichni - včetně něj - družně popíjeli.

Zjistil jsem, že potrava se dá překódovat i poté, co jsme ji pozřeli. Což znamená, že modlit se můžeme nejen před jídlem, ale i po něm. Když jídlo spatříme, popřípadě okusíme, dochází k aktivnímu informačnímu procesu. Proto když si člověk pokrm nejdřív prohlédne a potom jí beze spěchu, proces adaptace probíhá snáze a informačních škraloupů je méně. Proto správně sestavený jídelníček a bylinné výtažky mohou při léčbě nejruznějších onemocnění opravdu účinně pomoci.

Jakmile se jídlo dostane do žaludku, nadchází druhá etapa informačního trávení, zatímco třetí musí počkat až do chvíle, kdy potrava sestoupí do zažívacího traktu. Tady pak dochází k nejdůležitějšímu procesu. V první etapě si podstatnou část informačních aktů berou na starost slinné žlázy a v žaludku především jeho stěny při vstupu i výstupu, dále následuje slinivka břišní, dvanáctník a žlučník. Játra pracují s informacemi souvisejícími se schopnostmi, intelektem a dokonalostí, slinivka břišní obhospodařuje vztahy a dvanáctník obojí. Na tom, jak se formuje informační struktura potravy vstupující do zažívacího traktu, závisí naše fyzická i emocionální kondice. Proto pestré a pikantní jídlo spotřebovává příliš mnoho sil a může vést k nemocem i ke snížení duchovního a tvůrčího potenciálu. Je tudíž pravidlem, že dlouho žijí ti lidé, kteří se celý život spokojují s malým množstvím prosté a jednotvárné stravy.

Střídmost v jídle pomáhá léčit různá onemocnění. Občas ale potřebujeme i šok typu soutěží jedlíků. Dřív jsem nechápal, proč lidé o někom dokážou hrdě prohlašovat: "Ten sní za den celého berana." Obžerství přece vždy zůstane obžerstvím, tak co je na tom obdivuhodného? Pak jsem ale pochopil, že aby někdo dokázal bez problémů spotřebovat takové množství potravy, musejí všechny žlázy s vnitřní sekrecí fungovat jako hodinky. Pro člověka žárlivého, tvrdého, pyšného a příkrého je to úkol k nepřekonání. Jedlík musí být zároveň dobrák, jinak zemře na žaludeční katar. Když člověk trpí zvýšenou žárlivostí a urážlivostí, má to vliv na činnost slinivky břišní a on je tak nucen jíst méně sladkostí. Když je někdo nadměrně ambiciózní, trpí tím játra a je třeba jíst méně hořkých, slaných i jinak chuťově výrazných pokrmů. Když se člověk tvrdě postí nebo vysloveně hladoví, jeho energetická závislost na lidských hodnotách znatelně slábne. Pokud se k tomu ještě modlí, efekt je mnohem průkaznější. Půst a hladovění zkrátka očišťují především duši, což usnadňuje i očistu těla. Když se však během půstu zlobíme, urážíme a hádáme, může takové hladovění tělu spíš uškodit. Lékaři si již povšimli, že dlouhodobé hladovění je lepší absolvovat pod dohledem než ambulantně. V nemocnicích a sanatoriích se člověk odpojuje od stresů a zmatků a efekt je přirozeně větší. Není náhodou, že když se postil Kristus, odcházel na poušť.

V každé chorobě však hraje nejdůležitější roli charakter a způsob vnímání světa, stejně jako při uzdravování. Připomněl mi to případ jednoho mladého diabetika. Byl u mě na seanci již poněkoliťatě. Zkontroloval jsem jeho nejdůležitější orgány v hladině pole. Postižena byla především oblast slinivky břišní. Ta byla neviditelnými informačními nitkami propojena se smrtí ženy ve dvou minulých životech. Hlavní důvod úmrtí ženy přitom spočíval v manželově přílišném lpění na vůli, na přáních, za druhé pak na zásadách a ideálech a za třetí na vztazích. Šlo tedy o agresi, o despotismus, krutost a slepou zásadovost v situaci, kdy někdo neodpovídá naší představě, šlo o urážlivost, žárlivost a chorobnou podezíravost ve vztazích.

"Opravdu se snažím na sobě pracovat," řekl mi ten mladý muž, "ale velmi mi v tom vadí maminka. Neustále pokládá věci jinam, než patří. Rozčiluje mě. Pořád má vůči mně nějaké výhrady."

"Matčiny zvyky jsou pro vás něco jako očkování, a vy na něj zatím nereagujete správně. Jakékoli podráždění a agrese vůči matce posiluje podvědomou agresi vůči příští ženě. Ve dvou minulých životech vám pokaždé zemřela žena. V tomto a příštím životě zemřete naopak vy své ženě. Jenže předtím můžete ještě oslepnout nebo přijít o nohy. Žárlivci obvykle trpí nedokrvováním končetin, hlavně nohou. Závislost na vztazích a ideálech zase ničí zrak. Takže - buď hned od zítřka změníte svůj vztah k okolí, nebo očekávejte to nejhorší. Rovně tři měsíce na svět kolem sebe nereagujte vůbec nijak. Nechte vše vstupovat do sebe, ale nic nepouštějte ven. Vaše cíle, zásady, vůle a přání, vaše já, vše to, co reaguje na okolní svět, musí zmizet. Zůstat smí jen absolutně černý povrch. Myslet můžete, hodnotit však ne. Pokud to dokážete, vše se změní k lepšímu."

Slyšel jsem o případu, kdy se jakýsi mladík rozhodl nesoudit jiné. Přivíval si proto na zápěstí jedné ruky kousek příze, která mu to neustále připomínala. Očekával, že něco takového mu přijde

na mysl dvakrát třikrát za den. Ukázalo se však, že malých i větších odsudků nás napadají přinejmenším desítky denně. "My třeba stokrát denně někoho odsuzujeme, a pak se divíme, že jsme nemocní," poznamenal jednou zaraženě můj přítel. "Nejsmutnější na tom je, že právě tohle se stalo normou, že podobný balast se vkrade i do vztahů s milovaným člověkem a výsledkem je cukrovka."

Jednou jsem se v městských lázních dal do řeči s takovým na první pohled silným a zdravým mužem. Nikdy by mě nenapadlo, že má cukrovku. "Víte, já mám velmi silnou vůli, a ihned jsem se rozhodl pro tvrdou dietu. Cukr mi poměrně rychle klesl na třetinu původních hodnot. Vaše knihy jsem četl. Nedávno mě začaly bolet prsty u nohou. Pochopil jsem, že cestu jedné chorobě jsem sice uzavřel, ale druhá propukla."

"Cukrovka bývá nemocí lásky a příliš urputných vztahů," řekl jsem.

"Máte pravdu, před několika lety jsme se se ženou rozvedli, a já se dlouho nemohl zbavit stresu."

"Musíte léčit duši, a uzdraví se i tělo," poradil jsem mu.

Jak mnohotvárný je život na povrchu a jak homogenní celek tvoří uvnitř, pomyslel jsem si. Například mezi vzrůstajícím počtem homosexuálů a diabetiků není žádná viditelná souvislost, a důvod je přitom úplně stejný - žárlivost. Pro kdekoho cukrovka propuká jako blesk z čistého nebe, bez jakýchkoli zřejmých příčin.

Něco takového se ostatně stalo jednomu mému newyorskému pacientovi. "Dodnes nechápu, proč jsem dostal cukrovku," svěřoval se mi. "Sám jsem lékař, vlastně odborník právě v tomhle oboru, životosprávu jsem měl odjakživa dobrou. Nějakou zvláštní nenávist či ukřivděnost vůči komukoli jsem nikdy nepocíťoval."

"No dobře, ale co trvalé mírné podráždění či nespokojenost s někým konkrétním?" zeptal jsem se.

"Tak to ano, a trvalo to několik let. Šlo o mého syna."

"No prosím, to je ještě nebezpečnější. Vaše vlastní vůle, vaše zásady a idealizace vztahů pro vás nabyly příliš velkého významu. Abyste mohl být vyléčen, dostalo se vám syna, jehož povaha, chování a základní představy o světě odporují vašim principům, ideálům, vůli a tužbám. Konflikty nevadí, ale lásky se zříkat nesmíme. A pro vás byly zásady důležitější než láska. Když se člověk zříká lásky a vnitřně se pokouší zpřetrhat vztahy s milovaným člověkem, má o problémy postaráno. Pokud chcete za všech okolností zůstat zdravý, nezříkejte se milovaných lidí."

Kasino

Dřív jsem nechápal, proč lidé chodí do heren, a myslel jsem si, že především proto, aby tu buď vyhráli, nebo naopak rozházeli spousty peněz. Ukázalo se však, že je to jen vnější dojem. Člověk chodí do kasina proto, aby se naučil být méně závislý na pozemských hodnotách. V obyčejném životě se různě závažných ztrát dočkáme několikrát za rok. Ten, kdo na ně není připraven, si pak otráví duši zápornými emocemi, po nichž následují pohromy a nemoci. Když člověk není schopen unést očistnou léčbu šokem, nezbyvá mu než prodělat těžkou vleklou chorobu, která očistí jeho duši drobnými, ale neustávajícími nepříjemnostmi třeba několik týdnů či měsíců.

Kasino dokáže úspěšně splnit roli obou těchto očištných postupů. V sále herny se dá za jediný večer absolvovat stovka drobných ztrát a jedna či dvě ztráty opravdu značné. Vztah k nim pak signalizuje, zda se ten či onen jedinec i v běžném životě dokáže s různě velkými pohromami vyrovnat, nebo zda se v nich doslova utopí. Nu a protože kasino je hra, nápodoba života, smířit se s prohrou právě v takovémto prostředí je snazší než v životě samotném. Tady se nedočkáme nemoci, ale očkovaní. Když člověk chápe, že do herny přichází především proto, aby na sobě pracoval a změnil svou povahu, aby se naučil být méně závislý na svých pocitech a přáních, pak ho každá taková návštěva činí bohatším a šťastnějším.

Bohatne zejména duše, a to je náš hlavní statek. Když ale přijdeme do herny s nevykořenitelným přáním opravdu zbohatnout, prakticky nemáme šanci vyhrát. A i když vyhraje, bude to pro nás mít možná horší důsledky než prohra.

Slyšel jsem příběh jednoho Američana, který byl v kasinu denním hostem a prohrával tam prakticky všechny své peníze.

Jednou ale vyhrál, a hned sto tisíc dolarů. Asi týden byl ten muž šťastím bez sebe, avšak potlačit svou vášeň nedokázal - chtěl stále víc. Vrátil se tedy zpět k hernímu stolu a celý snadno nabytý zisk zase prohrál. Pak přišel i o všechny zbylé peníze, co měl zrovna při sobě. Pak prodal dům a byl přesvědčen, že takto získané prostředky mu pomohou k nové výhře. Prohrál samozřejmě znovu všechno. Když už nezůstalo vůbec nic, rozhodl se ten nešťastník vyloupit banku, protože jiný způsob, jak získat peníze na hru, ho nenapadal. Byl zatčen, odsouzen a skončil ve vězení. Tam, jak známo, obvykle žádnou hernu nemají. Ostatně jsou případy, kdy podobní notoričtí hráči končí ještě hůř. Situace podobné této však vyplouvají na povrch každých pět či deset minut při jakékoli hazardní hře. Jasně jsem vyzoroval, že po prohře se musíte vždy na několik minut stáhnout do sebe a vzpamatovat se. Ihned totiž vybuchují negativní emoce a bezezbytku tlumí intuici. A bez intuice se hazardní hry hrát nedají. Přísně vzato vlastně není nutné chodit do kasina s velkými penězi. Jsou tam například hrací automaty, do nichž si žeton můžete koupit za pouhých pět centů. Nebo můžete přijet s dvaceti dolary v kapse a hrát celou noc.

Jednou jsem cestoval linkovým autobusem z New Yorku do Atlantic City. Seděli v něm sami penzisté. Autobus přijíždí do Atlantic City večer a vrací se brzy ráno. Cesta trvá asi tři hodiny. Na zpáteční cestě si cestující vyměňovali dojmy z příjemně strávené noci a z jejich poznámek vyplynulo, že největší prohra mohla reprezentovat tak 40-50 dolarů. Vzpomněl jsem si, jak jsem do Atlantic City vyrazil poprvé: peníze, které jsem si vydělal při seancích s pacienty, stačily na cestu tam a zpět, na příjemné ubytování a na opravdu vzácný způsob odpočinku.

"Nechceš se úplně uvolnit a jet na celou noc do kasina?" navrhla mi známá, která mě do Států pozvala.

"Samozřejmě," přikývl jsem hned.

"V New Yorku jsou hazardní hry zakázány, pojedeme do Atlantic City, je to dvě a půl hodiny autem."

Někdy kolem půlnoci už jsme uháněli na jih. Zdejší dálnice připomínají letištní ranveje. Jízdní pruhy jsou vyznačeny kovovými odrazkami, vystupujícími asi na centimetr z vozovky. Ve tmě se tyto odrazky protahují v nekonečné přerušované mihotavé linii, ubíhající na několik kilometrů dopředu. Když řidič za volantem náhodou usne, zaslechne charakteristické klapání po odrazkách už při mimovolném přejíždění neovládaného vozu z pruhu do pruhu. Odstavný pruh je asi metr od kraje vozovky zvlněný tak, že když na něj vjedete, připomíná to drnčení hole po plechové valše. Mimoto stojí po obou stranách dálničního tělesa sloupky s luminiscenčními proužky. Řidič se tedy neorientuje podle osvětlení ostatních vozidel, ale podle zářících čar, vyznačujících dopravní pruhy, a jasně rudých odrazek na sloupcích po obou stranách betonového pruhu vozovky. Ostatně když jsem se po první návštěvě New Yorku vrátil zpět domů, jako první mi do oka padla neuvěřitelná ubohost petrohradské silniční sítě ve srovnání s americkou megapolí. Jinak je ovšem Petrohrad opravdu unikátní město. Je to jedno z největších center světové kultury, a přitom je tak špinavý a zpuštělý, až se zdá, že už nikdy nebude zase krásný a čistý. Také všichni dosavadní sovětští otcové města byli doslova na jedno brdo: každý se jen snažil přispět k dalšímu rozkladu a pustnutí města. Na špinavý, rozkopaný a zaneřádný Pitěr jsem si vzpomněl zejména ve chvíli, kdy nás měkce se pohupující limuzína unášela po velkolepých amerických dálnicích. Pohodlně jsme seděli v křeslech a probírali, co nás už zanedlouho čeká.

"Můžeme jít rovnou na hrací automaty, ale když budeš chtít, zahrajeme si nejdřív ruletu."

"Poslyš, a kde je šance na největší výhru?"

"V Black Jacku. Vy Rusové tomu říkáte očko. Jediný rozdíl je, že eso platí buď jedenáct bodů, nebo jeden - podle toho, jak se ti ,to zrovna hodí."

"A proč se tomu říká Black Jack?"

"Protože jak v ruletě, tak u hracích automatů rozhoduje především intuice. I když - automaty mají vždy jednu za den hodinu, kdy se doslova prásknou přes kapsu. Profesionálové už to vědí a ždímají automat právě v těchto šedesáti minutách. Jenže to všechno stejně ještě není ono. Při Black Jacku ti nestačí jen intuice, potřebuješ i určitou hráčskou rutinu. Člověk, který si uvědomí, že mu zrovna štěstí přeje, a navíc je dobrý profík, může za jedinou noc nadělat slušnou sumičku."

"To znamená kolik?"

"Uvedu příklad: Nedávno začal v Atlantic City jeden člověk hrát, a když personál zjistil, jak hraje, a pak patrně i získal informace, o koho jde, přitočil se k němu během noci nenápadně majitel herny a se zdvořilým úsměvem mu navrhl: Když toho teď hned necháte, jsme ochotni vyplatit vám rovných sto tisíc dolarů. Jenže ten muž odmítl. Řekl, že má ten večer dobrou náladu a prostě si chce zahrát."

"No dobře, ale jak je to tedy s těmi nejvyššími výhrami?" nedával jsem své známé pokoj. "Kolik to dělalo nejméně v poslední době?"

"Slyšela jsem, že přednedávnem vyhrál jeden Newyorčan v Black Jacku jedenáct milionů za noc. Pravda je, že při výhrách nad tisíc dolarů už musíš platit daně, ale z jedenácti milionů ti stejně zbude docela obstojná sumička."

"Nevzpomínáš si na jiný podobný případ?"

"Vzpomínám. V jednom z největších kasin v Atlantic City, které stojí při dálnici hned na kraji města, se nedávno utábořili cikáni - do slova a do písmene. No a když vtáhli do kasina, prostě ho vybrali do dna... Přesná suma sice není známa, ale v trezorech prý nebylo tolik hotovosti, aby jim všechny vyhrané peníze vůbec mohli hned vyplatit..."

Má společnost na okamžik umlkla a pak šlehla pohledem po mně:

"Ale tohle je spíš tvoje parketa. Cikáni prý mají dokonalou intuici, proto tak často věští budoucnost. A když se jich sejde větší skupina, tak tu určitě funguje i bioenergetika..."

"No dobře, ale proč tedy kasino Black Jacka nezavře, když se tam dají vyhrát tak obrovské peníze..."

"Ruleta, hrací automaty a další hazardní hry přinášejí velmi slušné a stabilní zisky, jedině Black Jack může být ztrátový. Jenže kdyby ho zavřeli, přestanou lidi do kasina chodit. Vypadalo by jako čistá ždímačka na peníze. Proto existuje Black Jack. Ale jedno mi věř - personál heren zná tisíce způsobů, jak tě donutit, abys zase prohrál."

"Tak mi aspoň jeden vylož."

"Ale prosím. Například: Jakmile začneš hodně a hlavně pořád vyhrávat, vymění krupiéra u tvého stolu. Karta ti přestane jít, a pokud to okamžitě nepochopíš a nezachováš se podle toho, prohra je nevyhnutelná."

"A co když budu profesionál?"

"Když jsi profesionál a vyhráváš jako na běžícím páse, uděláš nejlíp, když nebudeš chodit jen do jednoho kasina. Ostatně dvacet tisíc dolarů měsíčně ti každý majitel herny rád odpustí."

Pokud je to ovšem víc, je dobré si uvědomit, že tvoje auto na parkovišti nikdo nehlídá. A taky to, že cesta je dlouhá a rychlost na dálnici vysoká - stát se může ledacos. Přesto je tu dost lidí, kteří nikde nepracují a sázky na koně nebo herny jim zajišťují velmi slušné živobytí."

Hned mě napadlo, že v Rusku by takovému člověku v nejlepším případě pohrozili prstem a řekli mu, aby do kasina pro jistotu už nechodil. A kdyby to ten trouba nepochopil, za pár dní by ho někdo zastřelil ve vchodu do vlastního domu. Stát, to jsou především zákony, které platí, a úředníci, kteří dbají na jejich dodržování. Největším nepřítelem státu pak není občan, ale státní úředník. Čím hůř fungují zákony, čím jsou nesmyslnější, čím větší je ve státě chaos, tím významnější je funkce státního úředníka a tím větším privilegiím se těší. Ani jeden státní úředník nemá zájem na prosperujícím státu, protože rozkvět státu, to je tvrdá disciplína a spolehlivá kontrola úřednictva. Za sovětské moci byla sice tvrdá disciplína, ale zákony byly nesmyslné a nepřírozené, a tak se postava ouřady dopracovala takového významu. Dnes v Rusku neplatí ani tvrdá disciplína, ani promyšlené zákony. Proto se země vyloženě topí v chaosu. Zákon se sice schválí v parlamentu, ale vytváří ho veřejné mínění. Je to výsledek intelektuálního úsilí vědců, filozofů, náboženských činitelů i lidí od umění. Nu a protože veřejné mínění bylo v Rusku zcela rozvráceno, parlament začal zákony nejen schvalovat, ale iniciativně vytvářet, a okamžitě se vyjevila nedokonalost a snad i závadnost mnohých takto vzniklých právních norem.

Před socialistickou epochou mnozí lidé v Rusku žili v iluzi, že může existovat společnost založená nikoli na lásce, ale na plánech, principech a ideálech. Existovala iluze, že dělník je moudřejší, slušnější a ušlechtlejší než třeba bohatý člověk jen proto, že tráví celý den u soustruhu. Existovala iluze, že stát nemají řídit profesionálové, ale lidé nekompetentní, nevzdělaní a chudí. A že je to nejdůležitější záruka demokracie a štěstí pro celou zemi a její obyvatelstvo.

Existovala iluze, že zdravotní péče může být bezplatná, že stát se o své občany univerzálně postará, a že když se člověk ocitne ve vysoké funkci, tak je automaticky moudrý, slušný, vzdělaný a ušlechtilý. Jenže za iluze se vždy velmi krutě platí. A ideály, naděje, zásady a cíle - to jsou vždycky jen iluze. Když člověk svět poznává a hodnotí v první řadě prostřednictvím ideálů a nadějí, stává se jejich otrokem.

Duchovnost, sny, ideály - to je opravdu jen vidina, kdežto láska je realita. Jedině když svět nazíráme ze zorného úhlu lásky, kryje se jeho obraz se skutečností. Na iluzích nesmíme být závislí, je to příliš nebezpečné.

V tomto ohledu je kasino báječným lékem, a nejen kasino.

Vzpomínám si, jak jsme seděli ve společnosti a vykládali si různé historky.

"Rusko je nepředvídatelná země," začal jsem. "Nedávno jsem měl letět do New Yorku. Přijel jsem na místo, kde bylo třeba vyzvednout letenky. Měl jsem je už zaplacené z New Yorku. Přistoupil jsem k pokladně s nápísem Výdej letenek do zahraničí a vysvětlil dámě za okénkem, že letenky už mám zaplacené a potřebuju sije jen vyzvednout."

„Tak to tu nejste na správné adrese,“ vysvětlila mi přívětivě ta dáma. „Na to je v Moskvě jediné místo. Hned vám vysvětlím, jak se tam dostanete.“

Zkoprněl jsem:

„Jak dlouho tam pojedete?“

„Za dvě hodiny jsem totiž měl odlétat.“

„To určitě stihnete. Jedna cesta trvá něco přes hodinu.“

Usmál jsem se, převzal lístek s adresou a mátožně poodstoupil stranou. Pak jsem pohlédl na hodinky a tupě jsem se pokusil něco vymyslet. Bylo to najednou totéž, jako kdybych nikam neletěl, nebo ten New York omylem minul. Znovu jsem se celý tumpachový rozhlédl kolem sebe - a teprve pak mi došlo, že jsem přece v Rusku. Což je země amatérů. Jak mezi úředníky, tak mezi vládci. V Rusku se obvykle na všechno musíte zeptat třikrát. Když všechny tři odpovědi zhruba souhlasí, dá se předpokládat, že jste se snad dovědli pravdu. Pro jistotu jsem se zeptal ještě několikrát i u jiných pokladen. Nakonec mi ukázali dveře vzdálené sotva třicet metrů od laskavé dámy, která mi poskytla první vysvětlení. Byla to kancelář letecké společnosti Crossair. Žena u stolu se na mě zdvořile usmála a prostě mi předala objednané a zaplacené letenky. Zamyslel jsem se nad tím, co takhle situace znamená. Mnozí mí spoluobčané si myslí, že když úředník sedí ve svém křesle, je to člověk kompetentní. To se ovšem stává jen zřídka - a pak, když se iluze a ideály bortí, vztekáme se na jiné, na okolní svět a roznemůžeme se."

"Copak ty si myslíš, že v Americe takovíhle tupci nejsou taky?" zeptal se mě po téhle historii jeden známý. "Tak si představ následující situaci. Přijedu do New Yorku a zastavím se v Brooklynu. Mám peníze na účtě v izraelské bance, potřebuju je jako sůl, a nemůžu se k nim dostat. Jezdím s kreditní kartou z banky do banky a nakonec zjistím, že v hotovosti ty peníze můžu dostat v jedné jediné bance na Manhattanu. Tak jsem si i s tlumočnicí vzal taxíka a vyrazili jsme tam. Pokladní nám zdvořile vysvětlila, že hotovost tu skutečně můžeme dostat."

„A jaká je nejvyšší možná jednorázová suma?“ zeptal jsem se. „Sedm tisíc dolarů,“ odpověděla pokladní se stále týmž líbezným úsměvem.

Vyplnil jsem tedy šek na sedm tisíc, podepsal ho a posunul do okénka. Pokladní mi ho vrátila.

„Je mí lito, ale tuto sumu vám vyplatit nemohu,“ řekla mi k mému úžasu.

„Ale proč?“ zeptal jsem se zaraženě.

„Zavolejte si, prosím, na toto telefonní číslo, tam vám to přesně vysvětlí.“

A podala mi z okénka papírek s číslem. To číslo bylo izraelské, zavolat jsme neměli odkud, což znamenalo, že je třeba vrátit se do Brooklynu. Taxík stál 40 dolarů tam a 40 zpátky. Do Izraele jsme se dovolávali půl dne. Nakonec jsme měli štěstí a všechno se vysvětlilo. „Je to jednoduché,“ dověděl jsem se, „maximální jednorázově vyplácená suma je do sedmi tisíc dolarů. Podle bankovních pravidel se však tento limit neproplácí. Kdybyste na šek býval napsal třeba 6995 dolarů, bylo všechno bez problémů.“

„Umíte si představit, jak mi v tu chvíli bylo?“ řekl můj společník. „Umíte si představit, co bych býval nejradši řekl té potvoře za okénkem? Jenže tady jsme v Americe a musíme se usmívat.“

Druhý den ráno jsme si znovu vzali taxíka a vyrazili na Manhattan. Vyplnil jsem šek na 6900 dolarů, vyloudil zdvořilý cukrblík a šek podal pokladní. Ta mě samozřejmě okamžitě poznala. Usmála se stejně líbezně jako předtím a já měl za pár vteřin peníze v kapse."

Jiný můj přítel, který ti téhle rozmluvy seděl také, klidně poznamenal: .

"Ale pánové... Jestli si myslíte, že ta ženská za okénkem je mrcha, tak se mýlíte. Ona jen plní svou povinnost."

Ztuhli jsme překvapením:

"Jak to myslíš?"

"To je jednoduché. Peníze, které jsi nedostal, ležely v bance o den déle a vydělávaly další peníze. Snad si nemyslíte, že banka pečuje o klientovy zájmy? Jen v rámci formální slušnosti. Věřte mi, že jakmile se dopustíte sebemenší chyby, banka vám ji neodpustí. Pravidlo je to velmi jednoduché: Pro banku je nevýhodné vydávat vám vaše peníze a udělá všechno pro to, abyste je nedostali, přičemž existuje spousta zcela oficiálních metod a úskoků. Takže pokud snad chováte

iluzi, že když máte peníze v bance, jste plně ochráněni, mýlíte se. Podle Lazareva," kývl přítel směrem ke mně, "se dá věřit jedině Bohu, a s tím naprosto souhlasím. Stoprocentně se dá věřit jedině tomu, kdo je naprosto stabilní. A absolutně nemůže být stabilní žádný člověk, ani ten nejsvatější. Stabilní je to, co je věčné. Takže když někdo tvrdí, že je třeba věřit v lidi, je to buď mizera, nebo blb, nebo idealista, což je koneckonců jedno a totéž. Věřit se nemá v lidi, ale v Boha. Ostatně - jestli si myslíte, že banky fungují jenom zákonnými způsoby, tak se prostě pletete.

Jeden právník tady v Americe mi vykládal zajímavou historii. Jistá žena měla ve švýcarské bance kolem dvou a půl milionu dolarů. Pak se rozhodla, že si celou sumu buď vyzvedne, nebo snad převede do jiné banky. Měla ale smůlu, protože neměla žádné dědice. Každá banka je o rodinných poměrech svých klientů velmi dobře informována. Ta paní už si vypsala všechny potřebné papíry a příští den chtěla celou transakci provést. V každém případě měla definitivní příkaz podepsat nazítří. Z banky se šla projít a zastavila se v nějaké kavárně na oběd. Asi za hodinu se jí udělalo špatně a krátce nato zemřela - káva asi nebyla příliš čerstvá. Takže chlupci, pokud si myslíte, že úředník může být tupý, když sedí na tak výnosné židli, mýlíte se. Může být třeba zcela nekompetentní v tom, co se týká jeho úřednických povinností, protože v takovém případě trpí lid, který nemá tribunu pro veřejné mínění ani zákony, jejichž prostřednictvím by mohl na úředníka nějak působit. Profesionálně může být úředník na prostý ignorant, ale co se týče praktického rozumu, styků či zákulisních machinací, musí být naopak absolutně kompetentní, jinak se na své židli neudrží ani týden. Všichni mluví o válce v Čečensku jako zcela bezhlavé, tupé a neprofesionální akci, kterou zbabrali všichni - prezidentem počínaje a nižšími důstojníky konče. Když si však pozorně přečtete noviny, snadno pochopíte, že celá tahle historie s Čečenskem je skvěle promyšlená a taky vykonaná operace, ve které se perou peníze a přečerpávají se ze státní pokladny do soukromých kapes.

Je zkrátka iluze domnívat se, že úředník v důležité funkci může být blbec. Nekompetentní možná, ale blbec nikdy. To se jen my snažíme stanovit jeho logiku a smysl jeho počínání na základě našich ideálů a iluzí. První z takových bláhových představ je iluze, že Rusko je jednotný stát s jednotnou propracovanou politikou a s vlastní ideologií. Zkrátka a dobře - žádná čečenská válka nebyla! Bylo tu jen mafiánské vyřizování účtů, s použitím velkých peněz a se spoustami mrtvých. Se zájmy Ruska jakožto státu, jako celistvé země, se soudě podle všeho v tomto případě vůbec nepočítalo."

Kdo ví proč jsem si na tuto rozmluvu vzpomněl cestou do kasina. Když člověk jede do kasina, začíná se opájet iluzemi, sny a nadějemi na velkou výhru. A čím víc se opájí vidinou peněz, tím je na nich závislejší. A čím je na nich závislejší, tím míň má šanci, že něco vyhraje. Seběmenší neúspěch ho vyhodí ze sedla. To jsem si ostatně ověřil sám na sobě. Jednou jsem se rozhodl v kasinu hrát, jako když ráno nastoupíme do práce - bez jakýchkoli nadějí a plánů. Musím tam prostě přijít, chvíli hrát, vyhrát menší obnos a zase odejít. Zkrátka a dobře - nejlepším ukazatelem nezávislosti na iluzích je umění odejít třeba jen s nevelkou výhrou v kapse. Zpočátku se mi to absolutně nedařilo. Jakmile jsem však svůj vztah ke hře změnil, okamžitě jsem začal vyhrávat. Právě tehdy jsem zjistil, že vnitřní hlas skutečně existuje, a pochopil jsem, co to je. Náš osud nám totiž smí tu a tam poskytnout radu. Vnímáme to jako jakýsi těžko postřehnutelný šepot hluboko v našem nitru. Pravda, seběmenší výbuch vášni a emocí nám zastíní rozum, a informace může přijít v deformované nebo přímo protichůdné podobě.

Toho večera jsem byl naprosto klidný. Když jsem vcházel do kasina, najednou naprosto nečekaně přišla informace: dnes sázej na černou. Podíval jsem se, kdo mi tuto informaci poskytuje. Byl to můj osud.

Inu, když na černou, tak na černou, pomyslel jsem si. Pro začátek jsem si zahrál několik partií Black Jacka, pak jsem chvíli jen tak bloudil mezi stoly a nakonec jsem se zastavil u rulety. Byla tam jen krupierka, jinak kolem stolu neseděl nikdo. Posadil jsem se, vsadil pět dolarů na červenou a prohrál. Vsadil jsem tedy na černou. Kulička se dlouho převalovala od čísla k číslu a nakonec se

usadila na černé. Na černou jsem vsadil ještě sedmkrát nebo osmkrát a neustále jsem vyhrával. Pak mě napadlo, že mi ta černá pořád padat nemůže. A tak jsem pětkrát vsadil na červenou a pětkrát prohrál. Když kulička po dvacáté padla na černou, řekl jsem si, že čistě teoreticky je vyloučeno, aby pořád padala černá, a dál jsem sázel na červenou. V tu chvíli mě prudce zabořilo ve spáncích. Přicházela ke mně informace, které jsem se rozhodně nemohl vyhnout, a naopak jsem ji musel okamžitě přijmout. Opět přicházela od mého vlastního osudu. Text byl lapidární, proto ho mohu uvést celý:

"Sázej na černou, blbče."

No to se na to podíváme! rozvzteklil jsem se. Víc než třicetkrát přece stejná barva padnout nemůže. Sázel jsem střídavě na červenou a na černou.

Když černá padla po čtyřicáté, krupíerka překvapeně rozhodila rukama a anglicky řekla:

"To je k neuvěření - dneska opravdu padá jen černá."

Soudě podle její tváře něco takového taky viděla poprvé v životě. Dál ale podle vši logiky ta černá opravdu padat nemohla, tak jsem tvrdošijně sázel na červenou. Když černá padla po pětáctyřicáté, už jsem neměl ani krejcar. Slečna se soucitně usmála, já vstal a odešel od stolu.

Pak jsem celou situaci analyzoval a pochopil jsem příčinu tohoto podivného úkazu. Schránka našeho pole, která je pokračováním našeho těla, určuje celou řadu událostí, které se odehrávají vně těla. Nu a protože svými hlubinnými emocemi strukturu pole ovlivňujeme, tak lítost, snivost, nespokojenost a podráždění mění chod událostí, v nichž účinkujeme jako jejich přímí aktéři. Znamená to, že v kasinu může vyhrávat jen ten, kdo není příliš ve vleku svých pocitů. Je to buď člověk přirozeně harmonický, popřípadě někdo, kdo do kasina chodí jako do zaměstnání, anebo dokonce ten, kdo na výhru či prohru kašle, nebo někdo, kdo může na nějaký čas své emoce nebo přílišnou osobní zainteresovanost potlačit. Při Black Jacku je krupíer uvnitř neustále naprosto klidný. Ukazuje se, že už když míchá karty, vznikají kombinace v takovém sledu, aby ty nejvýhodnější automaticky plynuly k hráči, který je obrněn klidem, kdežto ty nejhorší směřují naopak k nejpodlivějšímu u stolu. Jakmile se krupíer kvůli něčemu rozčilí a začne být nervózní, výhry účastníků hry se zvyšují. Takoví krupíeri jsou velmi rychle propuštěni. Propouštějí se ostatně nejen příliš slabí krupíeri, v jejichž péči zákazníci vyhrávají příliš mnoho, ale také silné osobnosti, u jejichž stolů se naopak nedá vyhrát téměř nic. Krupíer se musí často usmívat a nezávazně s hráči konverzovat, protože to posiluje jejich závislost na hře, kterou ztělesňuje právě krupíer. Musí v nich taky vznikat pocit, že co nevidět už přijde výhra. U takových stolů lidé nechávají nejvíc peněz. Rozkolísat krupíera a vyvolat v něm nervozitu lze nejrůznějšími způsoby. Některých metod jsem začal intuitivně využívat, hned jak jsem přišel hře na chuť. Dejme tomu, že jsem měl sedmnáct bodů a požádal jsem o další kartu. Z hlediska zběhlého hráče, a zejména krupíera je to nesmysl. Jenže lidé znervózněli a já začal vyhrávat. Pak jsem vždy víc spoléhal na intuici než na logiku. Logika v kartách existuje, sice odlišná od našich představ a stereotypů, ale je tu - a paradoxně se dost podobá tolik podivné logice lidského života.

Dejme tomu, že úspěchy a neúspěchy přicházejí ve vlnách, a když uvízneme v pásmu neúspěchů, můžeme si dovolit i nějakou tu výtržnost. Zato když se k nám tváří obrátí štěstí, rozhodně bychom osud pokoušet neměli. Nakolik je člověk nezávislý na průběhu karetní hry, natolik citlivě je schopen vnímat periody vzestupů a pádů i v každodenním životě.

Když vám krupíer podá dvě karty se stejnou hodnotou, například dvě trojky či dvě sedmičky, naznačíte to dvěma vztyčenými prsty a říká se tomu "split". Pak hrajete za dva. Za žádných okolností se však nesmíte karet dotknout, protože na to má právo jen krupíer. Já to nevěděl, a karty jsem naopak popadl do ruky sám. Krupíer znachověl, začal cosi drmolit anglicky, zatímco já se hloupě usmíval, rozpačitě krčil rameny, rozhazoval rukama a omlouval se.

Pak jsem ale v zápalu hry na všechno zapomněl a chybu zopakoval. Když krupíer po takovém incidentu rozdál karty, skoro všichni kolem stolu vyhrávali, především já. Jakmile hráč vidí, že nemá šanci vyhrát, může krupiérovi říct "sorrendo", a pak se mu vrací polovina jeho sázky. Vzpomínám si, jak po další hře začal krupíer shrabovat peníze těch, kteří v této hře prohráli.

Najednou ho žena orientálního zjevu popadla za ruku a gestem naznačila, že dál hrát nechce. Anglicky nerozuměla ani slovo. Krupiér okamžitě přivolal strážce, který dohlížel na několik hracích stolů, a společně se té ženě snažili cosi vysvětlit. Vedle mě seděl další Rus, který při pohledu na můj nechápavý pohled zabručel:

"To jí projde, byla to maličká suma."

"A co kdyby šlo o velkou sumu?" zajímalo mě. Ukázal ke stropu.

"Vidíš ty černé polokoule nahoře?" zeptal se.

Přikývl jsem. Lesklými hemisférami byl poset celý strop.

"Tam mají videokamery, které všechno dění dole v sále zaznamenávají. Když vznikne nějaký závažnější konflikt, bezpečnostní služba může videozáznam rychle analyzovat."

Jak můj soused správně předpokládal, tentokrát se konflikt rychle urovnal. "Sorrendo" pronesli naopak krupiér i přivolaný strážce a zvedli ruce nad hlavu. Zopakovali to ještě několikrát, aby žena pochopila. Ta nakonec poslušně přikývla.

Dobrých dvacet minut po této epizodě krupiér prohrával. Ale ať jsem později analyzoval jakoukoli karetní partii sebevíc, vždy jsem se přesvědčoval o jedné základní pravdě: v kartách může vyhrávat ten, kdo se umí nepodřít vlastními emocím. Když si sami sebe chcete prověřit, není nic snazšího. Přijďte do kasina přesně na dvě hodiny, a až uplynou, nezávisle na tom, jak si právě vedete, vstaňte od rulety, hracího stolu či hracího automatu a okamžitě odejděte. Pokud to dokážete tak dvakrát třikrát za sebou, znamená to, že můžete směle hrát a dá se předpokládat, že budete také vyhrávat. Když si dopřejete o něco delší posezení, než ony dvě hodiny, nenoste do kasina velké peníze a připravte se na to, že budete hlavně prohrávat - bude to tak pro vás lepší. V zásadě ale lidé do herny přicházejí proto, aby tu zažili dost nepříjemných chvil a hlavně prohrávali. Vzpomínám si, jak jedna má pacientka zoufale lomila rukama:

"Můj manžel nikdy nebyl hazardní hráč, a najednou začal chodit do kasina, neustále prohrává a k tomu ještě pije. Já prostě nechápu, co se to s ním děje..."

"Váš muž příliš lpí na vůli," začal jsem vypočítávat na prstech, "na životním úspěchu, a také na intelektu a schopnostech. To vše předal i vašemu synovi, a syn má teď pole v moc špatném stavu. Má-li být syn zachráněn, musí skončit lpění na lidských hodnotách, a tady pomůže buď hráčská vášně, nebo alkoholismus, nebo těžké nemoci a úrazy, jež postihnou manžela nebo syna. Modlete se za sebe, za syna i za vnoučata," řekl jsem té ženě, "očistěte svou duši a duši synovu a muž najde ztracenou rovnováhu."

Velmi rád cestuji. Krajina uplývající za oknem mě noří do velmi příjemného stavu. A teď tedy uháníme tmou, vedeni nekonečnými řetízky zářících odrazek, ztrácejícími se za obzorem. Má spoléčnice za volantem vypráví:

"Když jsem v kasinu byla minule, hrála jsem na automatu s pětadvacetidolarovými žetony. Jsou i stodolarové, ale kolem těch se obvykle moc lidí netlačí. U jednoho z nich seděl chlapík, melancholicky tahal za páku - a najednou se vysypala celá hromada žetonů, možná za dva tisíce dolarů. Poblahopřála jsem mu, ale on jen podrážděně zafuněl: Nezaclánějte tady, dneska jsem už pětasedmdesát tisíc prohrál."

"A co ty, jsi opravdu hráčka?"

"A jaká!" usmála se jen. "Prohrála bych vždycky všechno, co mám u sebe. Proto si s sebou do kasina nikdy neberu víc než dvě stě dolarů. Zato ten pocit, když jedu zpátky: v kapsách mám prázdno, v hlavě mám prázdno, v duši taky prázdno, ale možná naopak lehkou," usmála se ještě jednou. "Jako by se člověk odloučil úplně od všeho na světě."

"A vyhrála jsi někdy větší peníze?"

"Asi před měsícem jsem div nevyhrála. Sedla jsem si k jednomu automatu a krmila ho několik hodin žetony. Měla jsem pocit, že právě tenhle jednoruký loupežník by mi mohl přinést štěstí. Jenže pak mě najednou rozbolelo břicho. Rozběhla jsem se na toaletu a na židli jsem nechala pohárek z umělé hmoty, aby mi místo nikdo neobsadil. Jenže když jsem se vrátila, u automatu už

stála parta mužů, kteří automat živili žetony stejně vytrvale jako předtím já. Dvě minuty nato vyhráli 350 tisíc dolarů."

"Břicho tě ale rozbolelo právě proto, abys nevyhrála," vysvětlil jsem jí okamžitě. "Tobě taky v hlavě vězí především životní úspěch a hmotný dostatek. Hodně se naštveš, když máš v životě nějaké nepříjemnosti?"

"Ano strašně," přiznala se upřímně.

"Tak to bys do kasina opravdu neměla vozit velké peníze," usoudil jsem.

Zamyšleně se dívala kupředu.

"Možná. A vida, támhle už začíná Atlantic City."

Přímo na okraji města stojí obrovská budova Trum Piazza, kde je hotel, restaurace, bary a samozřejmě impozantní herna. Dál po pobřeží se tenhle obrázek neustále opakuje, jen jména se mění - Caesar, Tádž Mahal a tak dále. Když vstoupíte do kasina, máte pocit, jako byste vstoupili do pohádky. Všechno jen září a mihotá se. V obrovském sále o rozloze nejméně tisíc čtverečních metrů zapomenete na všechno na světě. Ponoříte se do zcela neobvyklé atmosféry, která působí jako narkotikum. Vzpomínám si, jak jsem poprvé přistoupil k hracímu automatu a asi za hodinu vyhrál tisíc dolarů - které jsem, pravda, vzápětí zase prohrál. O velké výhře jsem však snil snad během prvních tří či čtyř návštěv, a pak jsem se jednou provždy zklidnil. Potom se pro mě kasino stalo v první řadě místem, kde lze a je nutno překonávat svou povahu a své emoce. Musím se ale přiznat, že zpočátku jsem v kasinu zapomínal na všechno na světě. Vzpomínám si, jak jsem do Atlantic, City podruhé v životě přijel s jedním známým. Šli jsme tehdy do Caesara. Za půlhodinku jsem prohrál všechno do posledního centu. Ze svého společníka jsem pak vymámil aspoň dvaceti dolarovku a potom ještě deset dolarů. Nakonec mě zavedl k automatům s pětcentovými žetony, dal mi tři dolary a řekl jen:

"Tady se pocvič!" Seděl jsem tam několik hodin a zpitoměle tahal za páku automatu. Když jsme oba prohráli úplně všechno, Vydali jsme se na procházku po nábřeží. Rozhlédl jsem se kolem a řekl jsem mu:

"Teď už chápu, proč jsem všechno prohrál!"

"Proč?"

"Začal jsem tak urputně snít o výhře, že jsem zapomněl na všechno na světě," odpověděl jsem a ukázal prstem dolů.

Pohlédl mi na nohy a ušklíbl se. Na nohou jsem měl každou botu jinou. Když nás takhle zaslepi touha po penězích, nemůžeme doufat ve štěstí.

Inu, karty mají svůj rytmus, a naše touhy zase svůj, pomyslel jsem si, a čím víc pro nás znamenají naše touhy, tím méně vnímáme celý svět a rytmus jeho života.

Musím se přiznat, že hraní v kasinu mě přivedlo k velmi zajímavým závěrům. Uvažoval jsem asi takhle:

Když jdu do kasina, běží o peníze a když tu prohrávám, znamená to, že lpím na penězích. Z každého neúspěchu jsem se pak radoval jako z možnosti očistit se od tohoto lpění. V otázce peněz jsem se dal poměrně rychle do pořádku, ale to ještě neznamenalo, že bych začal vyhrávat. Jen jsem pochopil, že hazardní hra - to nejsou ani tolik peníze, jako spíš schopnosti. Každý neúspěch jsem tedy považoval za výsměch svým schopnostem a své dokonalosti a modlitbou jsem od sebe zaháněl jakoukoli nespokojenost související s tímto problémem. Pokud jde o schopnosti, dal jsem také všechno do pořádku, leč vyhrávat jsem zase nezačal. A tak jsem konečně dospěl k závěru, že kasino není ani otázka peněz, ani otázka schopností, ale otázka intuice, kontaktu s budoucností. A zbavit se lpění na tomto fenoménu bylo nakonec mnohem složitější. Když jsem to ale pochopil, začal jsem respektovat elementární pravidla práce se strukturami budoucnosti. Když se člověk před zahájením hry hodně napije nebo nají, aktivita duchovních struktur se snižuje. Ve stejné míře pak ochabuje i intuice. Jste-li před návštěvou herny nervózní nebo máte špatnou náladu, nemá smysl doufat v úspěch. Do kasina musíme vstupovat naprosto klidní a vyrovnaní. Umění potlačit stres během hry

naši šanci vyhrát zvyšuje. Nu a protože stres je výsledek hodnocení situace, tedy práce našeho vědomí, člověk, který umí odpojit aktivní vědomí, může pobytu v kasinu využít k tomu, aby se změnil k lepšímu a změnil také svůj vztah k životu jako takovému. Protože hra v kasinu se svými základními zákonitostmi téměř neliší od hry, kterou hrajeme všichni bez výjimky a která se jmenuje život.

Trojúhelník

"Mám velmi choulostivý problém," spustil pacient. "Jsem silný a zdravý chlap. Mám ženu a děti. Líbí se mi ovšem i jiné ženy, zažil jsem řadu příjemných flirtů a všechno bylo normální. Nedávno jsem se seznámil s o dost mladší ženou: je krásná, zkrátka má všechno, co v muži vyvolává touhu a žádost. Pokud šlo o touhu, bylo všechno v pořádku, horší už to bylo s tou žádostí. Dospěl jsem totiž k naprostému fiasku, a to i přesto, že se chovala perfektně. To za prvé. Za druhé jsem pocítil, že tentokrát je to vážné. Jenže jsem si vědom i toho, že mám ženu a děti. Zkrátka a dobře jsem z toho všeho dokonale zmatený."

Začal jsem zkoumat situaci. Když viděl, jak pracuju, usmál se a zeptal se, zda v jeho poli vidím nějaké další děti.

"Ve vašem poli je naopak nevyhnutelná smrt, a to už v nejbližší budoucnosti," odpověděl jsem a on zvažněl.

"To je to opravdu tak nebezpečné?"

"Ano a moc. Potence vás při pokusu o sblížení s tou dámou opustila z několika důvodů. Ten první je přímo ve vás. Máte rád ženy, a tak se intimní vztahy a přání některé ženy se zmocnit stávají cílem o sobě. To znamená, že jste na něm příliš závislý, a podráždění, žárlivost a pocit křivdy vás budou pronásledovat víc, než je běžné. Vztek na ženy má na potenci velmi neblahý vliv.

Další příčinou je vaše dáma. Je neuvěřitelně žárlivá, a během erotického splynutí by se všechna její podvědomá agrese přestěhovala do vás. Příště se před schůzkou modlete, dlouho se modlete. Těsně před setkáním si pak představte, že jste se rozešli, že vás opustila. A opakujte si: Pane, to vše je Tvá vůle. Se vším se smírím, všechno přijmu s pokorou. Ať se stane cokoli, lásku v sobě uchovám. Modlete se: Pane, ve jménu lásky k Tobě jsem ochoten rozloučit se s jakýmkoli lidským štěstím, se sexuálními rozkošemi, se ženami, prostě se vším. Ode dneška se takhle modlete co nejčastěji."

"A neměl bych se s ní skutečně rozejít?" zeptal se ten muž ustaraně.

"Když jste se tak usilovně zajímal o ženy, hodně jste přemýšlel o těle a málo o duši. Proto teď stojíte před úkolem, který nejste schopni vyřešit. Když se s tou ženou rozejdete, pak soudě podle vašeho pole brzy zemřete. Pokud se pokusíte potlačit lásku k ní, abyste na ní byl méně závislý, onemocníte a zemřete taky. Takže - pokud se vrátíte k ženě a tuhle ženu opustíte, umřete pomalu. Zatímco když opustíte manželku a odejdete k téhle ženě, zemřete rychle."

"Existuje vůbec nějaké východisko?"

"V normální situaci žádné. V normální situaci je člověk nemocný a pak umírá, protože přesně chápe, že důvodem jsou jeho vztahy s druhým pohlavím. Když se pro nás milovaná žena stane cílem, znamená to smrt. A v příštím životě už se mlsně neolizujeme, sotva uvidíme další sukni, nechvějeme se při pohledu na další krasavici. Takhle se naše duše vychovává. Chcete-li se dnes vyhnout rychlému průběhu rakovinového onemocnění, musíte na sobě opravdu poctivě pracovat. To je vaše jediná šance."

"Nedávno se pokřižovala, poprosil jsem ji o to. Mohlo by to stav věcí nějak zlepšit?"

"Ano, ale nestačí to. Vy teď musíte třeba stokrát přehlédnout a přezkoumat celý svůj dosavadní život, modlit se a prosit o odpuštění za sebemenší agresi vůči ženám, která byla důkazem vašeho lpění na vztazích, ideálech, sexuální rozkoši atd.

Týden se modlete a prostě o odpuštění, že vašim nejvyšším cílem nebyla láska k Bohu, ale žena a všechno to, co se ženou souvisí. Představte si sebe sama jako bezmocného starce, který už není

potentní, nemá touhy a pochopitelně ani žádné ženy. Několik dnů v tomhle stavu žijte, a hned se vám v duši prosvětlí. Na několik měsíců zapomeňte i na chutná jídla. Ono je vůbec užitečně nějaký čas hladovět. Jestlipak víte, proč dřív byla považována za první známku zamilovanosti ztráta chuti k jídlu. Skrze jídlo se totiž připoutáváme k pozemským hodnotám. Na jídlo spotřebováváme značné množství jemné duchovní energie. Lidské ego se posiluje a lásce je tak možné snáze ublížit. Proto organismus spouští obranné mechanismy. Pro nastolení citu lásky v duši potřebujeme velmi mnoho sil, proto mizí přání s kýmkoli jiným se stýkat, jíst a pít či se bavit. Pro cit lásky je důležité, aby se očistil od nánosu lidských hodnot. Čím silnější je láska, tím méně je člověk na svém okolí závislý. Proces osvobozování lásky, přeskupování hodnot, když se vše podřizuje lásce - to je neobyčejně svízelný proces. Energetické ztráty jsou stejné jako při těžké nemoci. Když si nepřejeme změnit energetický režim, pak se to zhoubně projevuje na míře lásky a na duši jako takové - a za to pak velmi draze platíme. Pokud jste se tedy zamiloval, zapomeňte na nějaký čas na cokoli kromě lásky. Bude to znamenat uchování tohoto citu v duši bez ohledu na cokoli. Ve vědomí je kolísání síly našeho vztahu k jinému člověku něčím zcela samozřejmým. Když vás periodicky napadá, že ta žena vás nemiluje, ale jen lásku předstírá, protože ji zajímáte z čistě materiálního hlediska, že má jiného muže a vy jste jen dočasná hračka v jejích rukou, je to taky přirozené. Tyto myšlenky nám nedovolují příliš na milovaném člověku ulpět a učinit ho svým jediným cílem. Hlavní je, aby tyto myšlenky potlačovaly jen naši vnější náruživost, zatímco vnitřní láskyplný žár aby zůstal uchován."

Muž se zamyšleně podíval oknem ven.

"Řekněte mi, prosím, a stávají se vašim pacientům takové věci často?"

"Dost často. Včera mí například zavolal jeden mladík z Miami. Cit k jeho dívce v něm ochladl a on si našel jinou. Zdánlivě banální situace, ale já mu poradil, aby se s tou první rozhodně nerozcházel, přesněji, aby v tomto směru nic nepodnikal. On mi ale řekl, že s ní skončil. Inu - když skončil, tak skončil. Jenže včera zavolal a řekl mi, že ho to znovu začalo táhnout k té první a že tomu prostě nerozumí. Tak jsem mu připomněl, že situace nebyla uzavřena a že jsem mu radil, aby po nějaký čas udržoval vztahy s oběma."

"Jenže ty dívky by přece žárlily."

"Žena žárlí, protože se snaží okupovat všechnu vaši lásku. Když jí té lásky a náklonnosti dokážete dávat tolik, jako by byla jediná na světě, určitě žárlit nebude."

"Jenže to je přece hrozně těžké!"

"To už je váš problém. Uvědomte si, že o situaci, v níž jste se ocitl, jste nerozhodl vy. Už jste si natolik zvykl vnitřně vzývat ženu, že šťastné a plnohodnotné vztahy k jediné by vás zahubily."

To znamená, že musíte být léčen nevěrou, křivdou nebo ponížením ze strany milované ženy. Pak umřete, nebo se dočkáte naprostého rozpadu osobního života, absence rodiny, nemocí a smrtí, anebo milostného trojúhelníku, kde budete nucen investovat značné množství lásky hned do dvou žen, zmítat se mezi nimi jako zajíc, trápit se, a i to bude očišťovat vaši duši. A když jedné z nich budete lásky dávat málo, bude vás trýznit svou žárlivostí, a vy budete churavět."

"A jak dlouho může takový trojúhelník existovat?" zeptal se mě ten mladík.

"Za prvé trojúhelník očišťuje duši každého z takové trojice. Trojúhelník zpravidla spolehlivě funguje do chvíle, než se objeví první dítě. Pak se vztahy ještě do jisté míry uchovávají, ale na naše zdraví už to nemá nijak výrazný vliv. Čím méně na sobě člověk pracuje, tím nebezpečnější pro něj taková situace je."

"No počkat, ale to by znamenalo, že budu mít dvě manželky?" zeptal se poplašeně.

"Dvě manželky ještě nejsou tři manželky," uklidnil jsem ho.

Najednou se upokojil.

"To máte tak," obrátil jsem se zase na svého pacienta. "Dnes mnozí mladí lidé žijí v občanském manželství, protože cítí, že razítko v občanském průkaze rozvrátí jejich rodinu. Ostatně, nemanželské děti bývají zpravidla nadanější, protože se rodí do role uražených a ponížených - nadanější samozřejmě za předpokladu, že se jejich matka zachová v takové situaci správně."

"Má pro mě nějakou cenu dieta?" položil pacient další otázku. "Samozřejmě. Všechno ostré, slané či smažené posiluje orientaci na schopnosti, intelekt, přání a vůli. Kdysi mi jedna žena vykládala: Po operaci žlučníku jsem pocítila, jak jsem najednou zhloupla, i paměť mi zeslábla. Žlučnickové kameny vznikají tehdy, když se člověk tvrdě orientuje na své ego, na vůli, na touhu, na dokonalost, schopnosti a intelekt. A když snížíme spotřebu masa a dalších pikantních pochutin, situace se rázem zlepši. Když ne, musíme podstoupit operaci žlučníku a pak se tak jako tak podrobit přísné dietě. Když je někdo žárlivý, měl by jíst méně sladkostí, a když je zamilovaný, doporučoval bych to i ono. Příliš velká pýcha může lásku rozdrtit, aniž bychom si toho všimli, a pak ani nechápeme, za co to vlastně platíme. Ve vás dominuje téma vztahů a žárlivosti, proto bych doporučoval stravu skládající se

z kaší a zeleniny s důrazem na zelí a mrkev. Prospěly by vám i ředkve a zelená petrželka. Z ovoce bych radil hlavně broskve. Chcete-li přece jen jíst i maso, pak jedině vařené. Ryby zase rozhodně jezte i s kůží. A také co nejméně chleba a mléka." "Proč vadí mléko?" zeptal se můj pacient.

"Nedávno jsem byl tázán, proč judaisté mohou pít mléko poté, co snědli maso, ale po požití mléka musejí šest hodin počkat, než se dotknou masa. To mě zaujalo a prohlédl jsem si celou tuhle záležitost v jemné hladině. Je to prosté: Mléko nás spojuje s matkou. Když pijeme mléko, zvyšuje se množství lásky v naší duši a duše se otevírá. Všechno, co sníme po požití mléka, je pro nás mnohem významnější. A maso má přímou souvislost s násilím, se zabíjením, s hypertrofovaným egem. Proto může požití masa po mléce člověka negativně ovlivnit."

"Ale proč nemám pít mléko, když by ve mně posilovalo cit lásky?"

"Protože mléko neposiluje jen lásku, ale i náruživost vůči milovanému člověku. Když matka porodí dítě se žárlivou duší, ztratí mléko. Dítě pak dostává mléko jiné matky a jeho energetika se tak napravuje."

"A co alkohol?"

"Pivo nesmíte pít v žádném případě. A vůbec - cokoli, co nějak souvisí s procesem kvašení, by žárlivci raději neměli ani ochutnávat. Pokud už máte něco pít, je rozhodně lepší vodka nebo koňak."

"Řekněte mi, prosím, a můžu jíst med?"

"Co nejméně. A když, tak s tím koňakem nebo s vodkou. Hlavní ovšem není jídlo, ale to, jak na sobě budete pracovat. Milovaná žena se může dopustit neospravedlnitelných, nesmyslných a nemoudrých činů. Nedej Bože, abyste ji za to odsuzoval. Aby zachránila vaši lásku, může vás často zraňovat tam, kde to bude nejvíc bolet. Vy to ale všechno berte jako lék. Zapamatujte si - chování milované ženy nelze podrobovat ani logice, ani analýze, ani hodnocení."

Ono existuje takové indické podobenství. Ženich přijde k nevěstě a klepe na její dveře. Ona se ptá: Kdo je to? - To jsem já, odpoví jí ženich a ona neotevře. Totéž se stane podruhé a potřetí. Pak ženich přistoupí ke dveřím počtvrté a na její otázku, kdo je to, odpoví: To jsi ty. Teprve pak ho pustí dovnitř. A proč asi? Protože ho milovala. A proč on podruhé a potřetí neodešel navždy? Protože ji taky miloval. Kdyby se jeho ambice najednou ocitly výš než jeho láska, načepýřil by se a rudý vzteky a rozhořčením by odkvačil pryč hned poprvé. Jenže ten mladý muž srdcem pochopil, že nevěsta ho miluje, ale cosi v něm samém jí brání ho přijmout. Jeho ego, jeho smysl pro význam vlastní osoby, jeho já byly výš než láska. Kdežto když je člověk ve jménu lásky ochoten vzdát se vlastního já, svých přání a tužeb, pak jeho láska obšťastní oba dva. Jestliže to udělat nedokáže, láska se pro něj změní v problém. A když své znejmilejší řekl: To jsi ty!, byl to symbolický akt zřeknutí se vlastního já ve prospěch citu a lásky. A svým na první pohled nesmyslným a krutým chováním dívka vlastně v duši svého znejmilejšího starostlivě pěstovala právě cit lásky. Závislost na milovaném člověku se rodí z toho, že se před ním zpočátku plazíme, a pak na něj začínáme mít zlost a nenávidíme ho. Ze závislosti na citu lásky se rodí důstojnost, dobromyslnost a trpělivost."

Zásady

"Bylo mi řečeno, že můžete vysvětlit, oč jde, když lékaři nejsou schopni stanovit diagnózu. Nedávno mě začala nesnesitelně bolet záda, teď mě zase bolí ledviny, nemohu se ani ohnout, ani narovnat - a přitom jsem nejedl nic ostrého, nepil jsem ani jsem se nenastydl. Lékaři jen krčí rameny, laboratorní výsledky jsou normální, ani v krvi, ani v moči mi nemohou nic najít. A já cítím, že je to se mnou špatné. Navíc jsem se dověděl, že jsem se stal obětí silného uřknutí."

"Uřknutý rozhodně nejste a ty bolesti v ledvinách a zádech nejsou vaše. Urazil jste ženu, která vás miluje, a v ní se rozběhl program sebezkázy. A protože vy jste ho zavínil, teď ji svými potížemi jistíte a berete všechno na sebe."

"Neřekl bych, že bych ji nějak urazil, byla to normální výměna názoru."

"Normální, říkáte? Jaká je v poslední době vaše finanční situace?"

Pacient zaraženě zavrtěl hlavou.

"Tomu nerozumím. Jakou souvislost může mít má finanční situace s bolestmi v zádech?"

"Nicméně... Jste na tom v poslední době s penězi líp než dřív?"

"Dejme tomu. Ale stejně nechápu souvislost."

"Je velmi prostá. Vy jste přímo chorobně soustředěný na úspěch, intelekt a dokonalost, máte v sobě spoustu sebedůvěry a pýchy. Proto ve vás sílí snaha potupit lásku ve vlastní duši či v duši toho druhého. Jenže lásku tupit nesmíme. Když právě tohle vnitřně, intuitivně pochopíte, bolesti pomínou. Zatímco když budete milovanou ženu i nadále zraňovat, bolesti se usadí uvnitř vašeho organismu natrvalo a způsobí řadu chorob. Zároveň ztratíte to, co tak ostře vybičovalo vaše ambice - tedy peníze, úspěch a kontrolu nad situací."

Pacient se hluboce zamyslel.

"Myslím, že vám rozumím, ale vzalo mě to pěkně. Řekněte mi, jsou tu ještě nějaké nepříznivé faktory?"

"Jsou. Třeba celková situace v dnešním světě. V posledních několika letech lpí celé lidstvo na duchovních hodnotách obzvláště vysokého stupně. Proto je snaha učinit naším hlavním cílem vlastní schopnosti, intelekt, zásady a tužby, duchovnost a ušlechtilost mnohem nebezpečnější než kdykoli dřív."

"Co tím chcete říct? Že být slušný a ušlechtilý je dnes nebezpečné?"

"Být slušný a ušlechtilý není nebezpečné nikdy. Ovšem učinit ze zásad, ideálů, slušnosti a ušlechtilosti samoučel - to nebezpečné je, a hodně."

"Soudíte tedy, že nadchází epocha ničemů a že ničemové a lotři vystřídají u moci lidi slušné a ušlechtilé?"

"A nemyslíte si, že v dějinách to tak bylo vždycky, že těch neslušných a bezzásadových vládlo na trůnech a v palácích vždy víc?"

"No ano, v tom máte pravdu."

"A víte proč? Protože ničema bývá životaschopnější. Jen sítu představte. Pro takového držitele moci jsou nejdůležitější peníze. Na ideály, duchovnost a ušlechtilost, kašle. Když nashromáždí hodně peněz, zavede zákony ochraňující soukromé vlastnictví a snaží se, aby ve společnosti zavládl pořádek a stabilita. Jeho lpění na penězích však zbavuje jeho duši energie, snižuje se duchovní potenciál jeho potomků a celý jeho rod fyzicky i mentálně slábne. Naopak pro jiného vladaře jsou nejdůležitější cíle, principy a ideály. Všechno kolem sebe včetně zákonů podrobuje nějakému ideálu a ve jménu toho ideálu začne likvidovat jak blahobyť, tak životy jiných lidí, a koneckonců i

svůj vlastní. Celé jeho úsilí nakonec vrcholí tragédií. Proto to známé přísloví - cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly. Němci vytvořili obraz ideálního člověka - Árijce. Komunisté si „zase ideál učinili ze světlé budoucnosti. Výsledky jsou všeobecně známy."

"To tedy znamená, že důraz na ducha je nebezpečný?"

"Samozřejmě."

Muž na mě zkoprněle pohlédl.

"Co to proboha hlásáte? Že duch a ušlechtilost jsou pro člověka nebezpečné?"

"Když, se stávají hlavním cílem a smyslem života, pak jsou neobyčejně nebezpečné. Pochopte jednu věc: Rozvoj - to není jen stále širší cesta vpřed. Musí to být i horolezecká trasa, po níž je stoupaní k vrcholu stále obtížnější. Uvědomte si jednu věc: Kdo je víc ohrožen - žába sedící v louži, nebo člověk?"

"Samozřejmě člověk," pokrčil rameny ten muž.

"Ale my jsme přece nedospěli k závěru, že být člověkem je škodlivé, kdežto být žábou užitečné. Čím vyšší je úroveň každého jedince, tím větší pochyby a duchovní útrapy zakouší. Zvíře má jen tři problémy - nažrat se, rozmnožovat se a přežít. Člověk má problémů daleko víc, proto také musí zápolit s většími bolestmi. Ale důraz na věci ducha není jen velké štěstí, nýbrž také velké nebezpečí. Stejně jako si člověk, který neumí jezdit velkým a silným vozem, pro jistotu osedlá jen kolo, vzniká v leckom přání dál se duchovně nerozvíjet. Tito lidé totiž cítí, že mají v duši příliš málo lásky.

Zkusme se podívat, jak to bývá u dětí... Dejme tomu, že žena je těhotná, že muž zažívá jeden neúspěch za druhým a že se chová hloupě, nespravedlivě a neslušně. Žena jím začíná opovrhovat, odsuzovat ho a přestává ho snášet. Není schopna přijmout ponížení svých schopností, intelektu, duchovnosti a ideálů. A svou agresí činí závislou na duchovních hodnotách i duši svého syna. To znamená, že velké schopnosti, rozvinutý intelekt a duchovnost jsou pro něj vyloženě nebezpečné. Proto se takové dítě od útlého věku nerado učí, má potíže s koncentrací a často je neukázněné. Matka vynakládá všechny síly, aby rozvinula jeho intelekt a schopnosti, a dětský organismus má v takovém případě tři možnosti: buď onemocní a zemře, nebo podvědomě uzavře všechny cesty vedoucí ke zdokonalování duševních vloh, anebo rozvíjí naopak nejnižší vrstvy duchovnosti a intelektu, což vede k degradaci sféry skutečné ušlechtilosti, duchovnosti a slušnosti. Proto rodiče, kteří za každou cenu v dítěti rozvíjejí jen intelekt a vlohy, je ve skutečnosti vedou k nemorálnosti.

Jakmile je společnost příliš závislá na duchovních hodnotách, vladař musí být v zájmu udržení rovnováhy bezduchý, lačný a hrabivý. Jedinci zásadovému a oduševnělému není shůry dovoleno, aby se u moci udržel. Pokud morálka a ideologie společnosti nejsou zacíleny na lásku k Bohu, ale na ideály, zásady a cíle, pak mizerové a lotři začnou ty ušlechtilé a slušné rychle vytlačovat.

V první řadě musíme pochopit, že schopnosti, intelekt a duchovnost nemohou být naším nejvyšším cílem. Jen si vzpomeňme na myšlenku, vyslovenou před více než dvěma tisíciletími: blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské."

"To znamená, že ničema a lump, neschopný a tupý mají k Bohu blíže než schopný, moudrý a spořádaný?"

"Zdá se to sice zvláštní, ale je to tak. Tupý nevzdělanec přirozeně tíhne k lásce k Bohu víc než ten, kdo si jako zaslíbený cíl vyvolil schopnosti, intelekt a duchovnost. Kristus si svůj přídomek spasitel lidstva bezesporu zasloužil. Právě on přece neustále vysvětloval, že duchovnost nemůže být naším nejvyšším cílem. Jistě dobře věděl, proč poukazuje na to, že nejvyšší hodnotou musí být láska k Bohu, a není náhodou, že byl ponížen a ukřižován. Mohl se zajetí a mučednické smrti vyhnout, ale neudělal to. S hmotnými ztrátami se vyrovnal klidně, vždyť Bůh není nic hmotného. Mohl prokázat své schopnosti a svůj rozum, ale neudělal to. Protože Bůh - to přece není intelekt a schopnosti. Kristus se stejně samozřejmě smířil i s pádem duchovnosti, ušlechtilosti a ideálů, když ho zrazovali jeho milovaní žáci a zříkali se ho, a když ti, kteří se mu včera klaněli, se mu najednou vysmívali a plivali mu do tváře. Což znamená, že Bůh - to nejsou duchovnost, ušlechtilost a ideály. Kristus z masa a krve, Kristus plný tužeb samozřejmě chtěl žít, ale klidně se smířil se ztrátou

vlastní vůle, vlastních tužeb, vlastního života i vlastního já. Zbyla jen láska. Když odchází vše hmotné a duchovní, když se boří vše, co se tu kdy objevilo, láska přesto zůstává.

Jenže děti, které se dnes rodí, přicházejí na svět stále častěji s psychickými anomáliemi, deficitem v intelektu či slabou a dále slábnoucí pamětí. Vše, co dnes posiluje význam lidských hodnot a může vést k zániku lidstva, se začíná hroutit. Zatímco v Americe se dnes podle oficiálních statistik každé druhé dítě rodí psychicky narušené, v Rusku je podle hodnocení odborníků situace ještě horší. Bude-li tato tendence pokračovat, elementární technický pokrok se zastaví, a protože situace se zhoršuje opravdu rychle, vzdor okolního světa vůči člověku je taky čím dál silnější. Z hlediska duchovních hodnot je nejnebezpečnější lpění na osobní vůli a zásadách, cílech a ideálech, schopnostech a intelektu. Děblem se stává anděl, který se rozhodl, že nejvyšším cílem nadále není láska k Bohu, ale osobní vůle a přání, principy a úkoly, a také dokonalost, schopnosti a intelekt. Neschopnost smířit se s ponížením vlastní vůle a přání, s krachem nadějí a ideálů, s neúspěchem a klamem dává vzniknout mimořádné pýše a podvědomé agresi. A protože lidstvo se ocitlo v kritické situaci, nositelé této tendence budou v příštích letech narážet na stále větší překážky a brzdicí mechanismy. V nejbližších pěti či deseti letech by na Zemi mohli úplně vymizet. Protože člověk se mění a neposiluje tendenci v tom, aby největším štěstím pro něho byly jeho osobní ,vůle a přání, jeho zásady a cíle, jeho schopnosti a intelekt: on totiž mizí z tváře Země společně s touto tendencí. V nejbližší budoucnosti bude lidstvo mít k dispozici mnohem větší možnosti a mnohem větší rejstřík lidských hodnot, ale využít jich bude možné jen v podmínkách mnohem většího množství lásky v duších všech lidí. Znamená to, že buď bude lidstvo směřovat k Bohu, hromadit v duši lásku a snižovat závislost na jakýchkoli lidských hodnotách, nebo míra nucené očisty dále prudce vzroste. Nastanou přírodní a společenské katastrofy, války, epidemie i degenerace mravní, kulturní i duchovní úrovně lidstva v celosvětovém měřítku."

Neplodnost

Když jsem začal diktovat tuto kapitolu, najednou jsem si vzpomněl, že jedna z mých newyorských pacientek zrovna rodí. Porod se protahoval a já jí jen vzkázal, aby dodatečně přehodnotila všechny své pocity ukřivdění a zášti vůči sobě samotné, vůči osudu i vůči Bohu. Dva dny nato jsem zvedl sluchátko a zavolal do New Yorku. "Všechno je v pořádku, porodila bez sebemenších komplikací," dověděl jsem se. Vzpomněl jsem si, jak jsem se s ní před devíti a půl měsíci setkal poprvé. Bylo jí asi tak třicet a děti ještě neměla.

"Vaše hierarchie hodnot je nesprávná. Lidská důstojnost, osobnost člověka - to všechno je moc hezké, ovšem jen do chvíle, než to vstoupí do konfliktu s okolním světem. Čím víc funkcí má buňka, tím velkorysejší je i celkový vývoj organismu - za předpokladu, že osobní vůle buňky je až na druhém místě. Pokud se buňka soustředí sama na sebe, na své programy, musí být význam této buňky potlačen a její vývoj se musí zastavit. Člověk stárne, ztrácí schopnosti a paměť a zbavuje energie i své potomstvo přesně do té míry, do jaké se během dosavadního života soustředil na své já, na svá přání a na všechno, co posiluje jeho egoistický zájem. Proto se dřív stávalo, že když člověk v jednom životě přemítal jen o záležitostech ducha, ocitl se v bludném kruhu a stával se z něj naopak pokrytec a zlý despota. V příštím životě se ve snaze přežít duchovnosti zcela zříkal, myslel jen na peníze a stával se z něj nízké a amorální individuum. Dnes už ovšem člověku není shůry umožněno, aby se vydal jednoznačně doleva či jednoznačně doprava. Dřív se mohl střídavě zříkat jednou duchovních, jindy hmotných statků, ale mohl normálně žít a vyvíjet se. Dnes nemůže absolutně záviset ani na jednom, ani na druhém. Ze spirály jednoduché se musí stát dvojitá. Tak tedy, pýcha a vědomí vlastní důležitosti jsou pro nás tím nebezpečnější, čím jsou závislejší na hmotných nebo duchovních statcích.

Vaše pýcha několikanásobně převyšuje běžnou normu," řekl jsem své pacientce. "Pojmy jako schopnosti, intelekt či dokonalost jsou pro vás podstatně důležitější než láska. Pokud chcete bez problémů porodit a vychovávat dítě, naučte se ustupovat a snášet ponížení. Ve jménu lásky se musíme umět rozloučit nejen s penězi, ale i se schopnostmi, intelektem, zásadami a ideály, s tužbami i se životem samotným."

"Jak to myslíte - rozloučit se se životem ve jménu lásky?" užasla mladá žena.

"To je jednoduché. Když bude hrozit smrt vašemu dítěti, tak snad pro ně život obětujete, nebo ne?"

"Samozřejmě."

"No vidíte. A právě v tom spočívá ochota zemřít ve jménu lásky. Aby se ženě narodilo dítě, musí se její duše naplnit láskou. A jakékoli lidské hodnoty, dokonce i ty nejsvětější, nám odebírají a vysávají lásku, sílu i energii. Takže chceme-li v sobě nahromadit lásku, musíme se na kratší či delší dobu všemu vzdát a lidské hodnoty prostě obětovat. Lékem jsou vleklé nepříjemnosti, neštěstí, ponižování a nemoci. Čím ochotněji však člověk podstoupí léčbu, tím menší dávku léků potřebuje. Čím víc potupy, nespravedlnosti a křivd je žena schopna v době těhotenství ve jménu lásky přestát, tím zdravější a šťastnější dítě se jí narodí. Čím jste otevřenější rozvíjení lásky a dobroty v duši, tím méně nepříjemností, ponižení a křivd nakonec na vaši hlavu dopadne."

Pár týdnů nato otěhotněla. Dřív jsem se domníval, že když se někdo nemůže dočkat dítěte, je to tím, že potomek má jednoznačně negativní karmu a vysokou podvědomou agresi. Postupně se ovšem ukázalo, že to nebyl úplně správný závěr.

Do mé ordinace přišla mladá žena.

"Podstoupila jsem umělé oplodnění," řekla mi. "Nedávno se mi narodilo dítě. Nemohl byste se na ně podívat?"

Prohlédl jsem si pole děvčátka a viděl jsem zlatavé světlo, které z něj vycházelo. Všude čisto, jak ve fyzické hladině, tak na úrovni pole. Pak jsem se ale začal věnovat poli ženy a okamžitě jsem pochopil, oč tu jde.

"Pokud jde o vaše dítě, je všechno v pořádku, ale je tu rodová tendence, kterou jste ještě posílila, a bránila jste tak svému příštímu dítěti v narození. Nebyla jste schopna smířit se s ústrky ze strany mužů. Kdybyste se nakonec nepropracovala ke skutečné lásce, i v případě umělého oplodnění byste se dočkala vždy jen samovolného potratu. Dítě by se zkrátka stejně nenarodilo. Vy jste ale vykročila lásce vstříc, proto dítě přišlo na svět, a navíc čisté. Jenže vaše směřování k Bohu a vaše snaha nashromáždit a uchovat si lásku v duši byly nedostatečné. Proto jste tendenci učinit smyslem svého života čistě lidské hodnoty nepřekonal. Karmická špína nepostihla vaše děti, ale vrátila se vám. Máte rakovinu dělohy v počátečním stadiu."

"Já vím, cítím to," řekla žena. "Nedalo by se s tím něco dělat, co myslíte?"

"Určitě. Modlete se, aby z vašeho rodu, tedy z vašich předků, z vás samotné i z vašich potomků vymizelo přání učinit si nejvyšší štěstí ze všeho pozemského - na myslí mám jak duchovno, tak hmotnou stránku věci. Ale především duchovno. Několiksetkrát si připomeňte všechna prodělaná životní ponížení, křivdy a ústrky a od této chvíle to vše považujte za vzácný lék. To, co jste pokládala za jed, byla vlastně vaše spása. Lék jste dostávala přímo od Boha, lidé s tím nemají nic společného. Každé vteřiny teď využijte nikoli k tornu, abyste světu kolem sebe předkládala úcty, ale k tomu, abyste všem ve svém okolí rozdávala lásku. Čím víc lásky rozdáte, tím víc se vám jí vrátí do duše. Čím víc lásky vaše duše vydává, tím méně jste závislá na lidských hodnotách. Louže se zkalit dá, zatímco čistý pramen ne. Když se v duši nerodí láska, rodí se v ní agrese. Když vás nějaký člověk pokoří, v duchu mu řekněte: ‚Mám tě ráda.‘ Když se k vám někdo zachová dobře, oplácejte mu stejným. Pokud se stydíte pozdravit neznámého člověka, učiňte tak alespoň v duchu. Snažte se procítit, že každá situace je záminka k tornu, abychom vychrlili lásku na jiného člověka. Pozitivní situace pomáhá aktivně hromadit lásku. Negativní situace zase očišťuje lásku a činí ji nezávislou na lidských hodnotách."

Nedávno jsem zaznamenal, jak důležité je využít každého okamžiku k tomu, abychom v duši pocítili lásku. Před několika lety jsem vyšetřoval jednu ženu. Velké zdravotní problémy měla nejen ona sama, ale i její syn. Vyprávěla mi, jak to všechno začalo.

"Měla jsem bratra, který hodně pil, pak ke mně přicházel a ničil mi nervy. Když po jedné takové opilecké scéně odešel, vzala jsem smeták a vymetla za ním všechno smetí z bytu. A řekla jsem: ‚At' už tě tu nikdy nevidím. Už ke mně nikdy nepřišel, protože týden nato zemřel. Od té chvíle se mi přestalo dařit."

Vzpomněl jsem si, jak mi jedna zaříkávačka kdysi vtlokala do hlavy: "Skrze záda se otevírá cesta rovnou do duše. Všechno, co vykřikneš za člověkem, který od tebe odchází, se taky stane. Když k tobě někdy přijdou špatní lidé, hod' za nimi po odchodu špetku soli a řekni: Vezměte si to, co přejete jiným."

Všechny naše skutky mají jednu zvláštnost. Každý čin je jako kámen hozený do vody - na všechny strany se od něj rozbíhají četná kola. Když se něčeho dopustíme, dopouštíme se toho stonásobně a tisícinásobně znovu a znovu ve vlastním podvědomí. Vzniká tak rezonance, která postupně rozeznívá další podobné činy. Takže když za někým vykřiknete klatbu, budete v podvědomí podobnou klatbu pronášet za každým člověkem, který se k vám otočí zády, vlastní děti nevyjímaje. Novinami před časem proskočila poznámka o příšerné události, jež se odehrála v jednom petrohradském bytě. Stalo se to za blokády. Matka s hrůzou sledovala, jak její dítě umírá

hlady. Neměla mu co dát, protože ztratila potravinové lístky. Zazvonila tedy u sousedčiných dveří a pozvala nešťastníci k sobě na návštěvu. Nějak ji rozptýlila a v nestřeženém okamžiku ji zabila. Tělo rozporcovala a maso začala dítěti vařit. To však stejně zemřelo. Uplynulo několik desetiletí a ta žena, která se mezitím změnila ve vetchou stařenku, potravinové lístky našla. Beze slova se zvedla, zazvonila u sousedů, a když sousedka vyšla, zabila ji a pokoušela se bezvládné tělo rozčtvrtit. Tento hrůzyplný koloběh zastavil až manžel zavražděné. Teprve u soudu se vysvětlilo, v čem spočívá podstata celé tragédie. A právě vlny, které ve svém podvědomí neseme celým životem ze životů minulých, nakonec určují míru našeho zdraví a zdaru, či naopak neduživosti a nezdaru. Často onemocníme a umíráme jen proto, abychom svou duši nezmrzčili činem, který zabije život a lásku.

Vzhledem k tomu, že dnes je vnitřní agrese v lidstvu podstatně vyšší, stačí už vnitřní, podvědomá ochota zabít život a lásku k tomu, aby přicházely stále nové nemoci, neštěstí nebo dokonce smrt. Jednou během seance jsem si uvědomil, že pacient cosi nechápe, že nesouhlasí. Když odcházel, věděl jsem, že podráždění, které se ve mně zrodilo, nějak nemizí. Spatřil jsem jeho záda a už jsem věděl, že negativním emocím zabránit nedokážu. Podráždění, stejně jako zášť, jsou svým způsobem taky vražda. Když už mizel z dohledu, najednou jsem ta správná slova našel: mám tě rád! Od té chvíle přeji dobro a lásku každému, kdo ode mě odchází.

Začalo mě zajímat, jak se vlastně se světem setkáváme - vždyť lidská duše není lhostejná. Pokud nevysíláme lásku, vysíláme odsudek, křivdu nebo podráždění. Prozkoumal jsem si v jemné hladině, jak duše zkoumá svět prostřednictvím pocitů. Ukázalo se, že naše podvědomí navazuje kontakt s okolním světem sedmsetpadesátkrát za vteřinu a přitom chrlí buď lásku, nebo nenávisť.

Změnit sebe sama, své já, dokážeme jedině tehdy, když jsme schopni se nad ně povznést. Přesně to se s námi děje v okamžiku, kdy se obracíme k Bohu. Nedávno mi jedna žena líčila porod, při němž přivedla na svět dceru. Když se lékařů ptala, proč nemůže přijít do jiného stavu, řekli jí, že prostě nebude mít děti. "Od toho dne jsem prakticky vůbec nejedla a neustále jsem se modlila. Otěhotněla jsem ani ne za měsíc." Nejvyšším zákonem vesmíru je zákon uchování a hromadění lásky. Všichni jsme povstali a povstáváme z Boha. Pak se vyvíjíme, s každým okamžikem se stáváme stále větší individualitou a s každou další hodinou hromadíme v duši lásku. Když nakonec dosáhneme vrcholu individuality a vrcholu lásky, vracíme se k Bohu a stáváme se jím. Čím je naše láska nezávislejší na všem lidském, tím jsme Bohu blíží. Když člověk v modlitbě prosí, aby jeho lásku k Bohu nerozmělnovala žádná neštěstí, nepříjemnosti, bolesti a ztráty, jeho duše se očistí. Jakmile ke mně přijde žena s diagnózou "neplodnost", ještě před seancí jí doporučím dvě věci: aby se kála a zbavila se všech výhrad vůči Bohu, zprostředkovaných její záští k okolnímu světu, k blízkým lidem i k sobě samé. Nespokojenost se situací často vyvolává podvědomou agresi, namířenou proti vlastní osobě, osudu a Bohu. Za druhé ženu prosím, aby si připomněla všechny okamžiky svého života, kdy útočila na lásku v duších jiných lidí i ve své vlastní.

"Touhu útočit na lásku je třeba vymýtit z celého rodu, z předků, z vás samotné i z potomků. Dokud se nenaučíte rozhojňovat a uchovávat v duši lásku, nic dobrého nečekejte."

Často vzpomínám na své první krůčky při hledání souvislostí mezi skutky konkrétního člověka a jeho zdravím či zdravím jeho dětí. Mé děti byly v dětství často nemocné a nepomáhaly ani léky, ani lékaři. Nejdřív mi došlo, že všechny záštiplné výlevy jak mé, tak mé ženy, se přenesly na děti a vyvolávají u nich jednu nemoc za druhou. Pokoušel jsem se to manželce vysvětlit, ale vše bylo marné. "Nevnučuj mi laskavě ty svoje nesmysly," vybuchovala znovu a znovu. "Byl jsi výborný malíř, lidé chodili po galeriích a ptali se, zda tam nemají nějakého Lazareva. Teď ses na všechno vykašlal a začal ses zabývat bůhví čím. Do kostela mě nedostaneš, modlit se taky nebudu a prosit o odpuštění za učiněné křivdy rozhodně nehodlám." Inu, doma nikdo není prorokem, ale to už jsem říkal. O měsíc později jsme odjeli do Anapy k Černému moři. V hotelové jídelně vedle nás seděli manželé s dcerou. Ta dívka trpěla těžkým kožním onemocněním. Na první pohled jí bylo tak pět let. Každou noc jsme ji slyšeli úpěnlivě plakat. O pár dní později ta holčička jen o vlasek unikla smrti. Stalo se to následovně. Matka s dcerkou se rozhodly jít na ruské kolo. Otec stál dole a

sledoval, jak gondola stoupá vzhůru. V patnáctimetrové výšce dostala holčička strach a pokusila se vyskočit ven. Matka se k ní vrhla a poryv větru jí zdvihl sukni nad hlavu. Matka pološílená hrůzou však i poslepu dokázala děvče zachytit a zachránit mu tak život. Otec, bílý jako stěna, sledoval celou scénu ze země. To vše ta paní večer líčila mé manželce.

"Mám ti dokázat, že má soustava funguje?" zeptal jsem se jí.

"A jak mi to chceš dokázat?"

"Stačí mi tak pět minut si popovídat s dívčinou matkou. Uvidíš, že holčička přestane po nocích plakat a bude mnohem klidnější."

"To děvče léčit nebudeš?"

"Ne, holčičky se nemusím ani dotknout, a vlastně ji nemusím ani prohlížet. Stačí mi jen na několik minut promluvit s její matkou."

O pár hodin později jsme se setkali. Posadili jsme se proti sobě a já se jí zadíval do očí.

"Věříte v Boha?" začal jsem otázkou. "Pokud ne a chcete přitom, aby se dcera uzdravila, měla byste uvěřit!"

"Tak dobře," přikývla. "A co mám udělat?"

"Nejdřív mi odpovězte: absolvovala jste před narozením dcery nějaké interrupce?"

"Ano."

"Dobře. Teď na pár minut vyjdu ven. A vy zatím prostě Boha o odpuštění za to, že jste zabíjela lásku ve své duši i v duši nenarozeného dítěte."

Když jsem se po třech minutách vrátil, zaznamenal jsem, že aura ženy je zcela normální.

"Můžete jít, a zlomte vaz," rozloučil jsem se s ní.

Manželé byli v zotavovně ještě osm dní. Za celou dobu dívenka zaplakala jen jednou a pak se uklidnila docela. Její chování se proměnilo jako zázrakem, byla najednou mnohem mírnější. Po této příhodě mě poslechla i moje žena a udělala vše, oč jsem ji prosil. Naše děti přestaly být nemocné.

Když sledujete pole v jemné hladině, zjišťujete, že velmi rozdílné nemoci mohou plynout z naprosto identického zdroje. Neobyčejně mě překvapilo například to, že hlavní příčina rakovinných nádorů a neplodnosti je stejná. Přišla ke mně pacientka, jíž jsem musel vysvětlit příčiny její neplodnosti.

"Když se člověk nemůže smířit s nějakou ztrátou a reaguje na ni výbuchem agrese, znamená to, že jeho duše příliš vězí v nějakých hodnotách, buď hmotných, nebo duchovních. Dejme tomu, že tady je jeden zdroj duchovních hodnot," a nakreslil jsem kroužek, "a to jsou vztahy. A tady je druhý zdroj," umístil jsem hned vedle další kroužek, "což jsou schopnosti, intelekt a dokonalost. Pokud lpíme na těchto hodnotách, vzniká z takového lpění pýcha a nadutost."

Pod oba menší kroužky jsem přimaloval velký kruh. "Základem duchovních vztahů, schopností a intelektu je kontakt s budoucností. K tomu dochází prostřednictvím duchovnosti, ušlechtilosti, zásad, tužeb, nadějí a ideálů. Lpění na budoucnosti v nás ale plodí neschopnost smířit se se zmařenými nadějemi, ideály, se zradou a s nespravedlností. Uvzneme v bludném kruhu snů a plánů, nedokážeme žít dneškem a všechno kolem sebe si idealizujeme. A protože svět nemůže být ideální, neustále v nás kvasí nespokojenost se vším kolem. Kontakt s budoucností je základem duchovních vztahů, schopností a intelektu, proto lpění na budoucnosti činí člověka žárlivým a hrdým, což je mimořádně nebezpečné.

Za budoucností následuje životní úspěch, potom vůle a naše přání. Teď si vás otestuju a vy hned pochopíte, oč tu jde. V zásadě je to asi takhle: nejčastěji ztrácíme to, na čem nejvíc lpíme. Vše, kvůli čemu zabíjíme lásku, nám musí být odebráno. Dejme tomu, že se někdo nemůže smířit se ztrátou peněz, nenávidí či závidí. Pokud se před námi peníze uzavrou na 50 %, mohou z toho vzniknout problémy. Pokud se však uzavrou na 80-90 %, problémy jsou nevyhnutelné. Když se ale uzavrou více než na 100 %, tak člověk buď peníze nemá vůbec, nebo onemocní a zemře. Pokud se nám na víc než 100 % uzavrou vztahy, plyne z toho, že dotyčný buď nemá rodinu, nebo je mimořádně rozháraná, anebo je normální, ale v takovém případě dotyčný vážně onemocní - ztrácí

zrak, sluch, trpí revmatismem a podobně. Když se nám na víc než 100 % uzavře budoucnost, znamená to na rozdíl třeba od peněz nevyhnutelnou smrt. Ukazuje se však, že někteří lidé dokážou žít i s uzavřenou budoucností, ale jedině za cenu rakoviny, roztroušené sklerózy, Parkinsonovy nemoci a dalších klasických chorob uzavřené budoucnosti. A pak je tu ještě jedna varianta - naše budoucnost, to jsou přece naše děti. Když je člověku znemožněno mít děti, může žít i s uzavřenou budoucností. Pokud má žena porodit zdravé dítě, musí do té či oné míry projít vším myslitelným lidským ponížením. Obzvláště důležitá je zkouška na ponížení ve vztahu k budoucnosti. To znamená, že zhroucení plánů a nadějí, nespravedlivost a proradnost bližních a hroucení ideálů budou pro ženu, které hrozí neplodnost, tím nejcennějším lékem. Zvláště důležité je tohle všechno v období osmnácti měsíců před početím dítěte. Pokud žena takovými zkouškami neprojde, možnost porodit zdravé či dokonce jakékoli dítě prakticky mizí.

A teď se tedy podívejme na vás," obrátil jsem se ke své pacientce. "Peníze jsou pro vás nedostupné ze 40 %. To proto, že pokud jde o peníze, příliš jste ulpěla na nespokojenosti se sebou a se situací. Oblast vztahů je pro vás uzavřena dokonce ze 60 %. Schopnosti a intelekt ze 3-5 %, budoucnost ze 120 %, osud z 5 %, vůle ze 3 %. Smrtelnou úroveň překračujete jen v jednom ukazateli, zato v tom nejdůležitějším.

Příliš jste se v životě zlobila sama na sebe a na svůj osud. Podvědomě jste cítila ukřivděnost vůči Bohu. Vaše trvalá zášť k okolnímu světu, a k nejbližším by pro vás mohla znamenat rakovinu prsu. Místo toho vás ovšem postihla neplodnost. Nepříznivý osud jste považovala za jed, a přitom to byl ten nejvzácnější lék. Projděte si znovu celý svůj život a na vše reagujte jen jedním jediným pocitem - láskou. Zapomeňte na zájmy těla i na zájmy ducha. Všechno štěstí a neštěstí je jen hromaděním a očištěním vaší lásky k Bohu. Prociťte, jak mizí vaše myšlenky, schopnost úsudku, vlohy, naděje a sny, jak mizí vaše přání i život. Zůstává jen láska. Jestliže tohle všechno dokážete procítit, dočkáte se i dětí."

Vzpomínám si, jak za mnou se stejnou diagnózou, tedy neplodností, přišla jiná žena.

"Všechny tři parametry překračují životu nebezpečnou úroveň," řekl jsem jí. "Máte úplně uzavřenou cestu k normálním vztahům, duchovnosti a ideálům, tedy kontakt s budoucností a s vůlí. To znamená, že hádky a nevěry jste nikdy nebyla s to strávit - a zrady a pošlapání ideálů taky ne. Rovněž tak ponížení vaší vůle či vašich přání. Přehodnoťte svůj život a začněte se modlit."

Žena se zamyslela.

"Víte, před několika lety mi zemřel otec, a já se s ním uvnitř ještě pořád nedokázala rozloučit."

"A to je jedna z příčin vaší neplodnosti," řekl jsem jí. "Nejste schopna smířit se s koncem vztahů. Žije ve vás nespokojenost se situací, a to je výraz latentní zášti vůči Bohu, která se postupně mění v program sebezkázy. Nejste schopna smířit se s krachem svých ideálů. Smrt otce vnímáte jako pošlapání všech vašich vztahů, ideálů a plánů, vůle i tužeb. Díky této nedůtklivosti a přecitlivělosti si zajišťujete trojnásobný program sebezkázy. V takové situaci by vaše potomstvo nebylo životaschopné. Pochopte, že se svými nejbližšími se neloučíme nikdy, dokonce ani po jejich smrti. V jemné hladině smrt neexistuje. Tam jsme všichni jedno. Když želíme našich zesnulých příbuzných, tak jejich duším škodíme! Každý člověk má svůj vlastní příběh odchodu ze života. Zasahovat do božské logiky prostě nesmíme. S božskou logikou nebojujeme tehdy, když se pokoušíme zachránit život nebo ho prodloužit, ale tehdy, když si stýskáme, soužíme se a v nitru nejsme připraveni smířit se s úmrtím blízkého člověka jakožto s výsledkem projevu nejvyšší, božské vůle. To, co se s námi děje v životě, směřuje k hromaděním božské lásky v duši, a pokud pro něco takového máme onemocnět nebo zemřít, pak onemocníme či dokonce odejdeme ze života. Snahou nepřijmout boží vůli pak jen poškozujeme zásoby lásky jak v duši vlastní, tak v duši zemřelého. Navenek samozřejmě máme právo na lítost, nespokojenost, ukřivděnost, cíle, přání i vlastní vůli. Uvnitř však máme právo jedině na lásku. Pokuste se to pochopit a procítit."

Vrátila se asi za čtyřicet minut. Znovu jsem si ji diagnostikoval a jen jsem rozhodil rukama:

"Je to neuvěřitelné, ale jste naprosto čistá. Neplodnost bývá důsledkem srůstů, a ještě horší je, když schopnost rodit neblokuje srůsty, ale ochabla činnost žláz. Vůbec nejhorší však je, když se ženská plodnost uzavře v hladině pole. V poslední době je právě tato varianta nejčastější. Byl to vlastně i váš případ, ale ,ted' se pole otevřelo a vaječníky znovu ožívají. Modlete se za své příští potomky. Sebe-očistou i očistou svých budoucích dětí budete zároveň zlepšovat i stav jejich příštího otce."

Když tato pacientka odešla, vzpomněl jsem si na jeden zajímavý případ, který mi ukázal, jak je práce na sobě důležitá hlavně pro ženu. Na seanci ke mně přišla žena s celkem běžnými potížemi. Prohlédl jsem si její pole a rázem mi bylo jasné, že její manžel může během roku či dvou zemřít.

"Pole máte víceméně čisté", řekl jsem jí, "ale vašemu manželovi hrozí rakovina žaludku, a to už zanedlouho. Je zvyklý smýšlet o lidech příliš příkře a neustále má ke svému okolí nějaké výhrady. Určitě by pro něj mělo smysl přečíst si mé knihy, nebo se alespoň podívat na kazetu s některou mou přednáškou."

"To nemá smysl," zamávala rukama málem zděšeně. "On je profesionální voják. Na takovéhle věci nevěří a žádné knihy číst nebude."

Jen jsem pokrčil rameny:

"V takovém případě jsem bezmocný. Tak ho aspoň připravte na to, že za pár měsíců se bude muset podrobit komplexní lékařské prohlídce."

Rozplakala se.

"Copak se mu opravdu nedá nijak pomoci?"

"Víte co, tak to zkusíme," rozhodl jsem se při pohledu na její zoufalství. "Modlete se jen za sebe a za své potomky. Očišťováním duší svých potomků budete zprostředkovaně dosahovat téhož i u manžela. Je na vás vnitřně závislý a vaše práce na sobě se podepíše i na něm. Zkuste to."

Za hodinu se ta žena vrátila. Nahlédl jsem do pole jejího muže a jen stěží potlačil údiv:

"Já to nechápu, ale pole vašeho muže je naprosto normální. Modlete se dál - povaha vašeho muže se určitě změní, protože pole má v této chvíli bez vady."

Dlouho jsem pak přemýšlel o tom, jak je něco takového vůbec možné, a pochopil jsem - žena bývá od pozemských starostí oddělována mnohem častěji než muž. Fyzicky je ponižována už každoměsíční menstruací a křehčí tělesnou stavbou, ale také ekonomicky, sociálně apod. Proto je zacílenost na lásku u žen mnohem silnější, a podvědomá závislost mužské duše na ženě je značná. Charakter muže, jeho osud a zdraví ze 60-80 % neurčuje on sám, ale jeho žena. Proto je správná výchova ženy, její směřování k Bohu a láska zárukou zdraví a života nejen pro její děti, ale i pro manžela. Všeobecně se má za to, že genialita je výsledkem inteligence. Když je moudrý otec, musí být moudrý i syn. Když však kdosi před časem zkoumal rodiče géniů, přišel na jednu zajímavou zákonitost. Otcové géniů mohli být lidé podprůměrní až primitivní, ale jejich matky byly vždy ženy opravdu nevšední. Velikost lidské osobnosti je určována množstvím lásky, jíž je člověk schopen udržet v duši. Géniové se rodí ženám, které jsou skutečnými individualitami, vynikají velkou touhou a vůlí a ještě větší ochotou obětovat to vše ve jménu lásky.

Další ženě, která nemohla mít děti, jsem vyprávěl jiný příběh. Přihodil se mi na jaře roku 1996, kdy jsem během návštěvy Izraele jel na výlet do Jeruzaléma.

"Tamhleto jsou arabské čtvrti města," ukazoval náš průvodce oknem autobusu. "Jestlipak víte, proč mají arabské ženy tolik šperků a proč je všechny neustále nosí. Podle šarii má totiž muž kdykoli právo třikrát zvolat ,Odejdi, odejdi, odejdi' a žena pak musí do pěti minut opustit jeho dům jen v tom, co má právě na sobě. Všechno ostatní tam musí nechat."

"A co se s ní děje dál?" zeptal jsem se.

"Její osud nikoho nezajímá."

"Stává se to často?"

"Popravdě řečeno jsem o takovém případě ještě neslyšel," přiznal se průvodce. "Arabské ženy se zřejmě chovají tak, aby jejich manželé neměli k něčemu podobnému důvod."

Vnímal jsem to celé jako nadsázku, ale pravdou je, že ženy v Orientu jsou mnohem ponižovanější než například v Evropě.

Žádný životní příběh a žádný životní styl nejsou nahodilé. Pokoušel jsem se pochopit, proč jsou životní podmínky žen tak krušné. Čím je arabská žena inteligentnější a schopnější, čím tvrdší jsou její zásady a vůle, tím dřív se ocitne na ulici. Její vůle, její přání, její já jsou dnes a denně pošlapávány, stejně jako zásady, ideály, schopnosti a intelekt - a přesto musí muže nějak řídit, přesto musí někam směřovat. A ona směřuje k tomu, co ji činí šťastnou, pomáhá jí ovlivňovat muže a rodit děti - tedy k citu lásky. Proto je Východ, kde je žena v závislém postavení, přeplněn dětmi. Západ je naopak stále neplodnější. Má newyorská pacientka mi například sdělovala:

"Nedávno jsem byla v Dallasu. Barevným se tam rodí normální zdravé děti, kdežto běloši děti téměř nemají. Jedna známá má holčičku, které chybí růstový hormon, a zatím je hrozně maličká. Do čtrnácti let jí budou dávat hormonální injekce, aby stav věcí alespoň zčásti napravili."

Vzpomněl jsem si na zajímavý článek, věnovaný tomuto problému. V roce 1996 se ve Státech narodilo na třicet tisíc dětí, kterým chyběl právě růstový hormon. O rok později jich mělo být již dvakrát tolik. Důvod, proč se rodí tolik lidí malé postavy, je prostý. Je to snaha potlačit lidskou pýchu. Když se dítě rodí s přílišnou pýchou a pocit vlastního významu překračuje nejvyšší přípustnou mez, nemusí to vyvolat hned těžkou chorobu nebo smrt, ale právě zpomalení tělesného růstu. Prudké zrychlení tohoto procesu v Americe svědčí o tom, že situace se pronikavě zhoršuje.

Vůle, kariéra, zásady se na Západě v žebříčku hodnot stále častěji ocitají výš než láska. Což nevyhnutelně vede k neplodnosti. Dřív si žena jeden či dva životy odžila na Východě a hromadila tam vnitřní pokoru a smír. Když se pak narodila na Západě, směřovala k nezávislosti, ke svobodě tužeb, ale jejich projevy netísnily v duši lásku, protože vnitřní pýcha takové ženy nebyla nijak vysoká. A ona zůstávala harmonická - i přesto, že její vědomí se programově soustřeďovalo na lidské hodnoty. Dnes Východ přijal západní ideologii a soustavu hodnot. Západní individualismus začíná vytěsňovat východní kolektivismus. Rovnováha budovaná po staletí se porušila. Výchova kolektivního povědomí a tíhnutí k altruismu může pro děti nakonec být mnohem užitečnější než sebelepší léky. Soudě podle všeho bude pro pozemskou ženu stále těžší přicházet do jiného stavu a rodit. Jakmile se poruší přirozené mechanismy rovnováhy lidské duše, živelná harmonie musí být nahrazena vědomou, soustředěnou prací na očistě vlastní duše.

Modlitba

Kupředu se propracovávám dosti pomalu. Hlavní je ale nezůstávat na místě. V jistém okamžiku se mě zmocnila lehká panika. Kdyby nepřišlo prozření shůry, kdybych směřoval od Boha dolů k lidským hodnotám, nejdřív by se uzavírala ta nejvyšší a nejzávažnější lpění. Mohl bych bez neblahých následků od obecného přecházet ke konkrétnímu. Člověk se dočká božského osvícení, má pocit, že se stal mesiášem nebo svatým, a problém je pro něj v zásadě vyřešen.

Mně však Bůh nic nevnukl. Musel jsem začínat úplně odzdola, od píky. Povahou jsem dřič. Na druhé straně však musím neustále zápolit s přirozenou leností, která mi nedovolí zbytečně plýtvat silami. Po celá ta léta jsem se od nejobyčejnějších lidských hodnot doslova škrábal výš a výš. Tím, že jsem odstraňoval lpění na hodnotách nižších stupňů, dostával jsem se na stále vyšší úrovně. Toho jsem si na další cestě byl neustále vědom, proto jsem svou soustavu každé dva měsíce měnil a přebudovával. "Co by se asi stalo, kdybych zůstal stát na místě?" napadlo mě mnohokrát. V takovém případě by pro mě zůstaly neuzavřeny ty nejvyšší lidské hodnoty, z čehož by přirozeně plynula obrovská agrese. Rozhodl jsem se zatím nic neanalyzovat a jít prostě dál.

Když mi pak lékaři našli metastazovanou rakovinu, nejdřív jsem zpanikařil, ale naštěstí jsem si rychle vzpomněl na tento příběh:

Vikingové měli ve zvyku házet zajatce do jámy vlkům k rozsápání. Když však byl nepřátelský voják urozený nebo mimořádně statečný muž, dostával možnost zemřít důstojnou smrtí. Hodili mu meč a on směl zahynout v boji. Na té rakovině mi připadalo nejnepříjemnější, že budu nucen umírat pomalu, trýznivě a bez jakékoli naděje na obranu. A pak jsem najednou prohlédl – vždyť očista duše, při níž člověk zapomíná na žádosti těla, takovou ochranou vlastně je. Musíme opustit vše kromě lásky k Bohu a kráčet dál započatým směrem, měnit sebe a očišťovat svou duši. Je to těžká práce, ale důvěřujeme Bohu. Pomyslel jsem si, že když už je mi souzeno škrábat se k Pánu pěkně odzdola, znamená to, že to tak má být - tím spíš, že když se dostaví prozření, člověk ani myslit nemusí. Nezbyvá než tisíckrát - znovu a znovu - propočítávat a analyzovat každý krok. Výhodou každé komplexní soustavy je bezesporu to, že funguje samovolně. Newton objevil gravitační zákon, a tento zákon funguje bez ohledu na přání a vůli svého objevitele. Přes jakékoli výhrady vůči mé osobě prostě odhalují zákony rozvoje duše, a ty fungují stejně objektivně. Věřit, nebo nevěřit v gravitační zákon je stejně nesmyslné, protože pracuje bez ohledu na to, co si o něm myslíme. O mých výzkumech platí totéž. I když jisté rozdíly tu přirozeně jsou.

Když se člověk snaží využívat mé soustavy čistě pragmaticky a z egoistických pohnutek, aniž mění své nitro, může to pro něj skončit vskutku tristně. A má vina to rozhodně nebude. Co je však nejdůležitější - mé výzkumy potřebují jak lidé nemocní, tak ti naprosto zdraví. Když se roznemůže naše tělo, povšimneme si toho ihned a okamžitě se pokoušíme něco podniknout. Zato když churaví duše, nejednou to ponecháme zcela bez povšimnutí. Když člověk na sobě pracuje a očišťuje svou duši, četné nemoci a pohromy mohou zmizet a vůbec se neprojevit. Zatím zkrátka většinou ještě nechápeme, že naplnění duše láskou k Bohu a k okolnímu světu je nejen obrovské štěstí, ale i možnost zlepšit svůj charakter, osud a zdraví.

"Má soustava je berla, která vám pomáhá znovu vstát a začít chodit," říkám často svým pacientům. "Jenže chůze s berlou, byť sebekrásnější a sebe-pohodlnější, valný smysl stejně nemá. Dnes vidím jedna lpění, odstraním je, ale zítra mohou přijít jiná, ještě nebezpečnější. Orientujte se na cit lásky v duši. V každé situaci se odráží celé spektrum lidských hodnot, bez ohledu na to, zda jsou nám známy či ne. Ať se stane cokoli, uchováte si lásku k Bohu a zvětšujete ji. Není-li vaše

láska závislá na žádných nepříjemnostech, ponižování a křivdách, pokud je pro vás cit lásky vždy a všude cennější než jakákoli jiná hodnota, pak mou soustavu ani znát nemusíte, a budete zdraví a šťastni."

"Modlíme se přesně tak, jak nás tomu učíte v první knize," říkají mi mnozí moji pacienti: "Pane, dopřej mým nepřítelům zdraví a mně trpělivost."

"Za prvé vás musím upozornit na to, že to jsem neřekl já, ale že to jedna babka kořenářka poradila mé známé. Když chceme být zdraví, musíme tím chápat především zdraví duševní, a to přichází tehdy, když nejvyšším štěstím je pro nás láska k Bohu. Abychom dokázali pomoci jiným, musíme především očistit sami sebe. Když se za někoho modlíte, ale přitom jste nedali do pořádku sami sebe, pak jen přenesete jeho vnitřní špínu do vlastního pole."

"A co modlitba ve vaší druhé knize?" zeptal se mě jeden pacient. "Tu se modlit mohu?"

"Víte - neřekl bych, že jsem dozrál k tomu, abych mohl jiným lidem diktovat texty modliteb."

Dejme tomu, že jsem psal o tom, že všechny pozemské hodnoty jsou prostředkem hromadění lásky k Bohu - ale kromě pozemských jsou tu ještě také hodnoty nezemské. Například kontakt s budoucností, osud, vůle atd. Proto když se modlím já sám, prosím, aby pro mě jakékoli lidské hodnoty byly jen prostředkem k hromadění lásky k Bohu. V každém případě modlitba, ve které se člověk obrací k Bohu, opakuje, že nejvyšším štěstím pro něj i jeho potomky je nahromadit v sobě lásku ke Stvořiteli, pomáhá jak duši, tak tělu. A když člověk prosí o odpuštění za to, že pro sebe učinil nejvyšším cílem pozemské hodnoty, a proto se nemohl smířit s jejich ztrátou a projevoval agresi, ta modlitba pomáhá také. Takže modlit se každý může vlastními slovy. Hlavním posláním modlitby je zřít se svého já a všech lidských hodnot a pocítit, že naším nejvyšším já je Bůh a láska."

Láska sama o sobě není lidským citem, ale citem božským, a čím víc jí v srdci máme, tím víc se člověk připodobňuje Bohu. Okolní svět milujeme zbytky lásky k Bohu, a rozměry lidského štěstí a možnosti ho mít jsou dány mírou lásky k Bohu v naší duši.

Zatímco jsem diktoval právě tyto řádky, zadrnčel telefon. Byla to má dlouholetá pacientka.

"Narodilo se mi dítě, chlapeček, všechno bylo v pořádku. Pravda, po čase dostal do jednoho oka silný zánět spojivek. Nic jsme s tím nedělali, uzdravil se sám od sebe. Pak přišly i jiné potíže, ale taky pominuly. Dnes je všechno v naprostém pořádku."

"Nene, všechno není v pořádku," namítl jsem. "Podvědomá agrese ve vašem chlapci dosahuje dvou set jednotek. To by mohlo být velice nebezpečné pro jeho příští ženu, takže po třetím roce života by mohl začít být dost nemocný. A důvodem jste vy sama. V minulém i v tomto životě jste byla velmi žárlivá a urážlivá a nesete si to s sebou dál."

"Máte pravdu, bývala jsem hrozně žárlivá," přisvědčila.

"Jakmile se začne aktivně rozvíjet vědomí dítěte a zrodí se v něm pocit vlastní individuality a významu vlastního já, aktivizují se podvědomé programy, jichž je nositelem. Výbuchy nenávisti a žárlivosti k budoucí ženě blokoval ten zánět spojivek. Pak se ale program zkázy obrátil o sto osmdesát stupňů a proměnil se v program sebezkažy. Zastavení programu se projevilo dalšími nemocemi. Protože jste mu nedávala žádné léky, ale modlila jste se, podvědomá agrese dítěte se snížila téměř na polovinu, ale stále ještě zůstává dosti vysoká. Proto byste se měla modlit jak za sebe, tak za něj i jeho potomky ještě hodně dlouho a hodně usilovně. Pak byste měla modlitbám naučit i chlapce samotného. První a nejdůležitější, co musí pochopit, je, že vše pomijí, jen láska k Bohu zůstává. A že největším štěstím v životě je strádat v sobě lásku k Bohu a k okolnímu světu. Do budoucna by měl vědět, že ho nezradí ani jediný člověk. Zradami, křivdami a ústrky bude jeho duši léčit Bůh a lidé, kteří ho obklopují, budou jen prostředkem této léčby. Musí pochopit, že křivdu nikdy nesmíme zadusávat do svého nitra a že ji nesmíme dlouho držet v duši - jinak začne bolet. Když budete správně vychovávat jeho i sebe, všechno bude v pořádku."

Sotva jsem zavěsil, zaplavily mou duši vzpomínky na první případy odstraňování křivd. Obrátil se na mě tehdy jeden známý.

"Už tři měsíce mám dost těžkou bronchitidu a žádné léky nezabírají. Lékaři jen krčí rameny. vyzkoušel jsem všechno, ale efekt veškerý žádný. Věc je přitom asi opravdu vážná."

"Blahopřeji ti," utrousil jsem suše, "je to začínající tuberkulóza."

To ho opravdu polekalo.

"Dá se s tím něco dělat?"

"Samozřejmě. Přestaň se zlobit na svou ženu."

Jen podrážděně mávl rukou.

"Copak se na ni člověk může nevztekát? Dnes a denně mě připravuje o zbytky nervů!"

"Máš před sebou docela jednoduchou volbu. Buď se přestaneš věčně urážet na svou ženu a uzdravíš se, nebo se tuberkulóza rozjede naplno, a pak už ti nebude pomoci. Pochop jednu věc - když tě někdo ve tvém okolí ponižuje, znamená to, že jsi příliš pyšný. Proto začni u sebe, modli se a proměňuj své nitro. A když budeš cítit, že ukřivděnost pořád nepomíjí, nesmíš ji především nechávat ve svém nitru. Vykřič se, roztřísej talíř nebo tak něco."

Zamyslel se a pak odešel.

Pár dní nato mi zavolala jeho žena:

"Poslouchej, cos to s tím mým chlapem provedl?"

"Copak?" zajímal jsem se upřímně.

"Nedávno jsme opravdu luxusně obložili koupelnu. Já mu jako obyčejně něco vytkla, on neřekl nic, jen popadl kladívko a obklad prostě vytřískal. Pak skočil k příborníku a zničil ho taky."

"Potřebuješ celý příborník, nebo zdravého muže?" zeptal jsem se jí.

Povzdechla si.

"No dobře, tak já zkusím být laskavější."

Do týdne bronchitida bez jediného léku zmizela.

Situace ve světě se dnes mění velmi dynamicky. Síla našich emocí s každým rokem roste. Stále častěji vidíme souvislost mezi negativními emocemi a našimi nemocemi a neštěstími. Počet nešťastných rodin se pronikavě zvyšuje, a my přitom nepovažujeme tento symptom za signál pohromy, která se na nás valí. To vypovídá o tom, že pomíjíme lásku k Bohu a nápadně se orientujeme na pozemské hodnoty. Z toho zase plyne, že nemoci, pohromy a katastrofy už nejsou za horami. Vidím to skoro pokaždé, jakmile se dostanu do styku se svými pacienty.

Asi před hodinou jsem byl požádán, abych zavolał jedné ženě. Její problém je zdánlivě banální - opustil jí manžel. Až do této chvíle bylo, alespoň podle jejího mínění, všechno v pořádku. Jedině že muž často pil a někdy byl opilý i několik dní. Podíval jsem se do pole té ženy a zjistil jsem, že má velké problémy s dětmi. Prosil jsem ji, aby mi řekla jména svých dětí. V poli nejstaršího z nich - dcery - jsem zaznamenal známý hieroglyf možné smrti.

"Před několika dny jsem hovořil s jednou paní," začal jsem líčit své pacientce. "Také v její rodině bylo zdánlivě vše normální. Manžel byl to, čemu se říká dobrý otec rodiny. A pak jednoho dne přes veškerá tvrzení, jak rád má svou ženu a dceru, odešel k jiné ženě. Přitom bylo vidět, jak se trápí - domů sice nechodil, ale neustále telefonoval."

"To vypadá, jako by ho někdo uhranul."

"Mýlíte se," řekl jsem ženě. "Vaši dceři je právě čtrnáct let. Vy sama jste v minulém životě příliš lpěla na ideálech, zásadách, duchovnosti a ušlechtilosti a nebyla jste schopna snášet hádky, zradu, křivdu a zkázu mezilidských vztahů. Přesně tak jste vychovala i svou dceru. A ona právě teď vstupuje do života a měla by podstoupit zkoušku, v níž ji všechny tyto ústrky osudu čekají. V této zkoušce je prostě předem poražena. Otec podvědomě cítí, že život své dcery může zachránit jediné tak, že zpřetrhá všechny rodinné svazky. Vaše nepochopení situace a zrod programu sebezkázy

však děvčeti neumožnily projít ani touto usnadněnou zkouškou. Pro vás teď hlavním cílem nesmí být návrat muže zpět, ale záchrana dceřina života. První, co musíte udělat, je potlačit lítost nad tím, co se stalo, i svou nespokojenost. Zbavte se výhrad vůči všem mužům, které jste v životě potkala, zejména před početím a během těhotenství. Všechno dceři vysvětlíte. A přehrajte jí kazetu s mou přednáškou. V této chvíli pusťte z hlavy všechno kromě lásky k Bohu. To je vaše šance, pokuste se jí využít."

Tento příběh jsem své pacientce líčil telefonicky.

"Jste teď ve stejné situaci," řekl jsem. "Vaše dcera také může zemřít. Ani ona neprošla zkouškou, jíž by v tomto věku měla být vystavena. Situace je ale tentokrát o to složitější, že jde především o záležitosti vaší vlastní osobní karmy. V zásadě jste člověk téměř čistý, ale v minulém životě jste byla velice urážlivá a žárlivá a navíc takzvaně superzásadová. Váš vnitřní stav určoval osud a charakter dcery, a vaše vnitřní soustava hodnot se významně podepsala na manželově vidění světa. Také on byl urážlivý a žárlivý, aniž by mu k tomu někdo zavdal důvod. Náboj agrese, který jste si přinesla z minulého života, vám zatím bylo umožněno odstranit jen jednou - během těhotenství před narozením dcery. Průběh zkoušky byl klasický - žárlivost, křivdy, zmarněné zásady a ideály. Vy jste ale této možnosti nevyužila. Místo abyste dceru očistila a zachránila, naopak jste ji potřísnila. Každý váš záchvat ukřivdění se pak promítal do duše manžela. Posílila se v něm podvědomá žárlivost, tedy agrese proti vám. Ta se proměňovala v program sebezkázy, blokový pitím. Život dcery a osud muže je v tuto chvíli plně závislý na vás a na tom, jak na sobě dokážete pracovat."

Na několik vteřin se rozhostilo ticho.

"Velmi mi pomohla vaše druhá kniha," řekla nakonec žena. "Vůbec nevím, co bych si jinak počala."

"Za normálních okolností by vaše dcera během roku či dvou zahynula nebo by musela zápolit s těžkou chorobou či úrazem. Vy sama byste se za nějaký čas dočkala těžkého zánětu močových cest. Teď se ale všechno ještě dá změnit. Bude vám těžko, ale tím, jak budete v modlitbách za svou dceru a její potomstvo až do hloubi duše prosit, dokážete ledacos napravit. Hlavní je neustat, nezoufat si; v každém případě začněte pokáním. Zbavte se výhrad vůči Bohu, na nějž útočíte skrze okolí i skrze sebe samotnou. Hodně se zlobíte sama na sebe, na osud, a zprostředkovaně tedy i na Boha. Tento útok na lásku ve své duši jste předala i svým dětem a jejich potomkům. První týden se proto modlete za to, abyste se zbavila zášti k Bohu. Po týdenním pokání rezignujte na všechny lidské hodnoty a modlete se, aby se nejvyšším štěstím pro vás i vaše potomstvo stala láska k Bohu."

Zavěsil jsem. Za hodinu jsem si na dálku prohlédl pole té ženy a s uspokojením jsem mohl konstatovat, že místo potrhaných černozeleňých cárů se v něm rozklenula stříbrně blankytná záře. Distančně jsem zkontroloval i pole děvčete. Místo smrtelné deformace se v jejím poli objevily duše obou rodičů, a druhé dítě, také holčička, mělo naprosto čistou a nádhernou auru.

To znamená, že by vše mělo být v pořádku.

Bojová umění

Několik let jsem chodil na kursy karate, protože se mi tento sport velmi líbil. Nesmyslné pěstování svalstva, jemuž propadá tolik lidí, mě naopak ani trochu nelákalo. Vždy se mi líbila ta sportovní odvětví, která v člověku zároveň rozvíjejí intuici, rychlou reakci, schopnost kontrolovat situaci a disciplínu a při nichž bylo sebeovládání našeho těla i ducha důležitější než prostá fyzická výkonnost. Chodil jsem postupně do několika oddílů, protože někteří trenéři učili jen obyčejné "dát přes hubu". Jenže na to stačí dobře se naučit jeden účinný chvat a zautomatizovat si ho - to pak na ulici klidně vyřídíte i odborníka. Všichni ti trenéři se v zásadě dělili na šarlatány, kteří toho hodně ukázali, ale nic vás nenaučili, mlátiče, co uměli zasadit onu důležitou ránu a ve svých svěřencích jen pěstovali zvýšenou agresivitu, a konečně na vzácné profesionály, kteří karate učili jako umění. Protože v koncepci výuky bojových umění chyběla psychologická příprava, i u těch, kteří se pokoušeli k věci přistupovat jako k filozofii, vše postupně degenerovalo v kult síly. Kult síly ovšem trvale vyžaduje oběti. Postupně tak degeneruje tělo, a poté i duše.

Pokoušel jsem se přejít od obyčejné rvačky k nějakému zobecnění a jít dál, tedy od čistě silových chvatů postoupit k rozvíjení reakcí, zdokonalování techniky a tak podobně. Nedařilo se mi to. Za prvé nejsem dost vynalézavý. Za druhé - pokud v životě něčemu nerozumím, nedokážu se tím zabývat. Nakonec jsem sportu nechal, ale touhy pochopit, co jsou to bojová umění, jsem se nezbavil. Musel jsem však za tímto účelem důkladně pochopit čínskou, indickou a tibetskou filozofii. K tomuto tématu jsem se periodicky vracel několik let.

Ve stylu a školách bojového umění je značný rozdíl. Nová koncepce vždy přináší novou školu, a kvalita filozofie se rychle potvrzovala nebo naopak vyvracela praxí - bojová umění jsou totiž báječným nástrojem filozofického poznávání světa. Čím opravdovější byla cesta člověka k poznání světa, k filozofii, k náboženství, zobecnění, tím vyšší úroveň mistr nebo jeho žáci dosahovali v bojových uměních. Proto nejlepší školy existovaly při tibetských kláštorech. Právě tam vznikly unikátní techniky duchovního a fyzického rozvoje. Hlavní je neoddělovat duchovní poznávání světa od fyzického. Bez trvale uplatňovaných duchovních praktik bojová umění degenerují. Dlouho jsem nemohl pochopit, proč bez absolutní duchovní vyrovnanosti nelze dosáhnout vyšší úroveň a skutečného mistrovství. Na Východě se tomuto stavu říká "klidná voda". Během souboje nemá smysl přemýšlet a analyzovat. Tomuto stavu se zase říká "prázdný rozum".

Pověst praví, že jeden mistr dokázal během souboje natolik zmrazit své vědomí, že si dost dlouho po skončení zápasu nedokázal vzpomenout ani na zbraň, kterou držel v ruce, a dokonce ani na vlastní jméno. Naprostou a nevysvětlitelnou záhadou mi ale bylo, proč se má člověk vědomě připodobňovat zvířeti. Copak to je nějaké umění, to je nějaký rozvoj? Proč se člověk musí ve jménu vítězství zříci všech přání, dokonce i přání zvítězit?

A proč musí být potlačeno i přání žít? A proč většího úspěchu dosáhne ten, kdo absolvoval rituál umírání a smrti a v okamžiku souboje se považoval za mrtvého?

Nechápal jsem tehdy například, proč byl u sibiřských šamanů za bezpodmínečný považován obřad spění k smrti - netušil jsem totiž, že i tady jak fyzické, tak duchovní praktiky vycházely z identických zásad.

Nevěděl jsem ani, proč po zasvěcení bývali šamani často a dlouho nemocní a proč se to považovalo za dobré znamení. Proč se nejlepším šamanem a nejlepším vojákem stával člověk,

který měl v životě hodně nepříjemností a potýkal se s opravdu nezáviděníhodným osudem. Odpovědi na tyto otázky jsem dostal až mnohem později, když jsem se začal zabývat bioenergetikou.

Má metoda nakonec měla hodně blízko právě k bojovým uměním. Za prvé proto, že ve snaze pomoci svým pacientům vždy riskuji svůj vlastní život a zdraví. Ba ještě víc - zdraví a životy svých příbuzných. Zařikávačky, které praktikují trvale, mají jedno zajímavé úsloví: tohle není moje krev. Když během dvou tří seancí nezaznamenají žádný pokrok, vědí, že je lepší všeho nechat, protože jinak by celá věc mohla moc špatně dopadnout. Někdy si zařikávačka už během prvního sezení uvědomí tak silný odpor shůry, že rovnou řekne: "Ten, kdo vaše potíže způsobil, je silnější než já. Do souboje s ním se pouštět nemohu."

Protože jsem si předsevzal, že se za žádnou cenu a ničím nenechám zastavit, má tvrdohlavost mohla vyústit jen ve tři konečné varianty.

Za prvé: v úplné zastavení léčitelské praxe.

Za druhé: v nemoc a smrt.

A za třetí, což je varianta nejsvízelnější: musím proměnit porážku ve vítězství, tedy včas pochopit, zač jsem trestán, a povznést se nad chorobu, tedy vymodelovat tu chorobu v sobě (nebo tak řečeno vzít ji na svá bedra) a pak dalším rozvíjením celé soustavy tuto nemoc překonat.

V kontextu bojových umění to vypadalo přibližně takto: škola neustále mění své postupy, které proměňuje a obohacuje, stejně jako filozofické koncepce a vnímání světa coby celku. To je v reálu dosti složité. Tak tedy - moje léčitelská koncepce během svého vývoje dokazovala svou relevanci či naopak nedokonalost přímo v léčebné praxi, a to velmi rychle. Nový model se buď do mé činnosti zapojoval stále aktivněji a pomáhal léčit stále nové pacienty, nebo se naopak neosvědčil a mohl být odložen. Lidská duše je pro poznání polem vsutku nedozírným, takže dokonce i ty nejvelkorysejší filozofické koncepce bylo možné prověřit dosti brzy. Vidění karmických struktur ušetřilo mně i ostatním stovky let. Kdybych vycházel z klasické analýzy faktických událostí a z té pak odpovídajícím způsobem vyvozoval závěry, a koncepce, potřeboval bych na stejný úkol dobrých osm století. Supercitlivá zkušenost mi pomohla vyrovnat se s celým problémem daleko rychleji.

Vraťme se ale k bojovým uměním. Nedávno jsem seděl v jedné společnosti a několik trenérů karate se na mě obrátilo s neobvyklou prosbou.

"Zaznamenáváme u našich žáků podobné symptomy. Za prvé v nich vzrůstá sklon ke krutosti a trvalá touha předvést svou sílu

v praxi. Možná to zprostředkovaně mělo vliv i na to, že během tréninků přibývalo zranění. Všimli jsme si ale také, že v rodinách našich svěřenců dochází k většímu počtu neštěstí a smutných událostí. Zatím se nám bohužel nedaří změnit situaci k lepšímu. Dobře chápeme, co nám nejméně schází. Je to teorie bojových umění. Víme, že pojetí morálky a mravnosti by ve školách bojových umění nemělo být živelné, ale plně vědomé. Jenže my rámcovou koncepci karate prostě nemáme. Nemohl byste nám nějak pomoci?"

Koncepci jsem přirozeně neměl, ale protože velmi rád improvizuji, pokusil jsem se ji vytvořit ihned, formou kratší přednášky. "Četli jste mé knihy?" zeptal jsem se úvodem. Ukázalo se, že ano, a to dosti pozorně.

"Zkusme tedy uvažovat logicky. Z hlediska mé soustavy jsou vaše školy nemocné. Růst vědomé a podvědomé agrese zvyšuje počet úrazů, neštěstí a úmrtí. Což znamená, že vaše podvědomá orientace nebude úplně správná. A k tomu si připočtete i nedokonalý náhled na svět. Navenek to možná vypadá paradoxně, ale je to tak - čím většího množství duchovních technik pro rozvoj schopností budete užívat, tím rychleji bude vzrůstat podvědomá agrese vašich žáků. Duchovnost je

neobyčejně výkonná páka, a pokud její sílu napřeme nesprávným směrem, stává se mnohem nebezpečnější.

Možná se to bude zdát zvláštní, ale když člověk lpí na penězích, bývá to pro něj méně nebezpečné než lpění dejme tomu na cílech a zásadách. Proto musejí být ve východních filozofiích přítomny principy, pojmy, světový názor, které umožňují uzavřít podvědomou agresi - jinak by bojové školy dlouho existovat nemohly. To znamená, že tu musejí být techniky odstraňující závislost na duchovních hodnotách. Pokusme se teď porozumět celé situaci v rámci mé soustavy. Jestliže proanalyzujeme vývoj názorů člověka, spatříme evoluci od hmotných představ ke stále vyšším duchovním vrstvám. K tomu, co je to svět kolem nás a jakými zákony se řídí. Jak si právě kmeny představovaly nadpřirozené síly. Duchové pro ně byli ztělesněním síly a převahy, a protože sil bylo v okolní přírodě mnoho, muselo být hodně i duchů. Hlavní v našem životě je síla. Tato koncepce ale dlouho vydržet nemohla a s rozvojem myšlení se postupně musela proměnit. Živelní nositelé takovéto koncepce, dinosauri, dávno a dávno vymřeli.

Lidé postupně začínali chápat, že schopnosti jsou důležitější než prostá síla. Nejpodstatnější na světě duchů a bohů jsou - viděno lidskýma očima - jejich schopnosti a možnosti, které mnohonásobně převyšují možnosti a schopnosti člověka. Člověk se modlil k pohanskému bohu, aby s ním splynul nejen v jeho síle, ale i v jeho schopnostech. Zrodil se tak pocit jednoty. Uplynul zase nějaký čas, a lidé dospěli k názoru, že ještě důležitější než schopnosti je inteligence. Světlo světa spatřilo povědomí univerzální jednoty světa. Bůh je nejvyšší rozum, začali tvrdit filozofové. Bůh je idea, která řídí svět. Postupně se však ukázalo, že člověk, obdařený silnou vůlí a velkorysými tužbami, může dokázat ještě víc. Bůh je univerzální vůle, začali se domnívat filozofové. Základními stavebními kameny našeho já je život, vůle a touha. Jenže vzhledem k tomu, že lidské já je částí kolektivního vědomí v prostoru a čase, je podstatnější než jeden konkrétní život. To, čemu říkáme duše, je větší než naše já. Ti, jimž říkáme "lidé s velkou duší", také předčili jedince s mohutnou vůlí a nevyčerpatelným životním potenciálem. Jako duchovní vůdčové společnosti předčili i vladaře. Filozofové, kteří přicházeli s takovými lidmi do styku a zobecňovali představy, jež si o nich učinili, poté tvrdili, že Bůh je světová duše. A může být ještě něco většího než kosmická duše? Může. Jsou to božské zákony. Ten, kdo dospěl až na tuto úroveň, se stával prorokem a mesiášem.

Je někdo výš než prorok nebo mesiáš? Ano. Je to jakýkoli člověk, třeba i ten nejprimitivnější, který v sobě uchoval cit lásky i poté, kdy se mu zhroutilo všechno, co můžeme považovat za lidské či světské hodnoty. Z tohoto citu se rodí vše ostatní. Všechno z něj vychází a do něj vše odchází. To světu svým chováním dokazoval poslední spasitel, a přesně to pochopili i jeho následovníci. A přestože filozofové celého světa Boha nazývají jednou nejvyšším rozumem, jindy nejvyšší ideou, vůlí nebo zákonem, před dvěma tisíci lety bylo řečeno: Bůh je láska. Člověk při poznávání světa vždy krácel dvojí cestou. Přání uchovat v sobě cit lásky v jakékoli situaci pomáhalo na svět schopnosti rozumět zákonům. A také prorokům a mesiášům. Příkázání, která nám zanechali, jejich informační pole, se uchovávala po staletí a tisíciletí a zušlechťovala kulturu národů a civilizací. Respekt vůči těmto příkázáním, duchovní praktiky, jež po sobě zanechali velikáni, daly vzniknout celým generacím duchovních vůdců, bez nichž jakýkoli stát postupně degeneruje. S jejich pomocí se pak formovala všelidská morálka, ideologie i právní normy. Z toho všeho zase vznikaly společenské i exaktní vědy. Jakémukoli ekonomickému řádu musejí předcházet hlubinné teoretické koncepce. Zároveň poznání probíhalo prostřednictvím stále většího počtu zkušeností. Klasifikace jevů okolního světa, srovnání, analýzy, experimenty a zkušenosti vedly k rozvoji schopností a intelektu. A ti, kteří se neomezili jen na toto, šli ještě dál - k duchovním cílům a principům.

Z náboženství se rodila věda. Věda vytvářela systémové chápání světa. A pak, v průběhu rozvoje, stále víc tíhla zpět k náboženství, což nakonec povede k jejich propojení v rámci nového vnímání světa, kde se nebudou navzájem potlačovat a vylučovat, ale naopak doplňovat a obohacovat. Takovéto poznání bylo vlastní každému vývojovému procesu. V bojových uměních

všechno vždy začínalo od síly. Vysoká postava a mohutné svaly byly ideálem pro každého, kdo v procesu poznávání stál teprve na začátku.

Postupně však začala vítězit jiná tendence. Obratný protivník porážel silnějšího, ale primitivnějšího soka mnohem častěji a rychleji než naopak. Cílem se stala technika a rychlost reakce, kdežto síla úderu, váha a vzrůst ustoupily do pozadí. Uplynul nějaký čas a ukázalo se, že ti, kteří vypracovávají chvaty a jejich kombinace, vítězí nad těmi prostě obratnými. Ukázalo se, že rozum je důležitější než fyzické předpoklady. Fyzické schopnosti a rozum se musely proměnit v principy a ideje, a chvaty a techniky se postupně skládaly v obecný styl. Mistr, jenž si takovýto styl osvojil, vítězil nad soupeřem, který byl často fyzicky zdatnější a rychlejší.

Vůle je výrazem realizace našich přání, související s filozofickým chápáním světa. Jednotlivé styly se také spojovaly a vytvářely školy. Zakladatelé škol pracovali s filozoficko-volním principem. Čím víc duchovnosti a vnitřní ušlechtilosti zakladatel měl na podvědomé i vnější úrovni tím úctyhodnější byly úspěchy jeho školy.

Nejoslnivějších výsledků mohl dosáhnout jen ten, kdo chápal, že světem nevládne rozum, idea nebo vůle, ale láska. A člověk, který si před sebe jako cíl postavil hromadění lásky k Bohu, ovládl situaci dřív, než vznikla - takže zápasník i světec dělají vlastně totéž: kontrolují situaci. Jen měřítko jsou různá.

Z toho plyne, že smyslem bojových umění je poznání světa, k němuž dochází rozvojem schopnosti kontrolovat situaci. A proto aby člověk mohl dosáhnout mistrovství v bojových uměních, musel začínat nikoli posledním, ale prvním článkem - pocitem kontaktu se Stvořitelem, pocitem bezmezné lásky, který přestal záviset na absolutně všech lidských hodnotách. Tomuto stavu se říkalo "samadchi". Dosahovalo se ho v první řadě potlačováním kontroly nad situací a obratem k lásce. Když toho člověk nebyl schopen, cesta k nejvyšší dokonalosti se mu uzavírala. Leckdo to dobře chápal, a celá léta či dokonce desetiletí se snažil k tomuto stavu dospět. K tomu bylo zapotřebí zcela odpojit vědomí, odpojit se od svého lidského já, rozloučit se se všemi svými tužbami. Když člověk situacemi procházel na pomezí smrti nebo dokonce za ním, a pak se vracel zpět, destabilizace jeho lidského já byla dostatečně vysoká, což mu úkol usnadňovalo.

Ne vždy se však člověk dokázal vrátit. Proto se tak -často užívalo halucinogenů a speciálních psychických technik, jež zpřetrhávají kontakt s okolím a s hodnotovým viděním světa. To, čemu říkáme "vnímání okolního světa" a "lidské já", je v zásadě fenomén téhož řádu. Rozrušování logiky okolního světa je zároveň destabilizací našeho já. V buddhismu se často nastolovaly paradoxní otázky a běžné bylo nelogické, nevysvětlitelné chování učitele. Tím, že žáka neustále vyváděl z míry a bořil soustavu jeho logických vazeb, rušil učitel také jeho lpění na lidských hodnotách. Příznivé pozadí pro hledání božského ve vlastní duši bylo po měsících a letech trpělivého cviku stále silnější. Mnozí učitelé v Tibetu své žáky na několik let proměňovali v poslušné otroky, dokud se jejich já nerozptýlilo v přání splynout s Nejvyšším. V tibetských kláštřích pěstovali jednu velice neobyčejnou vstupní zkoušku. K uchazeči přistoupil učitel a zničehonic ho bolestivě udeřil do tváře. Když se žák svalil v bezvědomí jako podřátý, byl přijat. Když naopak zůstal na nohou, nepřijali ho. Orientace na vlastní já, na obranu svého ega, byla příliš silná a ke skutečné mnišské výuce nevhodná.

Vraťme se ale ke stavu "samadchi". Ten, kdo tohoto stavu dokázal dosáhnout, žil v situaci, kdy byl sám už bezmocný, po několik generací ve svých žácích, a jeho vnitřní prozření se upevňovalo, dávalo vzniknout novému nazírání světa, novým směrům a novým stylům. Tak tedy - na začátku tu musí být stav vnitřního osvětlení. Pak činy, v nichž nejsou obsaženy ani tužby, ani vůle. Naše přání jsou zpravidla skrytá. Přání se objevilo, realizovalo se a zmizelo. Skryté a přetržité je i naše já, naše vědomí. Proto plynulé, hladce na sebe navazující pohyby, vykonávané po dlouhé hodiny, dokázaly odpojit lidské vědomí a pak výsledky, jichž žák dosahoval, neposilovaly jeho významnost. Když se jeden takovýto úkon několik hodin neustále opakoval, zrušilo to schopnost hodnocení, logické úvahy a analýzy. Cvičení za doprovodu rytmického bušení podobně jako šamanský. buben

zastavovalo vědomí, a v okamžicích tíhnutí ke schopnostem, cílům, vůli a tužbám dotyčný nesrůstal s lidským já. Aby člověk v procesu výuky neskončil v tenatech lidských hodnot, intelektu a vůle, žáci museli plnit úkol, který se souboji bezprostředně nesouvisel. Dejme tomu, že nejdřív se žáci dostávali do jistého stavu a pak, při odražení úderů, se pokoušeli tento stav si uchovat. Nejdřív byly výsledky těch, kteří o odražení útoků soustředěně přemýšleli, mnohem lepší, ale postupně se karta obrátila a vysoko navrch měli ti druzí.

Jeden z učitelů bral do ruky lžíci, v níž leželo vejce, a procházel mezi dvěma řadami žáků, kteří na něj útočili. Všechny rány odrážel, ale vejce přitom nepustil. Něco takového byl schopen dokázat jedině člověk, pro nějž údery, obrana a útok jednou provždy přestaly být cílem. Nejdůležitější pro něj bylo dosažení stavu naprosté vnitřní odevzdanosti, a tudíž nezávislosti. Udržet vejce v popsané zkoušce dokáže jen člověk s mimořádnou vnitřní stabilitou. Souboje sloužily k posílení tohoto stavu. Čím zanedbatelnější je úder, útok a obrana pro naše vědomí, tím méně jsme na nich závislí a tím většího úspěchu můžeme dosáhnout. Je jeden velkolepý prostředek, který existuje již odnepaměti, a to je právě hra. Prostřednictvím herních situací rozvoj schopností, intelektu a vůle probíhá daleko rychleji.

V buddhistických školách bojových umění se kromě her pěstujících odolnost, reakci a smysl pro kolektivní vědomí užívalo jednoho zajímavého postupu. Žák se ztotožňoval s nějakým hrdinou nebo známým mistrem, zcela se proměňoval a v tomto stavu ducha pak podstupoval boj. Také sebe-ztotožnění s nějakým zvířetem je schopno cele eliminovat vědomí a dosahovat skvělého efektu. V moderních školách karate je však výuková soustava vybudována velmi nepřirozeně. Začátečníka zprvu učí umění zasadit ránu, a teprve pak ji přijímat a bránit se. Čím větší množství chvatů a úderů učitel umí předvést, tím je považován za zdatnějšího. Při takovémto vztahu k věci se však mistrem nikdy nestane. Vzpomínám si, jak jsem se snaživě učil blokům a ostře jsem odrážel ruku nebo nohu do strany. Pak se ale ukázalo, že takovéto bloky jsou nepříliš účinné a že blok by měl být klouzavý. Ruka nebo noha útočnicka se naopak má přitáhnout až k sobě, a teprve pak odhazovat.

Pak jeden z nejlepších trenérů, u něhož jsem se učil, velmi lapidárně prohlásil: ‚První, co musíte udělat, je uniknout ze směru, jímž je útok veden.‘ A hned nato se zeptal: ‚Kdy je útočící nejzranitelnější?‘ Všichni začali hádat: když dokončí chvat, když chvat provádí a podobně... Ukázalo se ale, že útočící je nejzranitelnější těsně před útokem. Skuteční mistři dokážou útočnicka o rozhodující půlvteřinu předstihnout právě ve chvíli, kdy se k ofensivě připravuje. Člověk je totiž nejzasazitelnější v okamžiku, kdy neuvažuje o obraně, a to je právě těsně před výpadem.

Objevuje se tu však jeden problém. Abychom mohli zaútočit, musíme se nejdřív vcítit do vnitřního stavu soupeře a přesně postihnout okamžik rozhodujícího výpadu. Abychom dokázali provést klouzavý blok, musíme odhadnout, jaký úder hodlá protivník zasadit a kam bude směřovat. To znamená, že nejdůležitější není úder a obrana proti němu, ale vyhodnocení útočnickova pohybu, zvýšená kontrola nad situací, umění zaznamenat každý pohyb už ve chvíli, kdy se teprve rodí. Ale abychom pocítili rodící se pohyb, musíme informace odečítat v hladině pole. Proto první rok dva žák úder ani způsob obrany nepotřebuje. Postavte prostě žáka ke zdi a několik lidí ať se do něj po řadě strefuje míčem. Po několika měsících výcviku si hodnocení pohybů i reakce na ně dokonale zautomatizuje. Když pak dokáže před každým tréninkem odpojit vědomí, emoce a vůli, je schopen pohyb zaznamenat ještě dřív, než vznikne. Intuitivní aktivita se značně posílí, když se cvičí se zavázanýma očima.

Jednou jsem v televizi viděl trénink kung-fu. Na zemi seděl člověk s rukama zavázanýma za zády a do obličejeho ho v půlvteřinových intervalech šťouchali holí, omotanou na konci kouskem hadru. Bylo naprosto nepochopitelné, jak před těmi útoky stačil uhýbat. Tady mohla pomoci jedině blesková hodnocení pohybů. Hlavní v bojových uměních není úder, útok a obrana, ale rozeznávání a kontrola pohybu nebo situace buď na samém začátku, nebo ještě před jejich vznikem. Existuje takové úsloví: Co dělá nindža, když mu hrozí nebezpečí? - Když nindža cítí nebezpečí, nevychází z

domu. Při vší komičnosti tento výrok vlastně přesně vystihuje podstatu věci. Byl jsem velice překvapen, když jsem se dověděl, že sebedokonalejší technika obranných a útočných prvků stojí v umění nindžů na posledním místě. Jsme-li patřičně vycvičeni, stačí se člověku podívat do očí nebo paralyzovat jeho vůli. Jedna ze zkoušek pro žáka byla na první pohled dost prostá. Žák musel vstoupit do klece k hladovému tygrovi, dívat se mu do očí a buď ho uspat, nebo ho přinutit k ústupu."

Rozvoj lidské duše spočívá v tom, že s každým životem dostává stále větší množství lidských hodnot, na které musí reagovat a s nimiž je člověk nucen být ve vzájemném kontaktu. Čím je na nich závislejší, tím méně je v jeho nitru lásky a stability a tím snáz se dočká prohry, nemoci či smrti. Čím silnější je naše snaha o překonání vlastního já při směřování k lásce, k Bohu, tím méně jsme závislí na všech lidských hodnotách a tím víc jich můžeme využívat..

Bojová umění jsou jakýmsi symbolem aktivního zapojení se do situace proto překonávání závislosti na lidských hodnotách je tady obzvlášť důležité. Nepřetržitá práce na sobě, zvýšení množství vnitřní lásky v duši, periodické přerušování kontaktů se všemi lidskými hodnotami (hladovění, samota, dobromyslnost a mírnost ve styku s lidmi, správný náhled na svět, modlitby) - to vše pomáhá budovat správný vztah k bojovým uměním.

Vnímání nových informací

Je 14. února 1997. Přišel jsem se svou asistentkou do kanceláře a chtěl jsem dál pracovat na čtvrté knize. Zhruba půl hodiny jsem potřeboval na to, abych se uchýlil do svého nitra a od všeho vnějšího abstrahoval.

"Na okamžik vás musím vyrušit," řekla najednou moje asistentka. "Volá nějaká pacientka - prý po měsíci, jak jste se spolu dohodli."

Chopil jsem se sluchátka a požádal tu ženu, aby mi připomněla podstatu svého případu.

"Řekl jste mi tenkrát, že můj manžel by mohl zahynout," řekla mi ta pacientka. "Chtěla jsem jen vědět, jak je na tom teď?"

Distančně jsem si zkontroloval pole jejího muže a hned bylo jasné, že celkový obraz se příliš nezměnil.

"Unikat před osudem nemá smysl, tomu neutečete," řekl jsem. "Osud, to je výraz hlubinného charakteru, a pokud se nemění, tak se z pasti uniknout nedá. Budoucnost vašeho manžela se uzavřela. To znamená, že příliš lpí na morálce, slušnosti, ideálech a ušlechtilosti. To znamená, že není schopen smířit se se zradou, nespravedlností, krachem ideálů a nadějí - že to nikdy neuměl a ani nechtěl. Víte, proč je pro člověka často snazší zemřít než se smířit s kapitulací morálky a ideálů? Protože prostřednictvím obecně chápané lidské morálky vstupujeme do kontaktu s kolektivním já, které žije poté, co se naše osobní já rozpadá. Připojení se ke kolektivnímu egu je vstup do databáze celého lidstva. Čím mravnější je člověk, tím mohutnější je pouto, které může pojít nejen všechny lidi v rovině lidstva, ale i civilizace v naší galaxii, shluky galaxií v jiných světech a tak dále. Ale i kdyby kolektivní já bylo sebe-významnější, nikdy nesmí mít větší váhu než láska k Bohu.

Váš manžel žil především otázkami morálky a mravnosti, žil ideály - teprve pak láskou. Když si máme vybrat, co je důležitější, zda mravnost nebo láska, vždy musíme volit lásku. Pro vašeho muže ale stály na prvním místě duchovnost a mravnost, a protože tyto fenomény tvoří naše pouto s budoucností, pak jakmile je postavíme nad lásku, abychom očistili duši, musíme se jich zbavit. Zbavit se budoucnosti zároveň znamená zbavit se i duchovních hodnot. V takovém případě přichází buď smrt, nebo nevyléčitelná choroba, neplodnost, případně výrazné omezení našeho intelektu. Může propuknout epilepsie, schizofrenie, omezení kapacity paměti, u dětí pak může dojít k opožděnému intelektuálnímu vývoji nebo morální degradaci. Dítě, jehož matka žila ve jménu ctnosti a duchovnosti, a teprve pak ve jménu lásky, se musí stát ničemou a lotrem, aby vůbec přežilo. Přežívat zkrátka může jen v podmínkách neustálého zříkání se budoucnosti.

Pokud chcete zachránit svého muže, musíte především pracovat na sobě. Žena je vystavena ponížení lidských hodnot mnohem častěji než muž. Proto je její tíhnutí k lásce jako k hlavní opoře vždy silnější než u muže. Vnějškově muž tíhne k duchovnosti silněji než žena, takže na mravnost, spořádanost, slušnost a ideály je muž zaměřen víc než žena. Z toho plyne i známá teze o ženské hříšnosti a nedokonalosti. Proto muž navenek vypadá častěji jako vůdčí osobnost a jeho schopnost kontroly nad situací je rovněž vyšší. Žena je však častěji nucena čelit ponížení a výpadku svého lidského já, a kvůli zrození a záchraně svých dětí a jejich přežití musí porušovat zákony kolektivního ega, tedy všelidské morálky. Směřování ženy k Bohu a k lásce je v průměru silnější než u muže. Máme-li ale mluvit církevním jazykem, je to takto: protože žena je prapočátečně

vskutku hříšnější než muž, musí i Boha milovat víc. Proto se muž, i když navenek ženu ovládá, vnitřně podřizuje. Charakter muže je tedy takový, jaký je vnitřní svět jeho ženy."

Nedávno se na mě obrátila jiná žena. Byla neplodná. Její muž ovšem také podstoupil lékařské testy, a ukázalo se, že neplodný je i on. Zároveň však má jedno dítě s první manželkou, z čehož plyne, že plodnost ztratil teprve nedávno.

"Nesprávná orientace mrzačí duše vašich budoucích dětí," řekl jsem jí. "Vám i vašemu muži byla uzavřena možnost mít děti. Protože ve vašich příštích dětech se klady i zápory zesateronásobují, nesprávná orientace, kterou jste muži předala, ničí duše, vašich dětí, nenechá je přijít na svět. Proto ta neplodnost."

Zdravé děti rodí žena, v níž cit lásky nesplývá s mravností, slušností, zásadovostí, schopnostmi nebo penězi. Láska může být nemorální, a přesto bude žít, zatímco mravnost bez lásky je neživotaschopná. A tak jsem té ženě ještě řekl:

"Až se budete chtít modlit, činite tak třeba těmito slovy: Pane, pro lásku k Tobě jsem ochotna vzdát se morálky, slušnosti, duchovnosti i ideálů. Proste Boha, aby vaše láska nezávisela na lidských hodnotách. A aby žádné nepříjemnosti a neštěstí nemohly zmenšit lásku k Bohu. Pokud při vaší práci na sobě se i manžel pokusí proměnit svůj pohled na svět, pochopit a pocítit, že nejdřív je třeba žít láskou, a ne zásadami, přežije."

V poslední době mě příjemně překvapují změny, k nimž dochází v charakterech mých pacientů. Před několika dny pacientka, která si přála vypadat solidně, najednou po mně žádala záruky, že se po seanci její zdravotní stav pozitivně změní. Ptala se mě, o kolik procent bude zdravější a zda se dočká toho, co si přeje.

"Čím utkvěleji se soustředíte na konečný výsledek, tím bude nakonec horší a tím menší bude vaše šance uzdravit se," vysvětlil jsem jí. "Za druhé se pokoušíte jak mě, tak mou soustavu přizpůsobit svým potřebám. Tedy - vy sama se prostě měnit nechcete, a podstata mé soustavy přitom spočívá v tom, že bez proměny našeho já nedojde k žádným změnám ani v tom ostatním. Když probíhá lidský soud, vystupuje nejdřív prokurátor, a potom teprve advokát. Při soudu božím hovoří jako první advokát. Odpuštění pramení z pochopení druhotnosti našeho lidského já. Obvinění pochází z toho, že ono lidské já považujeme za prvotní.

Posaďte se prosím tak na hodinku někde o samotě a přemýšlejte o tom."

Vrátila se asi za padesát minut.

Už z jejích pohybů bylo patrné, že je celá jakoby měkčí, tvárnější. Pohled se zdál méně příkrý a méně urputný. Rozhodl jsem se pro další diagnózu a pak jsem se na několik vteřin soustředěně zamyslel. Pomalu jsem k ní zvedl oči.

"Za tu necelou hodinu jste si vykoledovala smrt," řekl jsem jí. "Vaše pole se proměnilo v cáry. Přece jsem vás varoval, že během seance ke mně nesmíte mít žádné výhrady. Nejsmutnější na tom všem je, že tady vám nemohu nijak pomoci, protože vaše vnitřní agrese vůči mně blokuje mou podvědomou pomoc. V dané situaci jsem proto bezmocný. Jediné, co vám mohu navrhnout, je tohle:

poseďte ještě čtyřicet minut sama a pak se vraťte."

Za hodinu se ke mně vrátil docela jiný člověk. Pohled byl mírný a dobrosrdečný. Pohyby vláčné a klidné.

"Víte," začala poněkud váhavě, "nejdřív jako bych stála před vysokou zdí, ale pak jsem pochopila, co jste měl na mysli. Řekla bych, že jsem se začala měnit."

Podíval jsem se do jejího pole - tentokrát mnohem detailněji. Všude čisto. Díval jsem se do pole normálního zdravého člověka. Žena, která ke mně přišla před dvěma hodinami na seanci, zmizela. Předemnou teď seděl sice stejně jako dřív sebejistý, ale přece jen docela jiný člověk. Usmál jsem se a ona také. Pak jsme se rozloučili.

Vzpomínám si, jak můj asistent před několika měsíci vyprávěl:

"Člověka až zaráží, jak se lidi dokážou do hloubi duše proměnit. Ráno přišla na seanci jedna paní. To ale nebyla ženská, to byla fúrie. Když kolem mě prošla, bylo to, jako by mě těsně minul tank."

"Zapsala jsem se na desátou hodinu, tak k němu vstoupím přesně v deset," pronesla kovovým hlasem.

Asistent jen nevěřicně zakroutil hlavou.

"Bezděky mě napadlo, že pokud se snad ta žena někdy usmívala, muselo to být už v minulých životech. Za necelé tři hodiny zničehonic řekla: promiňte a usmála se. Myslelo jí to stále stejně precizně a systematicky, ale oči měla najednou vlídné a dobrácké. Už to prostě nebyl tank, ale osobní auto, vlastně taková svatební limuzína plná květin", popsal asistent své dojmy.

Na podzim roku 1996 jsem v New Yorku debatoval s jednou pacientkou.

"Budu vám vyprávět neobyčejný příběh. To všechno se mi doopravdy přihodilo", dušovala se. "Přesně před rokem se mi do rukou poprvé dostaly vaše knihy a také jsem si opatřila videokazetu. Jenže když jsem se na ni začala dívat, vždy se stalo totéž - prostě jsem musela uhnout pohledem, v nejlepším případě jsem hned usnula. Když jsem se pokoušela číst ty knihy, připadala jsem si, jako když koušu písek. Pochopila jsem, že ta kniha také není pro mě. Tak jsem ji odložila a pozapomněla na ni. Za několik měsíců mě však začaly pronásledovat nepříjemnosti a neštěstí. A já cítila, že smyčka nepovoluje, že se spíš ještě víc utahuje. Nedávno jsem přišla k hromádce knih a nazdařbůh jednu vytáhla. Byla to ta vaše. Přečetla jsem ji snadno a rychle, prakticky jedním dechem. A najednou jsem všechno pochopila a taky přijala. Tak jsem sáhla i po videokazetě a se zájmem si ji celou prohlédla. Teď už chápu, že vaše knihy může číst jen člověk, který se na to patřičně vnitřně připravil."

"Ano," přikývl jsem. "Příprava duše probíhá skrze bolest, skrze zkázu stability lidských hodnot. K lásce a k Bohu pronikáme snáze, když jsme vystaveni duchovním a fyzickým mukám, která nám pomáhají pochopit iluzornost lidských hodnot a realnost lásky k Bohu. A ještě něco - mé knihy se špatně čtou i díky hodnověrnosti a sevřenosti sdělovaných informací. Po světě koluje obrovské množství literatury, věnované karmě, převtělování, otázkám etiky, ale v drtivé většině případů jsou to fantasmagorie, nikoli fakta.

Představte si schodiště o tisíci schodech, směřující kamsi vzhůru. Ve skutečnosti však ve schodišti několik stupňů chybí a byť by bylo sebekrásnější a sebevyšší, když po něm vykročíte, zahynete. Já si myslím, že po tom mém schodišti se dá kráčet bez nebezpečí. Vliv mých knih je skutečně pozoruhodný, to jsem ani sám neočekával. Každý organismus má jiný informačně využitelný objem. Změny probíhají dosti mučivě, a příliš prudké změny mohou vést ke smrti. Proto každému říkám, že podávat informace o mých výzkumech je možné, ale je kategoricky vyloučeno je někomu nutit. Jak to řekla moje pacientka: Nemoc v bolestech přichází a v bolestech taky odchází. Hodně lidí už si povšimlo, že po křtu nebo po vědomém obrácení se k Bohu často dojde ke hroucení osudu a četným nepříjemnostem. To znamená, že možnosti proměny duše nejsou samy o sobě příliš velké. Proto je člověku třeba shůry pomáhat nepříjemnostmi, tedy krátkým potlačením lidských hodnot. Když se člověk v takových okamžicích nezatvrdí, rychleji projde cestou očisty."

Nedávno byl u mě na konzultaci mladý muž, jehož matka umírá na rakovinu.

"Umřít jste měl vy," řekl jsem mu rovnou. "Matka vás podvědomě jistí. Ihned se začněte modlit a očistěte si duši. Tím matce nejvíc pomůžete."

Za pár dní mi ten mladík zavolal.

"Včera jsme s mou nastávající havarovali v autě. Nezbylo z něj skoro nic, ale my z toho vyvázli bez jediného škrábance. Pochopil jsem, že je to varování."

"To není varování. To je obraz vaší reálné smrti, která měla přijít o něco později; Jenže když jste se začal modlit, na jedné straně u vás došlo k výraznému urychlení všech procesů - špína ze dna duše se začala zvedat intenzivněji, ale na druhé straně bylo ve vaší modlitbě nápadně víc lásky než

zjistného zájmu a vašemu andělu strážnému bylo dovoleno vám pomáhat. Obrázek neštěstí zůstal týž, jen je o dost průzračnější."

Tato fakta mi pomohla pochopit, proč se má knížka na Západě nesetkala se žádným ohlasem. Když se mí příznivci na Západě obrátili na tamní nakladatele, ani v jednom případě nepochodili.

V Anglii i v Německu jsem narazil na naprostou lhostejnost. V Americe byla situace mnohem zajímavější. V roce 1995 jsem realizoval první překlad svého textu do angličtiny. Ten byl ovšem označen za nepříliš zdařilý, a vznikl text prakticky nový, důkladně zredigovaný rodilým Američanem. Byl to profesor jedné americké univerzity. Počátkem roku 1996 jsem nechal vytisknout menší náklad a odvézt ho do New Yorku, abych zjistil, jak na knihu bude reagovat anglosaský čtenář. Vzpomínám si, jak jsme s jedním známým všude rozhlašovali, že má kniha prostě musí v Americe vzbudit velký zájem. Už proto, že z energetického hlediska je na tom právě Amerika hodně špatně.

Právě v této době jsem dostal jednu důtklivou informaci. Od vlastního osudu. Text byl prostý a stručný: DŘÍV NEŽ V ŘÍJNU 1996 BY TVÁ KNIHA V AMERICE VYJÍT NEMĚLA.

Zasupěl jsem, podrbal se v týle a rozhodl se, že osudu se přičít nebude. Poprvé se tedy malý náklad mé knížky objevil na pultech newyorských obchodů počátkem listopadu zmíněného roku. Za týden jsem zavolał své tamní asistentce.

"Kniha už je tady. Ale zatím jsem zásilku nedokázala z letiště vyzvednout."

"Jak to? Stalo se něco?"

"Shořela jim celá počítačová síť, je tam hrozný chaos a zásilky nevydávají."

"Stává se to v New Yorku často?"

"Pokud vím, tak je to v dějinách Kennedyho letiště vůbec poprvé."

Pochopil jsem, že Amerika ještě není na mé knihy vnitřně připravena. Když mě známí začali přesvědčovat, že ve Státech je třeba vynaložit hodně sil a peněz na reklamu, aby knihu někdo kupoval, řekl jsem, že ničím takovým se zabývat nebude. Obětovat třeba několik let na pomoc těm, kteří ji nechtějí nebo na ni nejsou připraveni, nemělo z mého hlediska smysl. Za tu dobu bylo možné napřít síly na další postup vpřed a na pomoc těm, kteří na ni připraveni byli a nutně ji potřebovali.

Nejzajímavější na tom všem bylo, že rusky mluvící emigranti, kteří na Západě žili třeba deset či dvacet let, jevíli o knihu stejný, možná ještě živější zájem než lidé v Rusku.

Často se setkám s případy, kdy mi pacient sdělí:

"Vy mi říkáte, abych se modlil, abych cítil, že láska k Bohu je nejvyšším štěstím. Já to ale necítím a hlavně tomu nerozumím.

Přesvědčit duši, že láska je ze všeho nejdůležitější, je právě neobyčejně těžké. Ale neměli bychom si zoufat.

Představte si například tento výjev: Je zima, zuří vánice a vy si buď lehnete do sněhu a zmrznete, nebo vstanete a bez sebemenší vyhlídky na úspěch jdete dál. Ten, kdo říká, že necítí lásku k Bohu a nebude se měnit, protože ničemu nerozumí, jako by říkal: "Je hrozná vánice, nic nevidím a nikam nepůjdu, to si radši lehnu a zmrznu." Je to ale koneckonců naše volba, naše právo.

Ted' však začíná taková vánice po celé zemi a podobných lidí bude soudě podle všeho stále míň.

Před dvěma dny mi pacientka během seance řekla:

"Vy mi pořád říkáte, abych se modlila, a to následujícími slovy: Pane, ve jménu lásky k Tobě jsem ochotna obětovat i život, tužby a vůli, své lidské já, mravnost a ideály, duchovnost a ušlechtilost a jakékoli jiné čistě lidské hodnoty. Ale co když to tak není a já nejsem ochotna tyhle věci obětovat a ztrácet?" , Jen jsem pokrčil rameny:

"Tak se nemodlete. Počkejte nějaký čas. O tohle všechno stejně brzy přijdete. A až budete na smrt nemocná, tak vám ty modlitby půjdou samy!"

"Dobře," přikývla ta žena, "a co když nic takového necítím, ale pokouším se o tom svou duši přesvědčit. To se modlit můžu?"

"Samozřejmě," odpověděl jsem. "Vaše nejvyšší já je neměnné a věčné, protože je Bůh a láska. A vaše druhotné lidské já, potřísněné vědomím vlastní důležitosti, měnit můžete. Je to dost těžké. Ale učíní vás to šťastnou, a to nemluvím o změnách ve vaší povaze a zdraví. Pocit štěstí, to je především více lásky v duši. Když se naše druhotné lidské já cítí být reálnější a významnější než láska, začíná láska v naší duši uhasínat. To také je skutečné neštěstí, i kdyby měl člověk k dispozici sebevětší hodnoty."

"Mohu se vás zeptat ještě na něco?" otázala se vyčkávavě.

"Prosím."

"Proč se v kostele nedokážu pokřizovat?"

"Protože kříž je symbolem vzdání se všech lidských hodnot ve jménu lásky k Bohu. Vy jste až do dneška něco takového udělat nechtěla a ani nemohla. Příliš lpíte na svém lidském já, na vůli, na tužbách - to za první. Za druhé na zásadách, cílech a ideálech. Za třetí na schopnostech, vůli a intelektu. Neschopnost smířit se se ztrátou lidských hodnot je výrazem nejvyšší myslitelné pýchy. V bibli je to označováno za dílo ďáblovo. Pokuste se nejdříve učinit půstem a hladověním své lidské já méně významným, omezte svá přání skrze dechová cvičení, fyzickou práci a únavu. Pokuste se modlit i doma a na kolenou, to je výraz ponížení vašeho já. Když sepnete ruce v modlitbě, ponížujete tak své schopnosti.

Když se při modlitbě čelem dotýkáte podlahy, deptáte tím své vědomí. Moc vás ale prosím, abyste nezapomínala na jednu prostou věc: Ponižujete své lidské já, vzdáváte se lidských hodnot, poklekáte a skláníte se pokorně před láskou, která není a nikdy nebude závislá na žádné z lidských hodnot, byť by byly sebedůležitější."

Osobnost a společnost

Velmi silný člověk musí být dobrosrdečný, jinak by nám shořel přímo před očima. To ví kdekdo. Právě řečené však platí jen o fyzické síle. Pokud jde o sílu duchovní, platí přesně opačná zásada. Nesmíme si však plést egoismus se zlobou. Záporná postava ve hře zvané život může být v nitru dobrotivá, kdežto kladná naopak nenávislná. Pokoušel jsem se jedné dívence porno-cítím, že jsem pracoval s jejími rodiči. Dívka měla velké potíže s psychikou a špatně mluvila. Vše se zdálo prosté. Zablockované vědomí by mělo signalizovat lpění rodičů na schopnostech, intelektu a na tom, co je základem těchto vlastností, tedy na duchovnosti, touze, nadějích a ideálech. Rodiče však na sobě pracovali, a situace se neměnila. Cítil jsem, že na tohle nemám dost znalostí. Dívčina nemoc s mou soustavou nesouzněla.

Později, když už jsem uměl proniknout i do jemnějších hladin, zjistil jsem, že její hlava je uzavřena do jakési kukly, související s osudem celého lidstva. Ve třech minulých životech měla neustálé a nikdy nekončící výhrady vůči celému lidstvu. Vše se odehrávalo v rovině kontaktů s budoucností, tedy nejvyšších momentů všelidské morálky. Její inteligence a tudíž i etické a mravní zásady v minulých životech byly zřejmě mimořádné. Celé lidstvo jí proto připadalo nízké, špinavé, hříšné a lásky nehodné. Štítivý vztah k problematickému sousedovi se postupně mění ve stejnou přezíravost ke skupinám lidí a nakonec k celému lidstvu. Nu a protože zášť, opovržení a odsudek je latentní formou přání smrti, pak potomci člověka, který přezírá a odsuzuje, už rovnou přejí smrt celému lidstvu a hledají technické postupy, jak svůj sen uskutečnit. Když procento takových lidí dosáhne jisté meze, lidstvo ztratí životaschopnost. Čím větší osobnost přitom takové vášni propadne, tím rychlejší je cesta k nevyhnutelnému konci.

Formát osobnosti je dán šíří jejího splynutí s koncepty vesmíru. Pokud člověk žil na jiných planetách, v jiných galaxiích nebo v jiných světech, v jemné hladině s nimi udržuje kontakt. Pokud jde o utváření kolektivního rozumu a prudkého rozvoje schopností, jsou jeho možnosti mimořádné. Mimořádná je však také odpovědnost za takový kontakt. Primitivní člověk zběsile nenávidí souseda, který ho okradl. Jedinec duchovnější už odsuzuje celou společnost, která takovéto pořádky trpí. A mimořádně duchovní bytost je schopna prostřednictvím jediného souseda nenávidět celé lidstvo, které "kráčí nesprávným směrem". Dřív jsem nechápal jeden podivný fakt. Slyšel jsem například vyprávění o klasickém černém mágovi. Měl obrovské schopnosti, ale ještě větší byl jeho egoismus. Chyběla mu mravnost a etika. Takový jedinec pracuje jen na sebe, na své ego. Otázka zní: Proč nemravný člověk, ignorující morálku, není potrestán? Proč mu Bůh umožňuje, aby se choval nemravně? A tak jsem si ho distančně prohlédl. Kde se vzaly tak nevšední vlohy a tak mohutný duchovní potenciál? Ve svém třetím životě žil na jiné planetě, na opačném konci galaxie. V civilizaci, jež je nám podobná. Ve druhém životě se ocitl na další cizí planetě. Minulý život strávil v jihoamerické Brazílii. A protože právě pro tuto oblast Země je typické zaměření na minulost, na hmotné statky a tedy i na vlastní ego, zdůrazňuje se tu naše hmotné tělo. A v tomto životě jsou již do jeho podvědomí uloženy na jedné straně obrovské duchovní vlohy, a na druhé straně snad ještě větší egoismus. Podíval jsem se, kde ten člověk žil ve čtvrtém životě. Zase Brazílie. Seděl jsem a přemýšlel, porovnával a analyzoval - něco mi na celé věci připadalo velmi zvláštní. Vypadalo to, že ten člověk přišel do styku s netušenými duchovními fenomény a že má pocit, že je třeba dospět ještě dál.

K čemu asi Bůh potřebuje strkat mu nos do lidského ega, donutit ho zapomenout na duchovní vrcholy, jichž už kdysi dosáhl? V Indii existuje pojem "avatar". Je to člověk, který se na Zemi objeví proto, aby pomohl jiným a spasil je. Podle indické filozofie a mytologie je hlavním smyslem života co nejrychleji se zbavit svého lidského já a tělesné schránky, odejít do vyšších sfér a víc se na Zemi neobjevovat. Zatímco v tomto případě to vypadá, že se ten člověk sice dotkl nejvyšších sfér, ale pak se vrátil na Zemi nikoli zvěstovat a vést jiné lidi kupředu, ale bořit vše mravné a svaté. V tomto ohledu je boží logika mírně řečeno opravdu zvláštní.

Když však vidím ne jeden, ale desítky případů přerušení kontaktu s vyššími sférami a to, jak cílevědomě jsou někteří jedinci ponořováni do vlastního ega, aby zapoměli na všechno ostatní, chápu, že je to jistá tendence, která musí být nějak uchopitelná. Když to stokrát a tisíckrát zkusím, nakonec úspěchu dosáhnu.

Hlavní je, aby se každý takový pokus nějak lišil od toho předchozího. Na to už jsem si zvykl. Víím, že dříve či později se řešení najde. A řešení skutečně přichází. Vesmír pulsuje, a každý jeho objekt pulsuje také. Každá tendence periodicky mění směr na přesně opačný. Prapříčinu však nelze pochopit na základě krajností. Bůh je vše - včetně krajností. K čím vyšší duchovnosti se člověk propracuje, tím většího formátu je jeho osobnost, etika a mravnost. Pokud se však pro něj tyto úrovně stanou důležitější než láska k Bohu, lpění na nejvyšších hladinách vědomí se pro něj změní v katastrofu. A přání zničit sobě podobné bude obrovské.

Abychom zachránili lidskou duši, musíme člověka zbavit kontaktu s Nejvyšším, uzavřít v jeho paměti vzpomínky na tento kontakt. Proto člověk nemá vědět nic o tom, jak ještě bez fyzické schránky, před početím a narozením, procházel nejvyššími vrstvami všeho jsoucího, a pak je pohlcen potřebami svého maličkého a malicherného těla, žije jen svým já, myslí jen na sebe, a to léčí jeho duši.

Před týdnem jsem prohlížel jednu z dcer svého pacienta. V jejím poli jsem zaznamenal velmi nebezpečnou orientaci - umíněné směřování k nejvyšším vrstvám mravnosti, duchovnosti, ušlechtilosti a ideálů.

"Nebraňte své dceři v tom, aby byla egoistkou," řekl jsem pacientovi. "Žena se víc orientuje na hmotné hodnoty, kdežto muž na hodnoty duchovní. Kdyby se vaše dcera narodila jako chlapec, zahynula by, protože orientace na nejvyšší duchovní hodnoty jsou v ní mnohem silnější než orientace na lásku. Vede sítá vaše holčička hodně sobecky?" zeptal jsem se.

"Mrzí mě to, ale je to tak," přiznal se ten muž. "Nikomu nepůjčuje své hračky, nikoho nepouští na své území, s nikým se o nic nedělí. Promiňte prosím, ale já jsem zřejmě nepochopil, co jste mi chtěl říct. To ji v tom sobectví mám ještě podporovat?"

"Ne. Jde o to, že byste se snažil buď její egoismus tvrdě zlomit, nebo změnit její názory. Ty byste přirozeně měnil na altruismus nebo kolektivismus. Což by ovšem skončilo tragicky jak pro ni, tak pro její okolí. Individuální, sobecké vědomí bez lásky přináší světu stále větší škody. K tomu směřuje kapitalismus. Kolektivní povědomí je však ještě nebezpečnější, zejména je-li zbaveno lásky, a pro mnoho lidí jsou výrazy socialismus a katastrofa synonyma. Dnes lidstvo dospělo k bodu, kdy je egoistické vědomí bez lásky smrtelně nebezpečné, a kolektivistické stejně tak. To znamená, že musí dojít k jisté přestavbě vědomí, kdy prioritou nebudou ani hmotné, ani duchovní hodnoty, ale cit lásky. Především lásky ke Stvořiteli, k prapříčině. Kdyby se však objevilo jen nové náboženství, nic by to nezměnilo. Já mluvím o splynutí vědy a náboženství. Náboženství musí stále víc směřovat k vědě, logice a analýze, a věda se zase neustále musí blížit Bohu, lásce a mravnosti. Mravnosti, která by se neopírala především o individuální či kolektivistické vědomí, ale o lásku k Bohu a o cit lásky vůbec. Takové tendence ve světě jsou. To znamená, že lidstvo má šanci přežít.

Avatarem se stává člověk, který se dotkl vrcholů duchovnosti, ale přesto je ve své hierarchii zařadil až za lásku. Ostatní jsou nuceni padat dolů, stávat se zločinci, zrádci a ničemy, zkrátka lidmi, pro které jsou hodnotou nejvyšší vždy a za všech okolností peníze. Možná se vám to bude zdát podivné, ale v první fázi to jejich duši očisťuje. Pak ale hypertrofovaná orientace na vlastní já

začne tyto lidi požírat. A oni se nejdřív uchylují pod spásný příkrov duchovnosti, a pak už lásky. Čím dřív lidé dospějí k lásce, tím dřív se zachrání."

Jednou jsem se tak díval na nový, profesionálně dokonale zvládnutý akční film. Terorista vyhazuje do vzduchu autobusy plné lidí, jeho tvář je ledově krutá a on je ochoten zabít kohokoli na světě jen a jen pro peníze. Terorista potřebuje peníze, velké peníze. A proto zabíjí sobě podobné. Ale to přece ještě pořád není to nejhorší, pomyslel jsem si s očima upřenými na obrazovku. Dokud teroristé požadují peníze nebo něco takového, ještě se s nimi lze dohodnout. Horší bude, až se objeví teroristé, kteří už budou mít jen jediný cíl - zničit celé město, celý stát nebo celé lidstvo prostě proto, že podle jejich názoru nemá existovat. Tito lidé si nebudou klást žádné podmínky - a to teprve bude skutečná katastrofa. Pak ani policie, ani sebelépe vycvičená zvláštní komanda a tajné služby situaci nezachrání. Příští vrah se navíc může rekrutovat z jejich vlastních řad. Deset jich bude zastaveno, ale jedenáctý projde. To znamená, že je třeba bojovat nikoli s jedinci, ale s tím, co je formuje - s nesprávným náhledem na svět. Jenže zatím jen málokdo ví, jak změnit světový názor člověka. Zatím jsou dokonce i nejpozoruhodnější úspěchy psychologie jen primitivní magií.

V roce 1995 jsem se poprvé podíval do New Yorku.

"Kterou newyorskou restauraci považujete za nejexotičtější?" zeptal jsem se přátel.

"Všechny hospody v Brightonu už jsme s tebou prolezli," odpověděli mi. "V otáčivé restauraci hotelu Marriott ve čtyřicátém patře už jsi byl, ale do restaurace v přízemí jednoho z výškových dvojčat Světového obchodního centra tě vzít nemůžeme. Budova bude opravena až někdy koncem května."

Za pár dní jsme kolem dvojitého mrakodrapu projížděli. Obrovské výlohy v přízemí byly zatažené plachtami. Uvnitř se pilně pracovalo a já se dověděl, co se tu přihodilo. Arabští teroristé zaparkovali v podzemních garážích jedné z budov mikrobusem nabitým výbušninami a odpálili ho. Budova to vydržela, Japonci zkrátka stavějí poctivě. Evakuace lidí trvala plných čtyřicet hodin. Jestli se nemýlím, v době výbuchu bylo pryč v obou budovách na dvě stě tisíc lidí. Celé město. Plán teroristů byl přitom prostý: jedna budova se zhroutí a podle dominového principu povalí i druhou. Zahynout mohly statisíce lidí. A přitom by se o jejich smrt zasloužila hrstka zločinců. V téhle souvislosti jsem si připomněl i článek v amerických novinách, který obletěl celý svět - příběh studenta, který vymyslel amatérsky sestavitelnou jadernou bombu. Většinu potřebných informací přitom získal po veřejných knihovnách. Jindy zase fakta a podklady bez problémů získával z odborných pracovišť telefonicky. Během několika měsíců tak shromáždil údaje nutné k vytvoření takové zbraně. Její cena by se pohybovala kolem 40-50 tisíc dolarů. Dobrý americký vůz je dvakrát dražší.

Teroristický akt hrstky lidí zažily před pár lety i tisíce Japonců v tokijském metru. Tentokrát bylo použito plynu. Organizátoři tohoto útoku zřejmě neměli na sestavování atomové bomby čas. Tendence ke vzájemné likvidaci v každém případě neslábne, ale naopak sílí.

Asi před rokem se mě jeden newyorský pacient zeptal:

"Neviděl jste náhodou film Nostradamus? Nedávno ho dávali v televizi."

"Ne. A co je na něm tak zajímavého?"

"Nostradamus přesně předpověděl smrt Johna Kennedyho. Stejně tak věděl, kdy a za jakých okolností zahyne Johnův bratr Robert. Podle Nostradamových údajů pravý vrah prezidenta Kennedyho nebude nikdy polapen. V okamžiku atentátu se na jednom snímku skutečně našla silueta člověka s odstřelovačskou puškou, sedícího ve křoví. Přesnost předpovědi byla mimořádná. Týž Nostradamus tvrdí, že v roce 1998 zmizí New York z povrchu zemského. Co si o tom všem myslíte?"

Jen jsem pokrčil rameny.

"Dokonce i když mi bude shůry dovoleno, abych směl nahlédnout do budoucnosti velké skupiny lidí, nebudu moci takové poznatky sdělit. Mí pacienti často potvrzují, že vše, co jsem předpověděl, se splnilo. Když však vidím něčí budoucnost a dotyčného to řeknu, za prvé mu nesdělují všechno a za druhé se snažím vybudovat správný vztah k událostem a správný způsob směřování k Bohu a lásce. Když se vše potvrdí, člověk vynakládá mnohem víc úsilí na to, aby sám sebe změnil. A protože změnit vědomí velké skupiny lidí je složitější, jsou přesné předpovědi nebezpečné. Proto se orientuji především na současnost, ale propočty podle informací z jemných hladin pole umožňují i poměrně přesné prognózy do budoucna. Pokud jde o New York, prognóza skutečně není příliš dobrá."

Je leden 1997 a já sedím ve své provizorní ordinaci. Přišla moje asistentka a sdělila mi, že mi volá pacientka, která již rok bojuje s utkvělou noční můrou. Zvedl jsem sluchátko a poslouchal její líčení. Všechno kolem hoří a vybuchuje. Hrouť se domy. Ona hledá svého syna a nemůže ho najít. Děj jejího snu se odehrává v letním New Yorku roku 1997. "Mou jedinou touhou je dovědět se, že mám nějakou psychickou poruchu," řekla mi závěrem žena. "Jenže lékaři tvrdí, že psychicky jsem naprosto v pořádku."

Do ordinace nakonec nepřišla. Ano - a ještě mi vlastně řekla, že by mělo dojít k nějakému velkému teroristickému útoku. A to bylo všechno. Pravda, třetí nebo čtvrtý den poté přišel jiný pacient a začal na mě rychle a horečnatě chrlit:

"Všude kolem jen samá doupata satanismu," syčel téměř nepřičetně. "Nejlepší by snad bylo vyhodit celý tenhle New York do vzduchu - čert ho vem."

Když zachytil můj ironický pohled, kvapně dodal:

"Jen si nemyslete, technicky už to dnes není problém."

Byl to jistě poloviční blázen. Na druhé straně však největší

nebezpečí tohoto druhu nespočívá v technických možnostech, ale v tom, že když na něco takového myslí jeden člověk, usazuje se podobná myšlenka i v podvědomí jiných. Nejdřív se rodí cíl, a pak teprve technické předpoklady, které umožní takového cíle dosáhnout.

"Řekněte mi prosím," zeptala se mě žena, která navštívila mou ordinaci hned nazítří, "je pravda, že New York musí zahynout?"

"Proboha, jak jste na to přišla?" ptám se jí.

"Nedávno jsem v televizi viděla čtyři jasnovidce, a všichni svorně tvrdili, že do roku 1999 zmizí New York z povrchu zemského."

"Tak dobře," řekl jsem. "Podívejme se na energetiku New Yorku v jemné hladině, a pak teprve se pokoušejme činit nějaké závěry."

Začneme rokem 1985: Energetika trojnásobně převyšuje běžný průměr, ale nijak výrazně nestoupá ani neklesá. Nic podstatného se na tomto stavu nemění až do přelomu let 1993-94, kdy dochází k prudkému poklesu pod běžný průměr srovnatelných měst. Koncem března zaznamenáváme další propad, ale ten se poměrně rychle vyrovnává. Ještě jeden propad však lze očekávat na konci roku 1997, takže nějaké větší problémy opravdu nejsou úplně vyloučeny."

Pacientka už dávno odešla, a já ještě stále hleděl oknem na panorama Brooklynu.

Proč se asi New Yorku takové pohromy věští právě v tomto období? napadlo mě. A proč k pronikavému zhoršení energetiky města došlo právě počátkem roku 1994?

Co ho mohlo vyvolat?

Nakolik reálné jsou snové vize té ženy, co mi telefonovala a pak nepřišla?

Budoucnost New Yorku jsem zkoumat nechtěl. K čemu by pak bylo přemýšlení, kdyby člověku byla budoucnost známa do všech detailů? A navíc mi shůry jen sotva bude dovoleno něco takového skutečně uvidět.

Uvažujme ale logicky. To, co vidíme ve snu, jsou obsahy jemných hladin. Události, odehrávající se na jemné úrovni, se mohou realizovat i v poloze zcela reálné, fyzické, ale také se může stát, že k

nim vůbec nedojde. Prudké zhoršení energetiky New Yorku v létě 1997 a reálné události, které budou následovat po onom energetickém zhroucení, žena zaznamenala přesně.

Co tedy viděla? Energetické erupce, nebo reálné události? Napadlo mě, že celý problém by se dal vyřešit takto: Pokud je za informacemi, jež získala ona žena, víc než z poloviny energetika, znamená to, že její sny jsou jen obrazným vyjádřením energetického kolapsu města. Pokud je v nich naopak přes padesát procent reálných událostí, pak není vyloučeno, že se něco takového opravdu stane, i když třeba ne v takovém rozsahu, jaký ve svých snech zaznamenala.

Zbyl tu jeden malý detail. Jak tento poměr přesně změřit v jemné hladině. Když jsem se pokusil získat potřebné informace, tato hladina se mi okamžitě uzavřela. Pochopil jsem, že jsem se ocitl v mezních vrstvách a že další postup už by mohl být nebezpečný. Ale nevádí - když zklame intuice, pokusme se vypomoci si logikou..

Dnes je 15. února 1997. Včera byl svátek - den svatého Valentina, svátek zamilovaných. V deset večer jsme s přáteli jeli po Něvské třídě a z rádia se linula báječná hudba. Do léta 1997 zbývalo ještě několik měsíců. Znovu jsem se v duchu sám sebe tázal, proč došlo v energetice New Yorku k tak výraznému poklesu právě na počátku roku 1994. Znovu a znovu jsem si vybavoval nejvýznamnější události let 1992-94. Odpověď přišla snadno a nečekaně - byl to definitivní pád socialismu.

Vraťme se ještě jednou k Nostradamovi. Na jaře 1993 mi několik lidí nezávisle na sobě řeklo, že jeho předpověď věští pád velké říše na Východě, k němuž by mělo dojít 12. června. Podle všech známek to měla být právě světová socialistická soustava. Jenže v dubnu i květnu socialismus jako ideologický systém stále ještě fungoval a ekonomika vycházející z abstraktních myšlenek taky. Takový mamutí mechanismus se nerozpadne naráz. A já pochopil, že Nostradamus se mýlil. V té době probíhal zápas dvou politických vůdců. Křeslo jednoho bylo závislé na způsobu dalšího vývoje Sovětského svazu, kdežto podmínkou vítězství druhého bylo znovuzrození Ruska. Aby jeden dokázal porazit druhého, musel rozkolísat samy základy Svazu. 12. června 1993 byl vydán zákaz činnosti KSSS.

O pár měsíců později jsem zjistil, že jak socialismus, tak plánované hospodářství vesele existují dál. Nejdřív se rozpadá duch, a potom teprve tělo. Někdo považuje za katastrofu rozpad těla, někdo rozpad ducha, po němž už tělo není životaschopné. Pokud jde o osudy jednotlivých lidí, národů nebo států, pak je logiku jejich vývoje těžké pochopit, zejména pokud bychom se pokoušeli vměstnat ji do omezených stereotypů svého myšlení.

Jeden pacient se mě zeptal:

"V první knížce jste napsal, že Amerika příliš lpí na penězích a hmotných statcích, proto je v ní tolik podvědomé agrese. Rusku to shůry nebylo povoleno - proto je jeho nitro daleko čistší. Přečetl jsem si pak vaši druhou knihu a z té jsem pochopil, že lpění na duchovnosti je daleko nebezpečnější. Zdá se mi, že je to tak trochu protimluv."

"Ano, skutečně to tak vypadá," souhlasil jsem. "Ale měnit text první knihy kvůli tomu rozhodně nebudu. V té době jsem si to myslel, tak ať to zůstane zachyceno v knižním textu."

K tomuto tématu jsem se v úvahách nejednou vrátil. Postupně se všechno začalo vyjasňovat.

V Americe, která je v duchovním ohledu země dosti primitivní, žijí hlavně ti, kdož v minulých životech žili v Rusku, Tibetu nebo Indii. Lidé, kteří vůbec nechtou a zabývají se především problémy materiální povahy, kteří se celý život vyhýbají soustředění na věci ducha. Takováto zásoba vystačí tak na jeden dva životy - pak podobný životní styl zabíjí. A člověk se musí znovu narodit někde na Východě. Amerika vnějškově uvízla v zájmu o peníze, kdežto vnitřně lpí na duchovnosti. Pacientům to vysvětluji takto:

"Žárlivostí začíná trpět člověk, u něhož převažuje kolektivní myšlení a kontakty, a harmonické vztahy s ostatními pro něj znamenají všechno. A teď si představte, že takový jedinec v tomto životě žárlí, podezřívá a uráží se. V příštím životě by pro něj takovýto způsob uvažování představoval

smrtné nebezpečí. Proto se uchyluje k myšlení individualistickému. Tím nejdůležitějším už pro něj není rodina, ale práce, kariéra, schopnosti, intelekt. Člověk stále silněji ulpívá na těchto hodnotách, je stále podrážděnější, protože nedokáže snést neúspěch, pošlapání svých vůdcovských vloh a snah, ale zůstává zdrav, protože vnitřně na těchto záležitostech nijak nelpí. Jeho duše si v takovémto životě naopak odpočine od žárlivosti a přílišné závislosti na vztazích. V příštím životě jsou pro něj tím nejdůležitějším opět vztahy, a on se znovu mění v chorobného žárlivce. Pokud nějakými přitěžujícími skutky neulpěl na vztazích příliš niterně, je zase zdrav. Dnes však všechny procesy probíhají podstatně intenzivněji. Člověk propadá závislosti na schopnostech a intelektu a cítí, že tam je bolest a smrt. Kombinace pýchy a žárlivosti nám obvykle neposkytuje mnoho šancí, abychom byli zdraví. V takových případech přežívá ten dobrotivější, tedy ten, kdo má v srdci víc lásky. A čím rychleji směřuje člověk k citu lásky, tím rychleji dokáže překonat smrtící situace."

Jestliže směřování k lásce není dostatečně cílevědomé, kolektivní ego v člověku začíná vítězit nad egem individuálním. K tomu dochází jak v jednotlivých lidech, tak i ve společnosti. Socialismus se objevil jako reakce na přesvědčení o zhoubnosti filozofie individualismu. Jako protiváha individualismu byl zvolen kolektivismus. Nu a protože v tomto souboji nebylo soudece, nebylo lásky k Bohu a z ní vyplývající morálky a zákona, kolektivní vědomí začalo zabíjet vědomí individuální. Výsledek je znám celému světu. Celá záležitost však zatím není vyřešena definitivně. To znamená, že se musí bořit a pak zase znovuzrodit v mnohem velkorysejším měřítku. K téže situaci došlo v roce 1993. Ve stejném roce však vznikla i situace jiná, ještě nebezpečnější. Zatímco dřív tu byly dvě soustavy, které si navzájem konkurovaly a měly snahu jedna druhou potřit, ale existovala tak rovnováha, pak po rozpadu Sovětského svazu se Amerika stala politickým i energetickým těžištěm celého světa. Díky pečlivé analýze jsem pochopil, že podvědomá agrese Ameriky je vysoká proto, že obecně Amerika lpí především na lidských hodnotách. Doposud - při pomalém plynutí karmických procesů - pak vnitřní lpění na duchovnosti a vnější na hmotných statcích dávalo velkolepý efekt.

V Rusku bylo lpění na duchovnosti i materiálnosti jen vnější. Proto Rusko postupně upadalo z demokracie do despotie. Protože však má blíž k východní tradici, nakonec zvítězila despotie, tedy tvrdá priorita duchovních hodnot. Z toho vyplynul pád Novgorodu, vražda panovníka po zrušení nevolnictví či atentát na Stolypina, který začal zavádět farmářské zemědělství a tlačil Rusko k demokracii. Každý pokus o demokratické reformy, v Rusku končil smyčkou despotie. Viz například nová ekonomická politika a po ní následující kolektivizace. Nebo Chruščovův pokus o liberalizaci sovětského hospodářství a následná brežněvská stagnace. Také Gorbačovovy demokratické reformy skončily pučem. Následovaly Jelcinovy pokusy o vytvoření demokratického státu a prudké posílení egoistických tendencí v politice, ekonomice a kultuře začalo vyvolávat stále silnější tláhnutí ke kruté totalitární správě. Rusko se nikdy nedokáže proměnit v demokracii čistě západního typu s individualistickým vědomím. Nebude ale ani východní despotií. Dříve či později se Rusko naučí oba způsoby myšlení propojit, což přinese možnost záchrany pro celé lidstvo. Tím spíš, že příklad sloučení těchto dvou protichůdných principů už ruské dějiny znají. Je to epocha Petra Velikého, kdy se tvrdé despotické metody vlády snoubily s demokratickými západními tendencemi, kulturou a vzděláním, přicházejícími z Evropy. V tomto ohledu má proto nejúplnější a nejrozsáhlejší zkušenosti na světě Petrohrad. Umístění tohoto města, jeho energetika i jeho dějiny mu při formování nového myšlení skýtají největší šance. Amerika je teprve na počátku cesty, kterou Rusko již ušlo. A na tom, jak bude vybudována ideologie USA, na tom, jak se bude rozvíjet americká kultura a umění, závisí, jak rychle dokáže Amerika projít cestu, již si Rusko už protrpělo.

Vzpomínám na zajímavou debatu s jedním Američanem, kterou jsem absolvoval před několika lety.

"Pole máte naprosto čisté," ujistil jsem ho. "K vašemu vnitřnímu stavu nemám žádné výhrady."

"Mě nezajímá mé zdraví," odpověděl. "Rád bych se spíš dověděl něco o své duši a o svém osudu."

"Prosím," řekl jsem. "Čtvrtý, pátý a šestý život jste strávil v Indii a na věci ducha jste se orientoval tak utkvěle, že vaše vědomí a vaše morálka začaly postupně degradovat. Ve třech předchozích životech jste zase pobýval v Africe. Byl jste kvůli penězům a majetku ochoten zabít kohokoli. V jemné hladině vašeho pole vidím pět smrtí. Záhuba těchto pěti lidí přímo souvisí s vámi. V tomto životě vám nebude umožněno přijít k větším penězům. Pokud byste se k nim totiž dostal, zachce se vám zabít jiné. A v tomto životě by se periodicky měly kácet duchovní principy vašeho vědomí: měl byste být zrazován a zraňován nízkým a nečestným jednáním okolí. Pokud se to nestane, čeká vás těžká duševní porucha, nemoc nebo prostě rovnou zemřete."

Ještě jednou jsem pohlédl do jeho pole.

"Zkoušky žárlivosti a pýchou jste již prošel. Rád bych vám poblahopřál, protože jste je absolvoval se ctí a lásku v duši jste si uchoval."

"Vylíčím vám jeden příběh ze svého života," řekl mi ten muž. "Před deseti lety jsem se šíleně zamiloval do jedné dívky a nabídl jí sňatek. Souhlasila. Svatební den si pamatuji, jako by to bylo dnes. V bílých šatech byla prostě nádherná. A právě ten den mě podvedla s jiným mužem a utekla k němu. Po několika letech se vynořila znovu. Dlouho mě prosila, abych jí odpustil, a tak jsme se nakonec smířili. Vylíčila mi velmi lákavý projekt a nabídla mi, abych se na něm finančně podílel. V praxi to znamenalo, že její byl jen nápad, který jsme měli realizovat za mé peníze. Vzal jsem všechno, co jsem měl, a ještě jsem si půjčil od přátel. Zkrátka a dobře jsem těch potřebných sto tisíc dolarů nějak sehnal. A ona s těmi penězi zase zmizela, tentokrát už nadobro."

Oba jsme se usmáli.

"Vidíte, měl jste štěstí," řekl jsem mu. "Kdo jiný než žena by měl zachraňovat mužskou duši."

"Když už jsem u těch peněz," pokračoval zamyšleně Američan, mimochodem úspěšný léčitel. "Moje léčitelská, metoda spočívá v práci s páteří. Modifikovanou akupresurou a masážemi harmonizují energetiku míchy a mozku. Dostal jsem řadu návrhů, abych se tím zabýval jako svým hlavním zaměstnáním s honorářem pěti set dolarů za seanci. Já se ale léčitelství věnuji jen občas, protože jsem povoláním herec. A za seanci беру padesát dolaru."

"A víte, proč vás tolik baví být hercem?" zeptal jsem se ho a hned jsem si sám odpověděl. "Protože máme-li modelovat lidské já, musíme se dostat za jeho rámeček. To znamená, že musíme překročit hranice tužeb a vůle, života a vědomí. To lze udělat jedině prostřednictvím lásky. Abychom se něčeho takového dopracovali, musíme na vlastní kůži zakusit potupení všech lidských hodnot. Proto herec tak často nedá ani na morálku, ani na peníze. A často nemá ani to, ani ono. Má jen lásku a žije jen jí, což ho činí skutečným umělcem. Proto se herci nezřídka stávají lidé, kteří jsou bytostně žárliví a pyšní. Ti znají jedinou cestu, cestu k lásce, a to zachraňuje jejich duši a jejich život."

Vzpomněl jsem si na rozmluvu s tím člověkem a pomyslel jsem si, že se mu vlastně podobá celá Amerika. A čím významnější budou pro Ameriku peníze a morálka, čím iluzornější bude cit lásky, tím větší problémy mohou vzniknout.

A přesto - proč jsou největší problémy právě v New Yorku?

Pokusil jsem se o analýzu zdánlivě nesourodých fakt. Postupně vznikl elegantní, logicky nezpochybnitelný systém.

"Mohli byste mi vysvětlit jednu zvláštní věc?" zeptala se mě během seance jedna žena. "Do Ameriky přijíždějí emigranti. Zpočátku mají samé problémy a nepříjemnosti. Jakmile se však všechno trochu urovná a život se zaběhne, začínají jim třeba umírat rodiče a oni sami jsou nuceni potýkat se s chorobami."

"To je jednoduché," odpovídám jí. "Lidské hodnoty pramení z našich přání a z každodenního života, či ještě spíš z toho, čemu říkáme životní úspěch. Dokud má člověk nepříjemnosti, méně lpí na lidských hodnotách, a podvědomá agrese je tudíž slabší, kdežto orientace na lásku naopak silnější. Díky tomu je zdrav. Jakmile se mu ale začnou plnit všechna přání, lpění prudce vzrůstá a vybuchuje podvědomá agrese. Blokace nejdřív zasáhne rodiče - pokud je jejich nesprávná orientace učinila závislými na lidských hodnotách. Protože neplatí jen karmická závislost dětí na rodičích. Jestliže je duše dítěte čistá, pak špínu, kterou mu předali rodiče, nebude odčiňovat dítě, ale ti rodiče sami. Proto je úspěch, který přichází bez problémů, velmi nebezpečný.

Psychologové si doposud neumějí vysvětlit jeden fakt: člověk dostane důležitou funkci a velmi slušný plat - a najednou spáchá sebevraždu. Nebo jiný fakt: nejvyšší procento sebevražd zaznamenává nejúspěšnější a nejblahobytnější země světa - Švýcarsko. Tady funguje úplně stejný mechanismus. Amerika je symbolem splněných přání. Je to země, která se nejúporněji zaměřuje na lidské hodnoty. Tento stav může do jisté míry vyvažovat jediné karmická emigrace."

Nedávno mi jedna pacientka vyprávěla, jak ji úplně vykradli v okamžiku, kdy už držela v rukou letenku do New Yorku. Jiná žena zase pár dní před odletem do Ameriky zahynula pod koly autobusu. Stalo se to přitom naprosto nepochopitelně a nevysvětlitelně. Některé lidi před odjezdem postihne totální zhroucení osudu. Důvod je přitom jednoduchý. Jejich tužby a cíle začínají rezonovat s identickými programy Spojených států. Dochází k jejich prudkému posílení a nakonec k naprosté destrukci. Od roku 1994 přitom Amerika silně orientuje celý zbytek světa právě na lidské hodnoty. Tedy na životní úspěch, splněná přání a uskutečněné cíle a úkoly. Aby tedy lidstvo nezahynulo, musí v Americe dojít ke krachu životního úspěchu, krachu všech přání a nadějí. To se může projevit zhoršením ekonomické situace a fyzického i psychického zdraví zejména u novorozenců, neplodností, teroristickými akty, živelnými pohromami a podobně. Protože však je Amerika zemí emigrantů a jejím energetickým těžištěm je New York, kam nejdřív přijíždí většina všech přistěhovalců, s největším množstvím problémů se bude potýkat právě toto město. Pro Ameriku bude tím snazší překonat příští obtíže, čím bude připravenější přijmout nový světový názor, který se rodí v Rusku.

Láska a morálka

Když ke mně přijde pacient, nejdřív se ho ptám, jaké má problémy. Vyloží mi je, já si jeho vyprávění porovnám s tím, co jsem spatřil v jeho poli - a začíná dialog. Také teď si prohlížím pole muže, který sedí přede mnou. V minulém životě zřejmě, zavraždil ze žárlivosti vlastní ženu. Z toho plyne, že v tomto životě je pro něj nebezpečné udržovat se ženami stabilní vztahy nebo dokonce zakládat rodinu. Nad jeho hlavou jsem přesto spatřil dítě. To dítě však má jen málo šancí, že by snad někdy mohlo přijít na svět. Buď vůbec nebude počato, nebo zahyne. Všim jsou v tomto životě pro mého pacienta morálka, mravnost a ideály. Manželku kdysi nezabil proto, že se s ním rozešla, ale proto, že se dotkla jeho představ o morálce a slušnosti.

V tomto životě mu soudě podle karmické kresby není shůry dovoleno mít rodinu, ale děti by přesto mít potřeboval. Jestliže však pro něj ideály a mravnost budou znamenat víc než láska, pak za to s největší pravděpodobností zaplatí rakovinou prostaty. Tento proces už u něj začíná. To znamená, že v této chvíli už žádnou zkouškou neprochází.

Mohutný muž na mě upřel vyčkávací pohled, zcela ukrytý za skly brýlí.

"V nejbližších dvou letech byste mohl mít velké problémy se zdravím," řekl jsem mu. "Musíte mít dítě, a vy se tomu přitom bráníte."

"Já nemůžu mít dítě," namítl muž. "Jsem katolický kněz a nesmím mít rodinu."

"To jistě, ale děti jednoduše mít musíte."

"To by bylo amorální!"

"Samozřejmě," souhlasil jsem. "To protiřečí morálce, ale neprotiřečí to principům lásky a nejvyšším zákonům vesmíru."

"No dobře, ale co se tedy se mnou stane, když se i přesto budu chtít chovat správně a mravně."

"Tak za prvé, budete-li se chovat mravně, nebudete se chovat správně. Za druhé vás v takovém případě čeká rakovina a budete moc rád, když hned nezačne bouřlivě metastázovat."

"Chcete tím říct, že jste proti morálce?"

"V žádném případě. Vždy jsem byl pro dodržování morálních zásad. Jenže jsem tak - aniž bych o tom měl tušení - směřoval ke smrti. V mé duši se často zvedaly vlny krutosti a já nechápal, kde se ve mně berou. Považoval jsem se za bytostně zkaženého a často jsem pomýšlel na dobrovolný odchod ze života, protože jsem u sebe nepozoroval žádnou změnu k lepšímu. Vadný jsem ovšem nebyl já, ale má hierarchie hodnot, což jsem ovšem pochopil až mnohem později."

Muž se zamyslel a zadíval se oknem ven.

"Řekněte mi, dopouštím se ve své kněžské činnosti porušování nejvyšších zákonů?"

"Ano. Mrzáčíte lidské duše." "Čím?"

"Protože lidi učíte především morálce a slušnosti."

"A čemu bych je asi tak podle vás měl učit?"

"Lidi je třeba učit především lásce. Pokud je na prvním místě mravnost, a pak teprve láska, je to inkvizice. Mravnost, morálku a duchovnost je třeba hlásat a zdůrazňovat s tím, že vždy budou druhotné, a když se utkají s láskou, musejí ustoupit."

Čím tvrději kněz orientuje své farníky na ideály, mravnost, morálku a slušnost, tím víc hledejme to, čemu Kristus říkal zákonictví a farizejství. To duše věřících zavrhuje, a ti vnitřně okorávají, aniž si toho jsou vědomi.

Můžete mi nějak vysvětlit Kristovu myšlenku „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich jest království nebeské?“, zeptal jsem se ho.

"Církev to vysvětluje tak, že čím méně má člověk pozemských i duchovních potřeb, tím blíže je Bohu," odpověděl kněz.

"Víte co, nebudeme chytračit," navrhl jsem mu. "Chudý duchem, tedy bezduchý je zpravidla tupý, hloupý a nespravedlivý lotr, ničema a zrádce. Nemá duchovní potřeby a cit lásky je mu bližší a srozumitelnější než moudrému, mravnému a slušnému, který si ze svého rozumu, morálky a slušnosti učinil modlu a postavil duchovní hodnoty nad lásku. Víte, která je nejlepší milostná píseň lidských dějin?" zeptal jsem se najednou.

Pokrčil rameny:

"Takových písní je přece mnoho."

"Je to píseň Vladimíra Vysockého," napověděl jsem mu.

"Už vím", zapálilo mu najednou a hned zarecitoval: "Milencům v polích ustelu, a v bdění i ve snu ať jim zní: když dýchám, tedy miluji, a miluji do konce ctní..."

"Moc pěkné čtyřverší," přikývl jsem, "ale znám ještě lepší."

Tázavě se na mě zahleděl:

"Počkej, ty troubo, vždyť je špína," cituji pohotově, "na oku cink a nohy křivý má. Zadrž, ty troubo, ta tě zničí. - Na to ti kašlu, ta mě zajímá.

Láska je stav, kdy náš cit není závislý na žádných fyzických ani duchovních ohledech."

Znovu se rozhostilo ticho. Začal jsem rychle skicovat na lístku papíru, ležícím na stole, zatímco kněz se pokoušel strávit, co jsem mu právě řekl. Pak se zeptal:

"Tak vy říkáte, že je mi souzeno být otcem?" Odmlčel se., "Popravdě řečeno je tu žena, ke které chovám velmi vřelý vztah. Necítil jsem se však oprávněn k tomu, abych tomuto citu podlehl."

"V minulém životě jste neuspěl ve zkoušce, proto jste byl stejné zkoušce vystaven i tentokrát. Protože však pro vás mravnost stála výš než láska, neměl jste šanci jí projít se ctí."

"A co apoštolové, kteří opustili své ženy a vydali se za Kristem?" zeptal se kněz.

"Ti neopustili jen své manželky, ale i děti, které zplodili. Nevykročili však za mravností, nýbrž za ,láskou. Smysl Kristova příchodu spočívá v tom, aby ukázal, že duchovnost nemůže stát výš než láska."

"Položím vám jednu, tentokrát už poslední otázku," řekl ten muž. "Předložte mi alespoň jeden pádný důkaz, že převtělování existuje."

"Zprostředkovaných důkazů je plno," odpověděl jsem. "Ale dobrá - v takovém případě sdělte vy mně alespoň jeden nevyvratitelný důkaz existence boží... Něco vám řeknu: Věda a náboženství už nejsou soupeři, ale začínají jeden druhému při hledání pravdy pomáhat. Řekl bych, že během několika let se pojmy Bůh a reinkarnace stanou realitou."

"V tom případě mám ještě jednu otázku," řekl kněz. "Věříte v nesmrtnost duše?"

"Pokud budu uvažovat logicky, pak musím říct, že tvrzení o nesmrtnosti duše je svatokrádež."

Pohlédl jsem do nechápavých očí svého společníka a pokračoval jsem:

"Z mého hlediska je velkým omylem předpoklad, že kromě Boha je tu ještě něco věčného. Věčnost se měnit nemůže. V duši každého z nás sídlí cosi, co se nikdy nemění, cosi věčného - je to Bůh a Láska. To, čemu říkáme prostor, čas a hmota, se od sebe neliší a nic, co je vystaveno proměnám, nemůže být věčné. Duše člověka se během života nejen mění. V jemné hladině často vídám, jak dochází k formování duše příštího dítěte, když se muž a žena milují. Čím méně je v tom sexuálních vztahů, tím aktivněji dochází k rozvoji duše příštího dítěte. Takové formování může probíhat po jeden, dva či tři životy, někdy dokonce ještě déle. Někdy se muž a žena potkají, bezděky jeden ve druhém pošlapávají a ničí vše lidské, není jim souzeno intimně se sblížit a jejich láska a trýzeň formují duši dítěte, které se jim narodí o dva či tři životy později. Nemají přítom ani tušení, že jejich letmý či naopak vleklý vztah je duchovním sňatkem, který bude existovat po několik životů, aby se nakonec narodil harmonický člověk. Lidská duše žije 1000-1 100 životů. Pak se rozpadá a rodí se znovu. Nakonec všechny duše ztrácejí svou osobnost a individualitu, vracejí se k Bohu a stávají se Bohem, který je nejvyšší osobou a nejvyšším neosobnem zároveň."

Kritické situace

Když se tak zamyslím, napadá mě, že v kritických situacích jsem se díky intuici vždy zachoval správně. Vybavuji si zejména jednu situaci, v níž jsem se ocitl uprostřed 70. let. Bylo to na Kavkaze, nedaleko jezera Rica. Kousek pod hlavním kavkazským hřebenem leží oblast Acetuských jezer. Nevelké jezírko s ledovcovou vodou se jmenuje Mzi. Právě u něj jsme se na pár hodin utábořili. Rozhodl jsem se, že vylezu s fotoaparátlem na svah a celé naše ležení si vyfotografuji zdálky.

Stoupal jsem po svahu s velkým zápalem a po několika, stech metrech jsem dorazil na malou plošinku, odkud jsem chtěl snímek pořídit.

Stěna, po které jsem se vyškrábal nahoru, byla téměř svislá a stoupání bylo velmi nebezpečné. Utěšoval jsem se tím, že na zpáteční cestu si vyberu nějakou snazší trasu. Přátelé se mezitím rozhodli, že vyrazíme dál, a začali na mě volat, ať se vrátím. Vypadali z té výšky jako mravenci, a stejně jsem se musel jevit i já jim. Křikl jsem na ně, že už běžím. Obešel jsem celou plošinu po obvodu a zjistil jsem, že odtud žádná snazší cesta nevede. V každém případě jsem musel překonat stometrovou, prakticky kolmou stěnu - teprve pak začínal mírnější svah. Uvědomil jsem si, že na západním Kavkazu jsou horniny dosti zvětralé a snadno se drolí. S tímto vědomím jsem zahájil sestup.

Než jsem se ale na zpáteční cestu vydal, stalo se cosi zvláštního. V hlavě jsem pociťoval jen zvonivé prázdno, nebyla v ní jediná myšlenka. Ani lítost nad minulostí, ani plány do budoucna. Křečovitost z pohybů vymizela a já se přemísťoval obezřetně a přesně. Když jsem sestoupil asi o padesát metrů, zjistil jsem, že jsem se zmýlil a postupuji víc vlevo. Pohlédl jsem vzhůru. Bylo jasné, že podruhé v tak krátké době nahoru vystoupat nedokážu. Posoudil jsem zbytek sestupové trasy pod sebou: byla také neschůdná. Stěna byla dokonale kolmá. Rozhlédl jsem se tedy na obě strany. Zhruba třicet metrů vpravo o kousek níž jsem zaznamenal křoviny rododendronu s asi metrovými větvemi. Pochopil jsem, že to je má jediná šance. A začal jsem se plynule a bez trhaných pohybů přesouvat tímto směrem. Když zkoumáte takzvaný horolezecký chyt nebo stup, musíte tak učinit třikrát. Poprvé velmi opatrně a měkce, abyste neporušili rovnováhu vlastního těla a přitom si zkontrolovali, jestli je tento další bod dostatečně pevný a spolehlivý. Podruhé už ho osaháte pevně a krátce, abyste nespádli i s ním, kdyby přece jen upadl. Třetí a definitivní pokus je zase pomalý a mírný, abychom na nový opěrný bod dokázali postupně přenést váhu těla.

Vždy se musíme držet tří bodů, ale ani na jeden se nesmíme stoprocentně spoléhat. Jedině v takovém případě se v nesnázích dokážeme soustředit na zbylé dva. Takhle jsem překonal oněch několik desítek metrů.

Také pod rododendronovým houštím klesala dolů do údolí strmá stěna. Větve křovin však budily dojem, že sestup tu bude snazší. Když jsem se dostal k rododendronům, chvíli jsem si odpočinul a pak jsem v hrsti sevřel několik větví. Byl jsem rozhodnut, že se po keřích spustím jen na ruku - pro nohy jsem stejně nikde neviděl žádnou spolehlivější oporu. Pro každý případ jsem za keřík škulbl. Zůstal mi v ruce, a to jsem ani nemusel trhnout příliš silně. Zíral jsem na větve sevřené v hrsti a pochopil jsem, že mé šance na úspěch jsou minimální.

Zkusit jsem to však musel. Sevřel jsem prsty tolik větví, kolik jsem jich jen dokázal udržet, a škulbl ještě jednou. Zdálo se, že by mě jakžtakž udržet mohly. Začal jsem se pomalu, plynule a opatrně soukat dolů. Asi padesát metrů výškového rozdílu jsem skutečně překonal jen za pomoci rukou.

Pak se vertikální stěna přece jen trochu naklonila a já se mohl opřít i nohama. Sestupoval jsem plné čtyři hodiny. Tři a půl hodiny jsem neproněs ani slovo, protože jsem chápal, že když vypustím z úst jedinou slabiku, mé vědomí se probudí a já se nevyhnutelně zabiju. Když jsem se konečně vrátil k naší skupině, začali mi nadávat - úplně jsem rozvrátil plán jejich dalšího pochodu. Tak jsem jim ukázal místo, odkud jsem se musel dostat. Nevěřili mi. Označil jsem jim tedy celou cestu ještě jednou. Zdola

trasa vypadala ještě impozantněji. Další otázky mi už nikdo nekladl.
"Teoreticky se tudy sestoupit prostě nedá," řekl horolezec, který nám dělal průvodce.

Kdysi mi jeden Armén vyprávěl podivnou historii:

"V jednom malém arménském městečku žila dívka, na niž jsme my, kluci zvykli lézt dnes a denně po horách, zírali s neskrývaným obdivem. Přistupovala ke kraji skály, zavřela oči a vykročila do prázdna. Jenže neodvratný pád se nedostavoval - vyloženě pudově, jako motýlek, přeletovala z jednoho výčnělku na druhý, dokud neseskákala až dolů. A tahle nebezpečná zábava se jí nakonec stala osudnou. Po svatební noci se rozhodla vyzkoušet si svůj krkolomný kousek znovu, ale tentokrát bylo zle. Její podvědomí se zřejmě příliš připoutalo k lidským hodnotám, nedokázalo je opustit a bylo na nich příliš závislé. Muselo to pro ni být hrozné leknutí, když šlápla do prázdna a zjistila, že obvyklý mechanismus nefunguje. Zřejmě se jí přihodilo totéž, co apoštolu Petrovi, který dokázal po vodě kráčet jen do chvíle, dokud se nelekl. Když se díky strachu, lítosti či pocitu křivdy dostáváme do přílišné závislosti na okolním světě, schopnost vzletu neodchází jen z duše, ale i z těla."

Nedokážu se udržet a musím svým čtenářům vylíčit ještě jeden příklad našich netušených rezerv pro kritické situace, když je nenahlížíme se zoufalstvím, ale s optimismem.

Několik přátel vyrazilo na zimní rybolov. Přijeli k jezeru, vzali si své nádobíčko a vydali se na led. Sotva odešli nějakých sto metrů od břehu, zvedla se vánice. Nedokázali se ale vrátit po stejné cestě, dostali se na tenký ledový škraloup a ten pod nimi praskl. Tři z nich se ocitli ve vodě. Dva se podařilo vytáhnout, třetí nenávratně zmizel pod ledem. "Hledali jsme ho dobrých patnáct minut," vykládal známý, který mi tu příhodu líčil, "ale bylo to marné. Tak jsme se vrátili k autu, sedli do něj a vyrazili pryč. Ujeli jsme nějakých dvě stě metrů tou vánicí a já najednou povídám: Kluci, vrátíme se, já ho slyším. - Neblázni, to jen skučí vítr, říkali mi ostatní. Kdepak, já ho slyším, vrátíme se. Řekli mi, že mi z toho neštěstí asi přeskočilo, ale přece jen otočili a vrátili jsme se na břeh. Tak co, už ses uklidnil a můžeme jet? zeptali se. V žádném případě, povídám jim, vezměte sekeru a jdem, křičí pod ledem, musíme mu prosekat díru. Reku si, že se se mnou nebudou hádat, vzali sekeru a šli jsme.

Urazili jsme několik desítek metrů a najednou všem vstaly vlasy na hlavě hrůzou. Zřetelně jsme slyšeli hlas kamaráda, který se před půl hodinou ocitl pod ledem. Hlas byl pozměněný, ale bylo jasné, že patří jemu.

Přistoupili jsme k místu, odkud se ty zvuky ozývaly. Prosekali jsme led sekerou a za minutu jsme kamaráda vytáhli.

Stalo se tohle: Když ho proud zatáhl pod led, pokoušel se vynořit zase nad hladinu, ale všude narážel na ledový strop. Pak náhodou zavadil o nějaký předmět zamrzlý v ledu. Byla to hliníková trubka z rozkládacího lehátka. Nejdřív skrze ni zakřičel, a pak skrze ni začal i dýchat. Bylo mi divné, že v trubce nebyl také led, ale buď tam vznikla vzduchová bublina, nebo se mu podařilo ledovou zátku vyfouknout - to nevím. Po tomhle dobrodružství jsem týden sotva stál na nohou. Uspořádali jsme takovou pijatky, že na to sousedi dodneška vzpomínají."

Inu, životní zkoušky dokáže absolvovat ten, kdo se k životu umí správně postavit, pomyslel jsem si jen.

Život můžeme nahlížet jako řetězec neustálých ztrát. A nakonec musíme přijít o všechny lidské hodnoty, k nimž se upínáme.

To je ale jen povrchní pohled na věc. V každé situaci a v každém životě máme to, čeho nikdy neubývá, čeho jen přibývá. A to je láska k Bohu a splynutí s ním. Z vyššího hlediska nikdy neztrácíme, naopak jen získáváme.

Když jsme měli lásku, musí po ní v duši zůstat radost ze setkávání, nikoli trpkost rozluk.

"Co mám udělat, abych byla šťastná?" zeptala se mě jedna Američanka.

"Vy jste byla šťastná odjakživa, jen jste to nechápala, řekl jsem jí. "Když se všechno kolem nás stává příležitostí k hromadění lásky v duši a jejího zpětného vyzařování, tak skutečně pocítujeme iluzornost našeho bytí a realitu božského principu v duši."

Dřív jsem nechápal, kde se ve mně bere ona nevykořenitelná touha riskovat život.

Když jsem počátkem 70. let pracoval jako turistický průvodce na Kavkaze, obvykle jsem nechával skupinu na jezeře Rica a sám jsem okamžitě vyrážel někam pryč. Asi po dvou hodinách skupina vyrazila za mnou a já se s ní setkával už na zpáteční cestě. Měl jsem velmi rád osamělé toulky soutěskami. Skýtaly mi větší pocit jednoty s přírodou. S oblibou jsem také přecházel mosty po zábradlí. Věděl jsem, že když spadnu, invalidita mi rozhodně nehrozí. Pocit blízké smrti těšil duši a okolní svět zbarvoval do zcela jiných tónů. Lidé, kteří často riskují život, jsou nakonec mnohem dobromyslnější než ostatní. Až později jsem pochopil, proč. Vždyť lidské hodnoty začínají životem. Před blížící se smrtí se hodinové ručičky naší duše automaticky vychylují směrem k lásce. Už to život naplňuje novým smyslem. Obrovské množství lidí v tomto světě riskuje život zdánlivě kvůli hloupostem. S běžnou logikou bychom na vysvětlení nestačili. Přitom se ukázalo, že jde o jeden z mechanismů, jimiž potlačujeme lpění na lidských hodnotách. V mezních situacích tváří v tvář smrti může erupce tíhnutí k Bohu a k lásce kvalitativně člověka změnit a přivést ho k naprosto novému vnímání a chápání světa. :

V kritických situacích se se mnou často dělo cosi zvláštního. A když mi pacienti říkají, že jejich ošetřující lékaři nad nimi zlomili hůl, vysvětluji jim, že medicína činí své závěry na základě statistik. Když se ale člověk obrátí k Bohu a k lásce, statistika často přestává platit. Slavného Valentina Dikula lékaři dlouho přesvědčovali, že se zlomenou páteří chodit nikdy nebude, protože to nejde. Jeho dobrotivost a úpornost ho však nejen postavily na nohy, ale navíc mu umožnily pomáhat jiným a úspěšně překonávat týž úraz. Člověk plný zloby v kritických situacích rychle pohasne. Svě tělo a svého ducha může do značné míry proměnit ten, kdo je energeticky neustále dožívován. Lidské hodnoty mají mimo jiné i určitý konečný energetický obsah. Pokud však máme vykonat nejen okamžitý hrdinský skutek, ale být hrdinou po dlouhé období, s lidskými hodnotami jednoduše nevystačíme. Nevyčerpatelným zdrojem energie je v tomto případě cit lásky. Jestliže se člověk v beznadějně situaci orientuje na cit bezmezné zářivé lásky, jeho volní impuls může dosáhnout v podstatě jakékoli intenzity. V takovém případě jsme schopni konat věci opravdu neuvěřitelné, dokonce i zázraky. Fyzické uzdravení je jen nepatrnou částí těch možností, které se člověku otevírají.

Vzpomínám si na jeden takový neobvyklý případ, který se mi stal krátce po dokončení první knihy.

Odjel jsem s přáteli do malého severského městečka, kde jsme vydání knihy chtěli oslavit.

Ubytovali jsme se v místní nemocnici, kde měli pár pokojů pro přespolní návštěvníky. Když jsme byli s oslavami v nejlepší, vzkázali pro mě místní lékaři:

"Máme tu případ mimoděložního těhotenství a obáváme se, že pacientka by se operace nemusela dočkat."

V té době jsem v problematice karmy podnikal teprve první krůčky, ale přesto jsem lékařům často dokázal účinně pomoci. Několik minut jsem si s tou ženou povídal. Její bílá vosková tvář už po chvíli znatelně zrudověla. Lékaři usoudili, že to by mohlo stačit, a poslali mě zpátky k přátelům.

Asi po čtyřiceti minutách jeden z nich přišel znovu.

"Už jsme chtěli začít operovat, ale zase je na tom hůř. Nemohl byste jí energeticky vypomoci?"

"Beze všeho."

"A ještě něco - bojíme se, že nemáme dost krve. Jakou máte skupinu?"

Naštěstí mám nulu a RH faktor plus, takže jsem univerzální dárcem.

"Klidně si vezměte půl litru. Je tu ale problém - už jsem vypil půldruhé láhve vodky. Neuškodí to pacientce?"

"S tím si nedělejte starosti," uklidnili mě hned. "Bude to krev s protišokovou složkou."

Vyšli jsme do prvního patra a vstoupili do sterilně čisté místnosti. Dostal jsem bílé galoše, plášť a Čapku. Vyhrnul jsem si rukáv a ruku položil na polštářek připravený na stole. Připravena byla i baňka na krev a vše ostatní. Kromě mě v místnosti byla jedna lékařka a dvě zdravotní sestry. Lékařka mi ruku nad loktem stáhla gumovým škrtidlem. Když žíla naběhla, opatrně do ní zavedla širokou jehlu. Začala z ní nejdřív kapat, a pak už proudit krev. Lékařka připojila gumovou hadičku a krev začala zvolna plnit baňku. Ta stála na podlaze. Za pár minut už byly v nádobce dobré dva decilitry.

"Jak se cítíte?" zeptala se mě lékařka.

"Báječně."

"Nemohlo by to stačit?" otázala se starostlivě.

"Jen si klidně vezměte půl litru," řekl jsem bezstarostně, "co kdyby se vám pak během operace nedostávalo."

Jenže můj organismus se neznámo proč rozhodl jinak. Pramínek krve se náhle ztenčil a pak se zastavil úplně.

"Zacvičte si pěsti, však ono se to zase rozběhne," poradila mi lékařka.

Několik minut jsem usilovně zatínal pěst, ale nebylo to nic platné. Najednou jsem dostal nápad:

"Co kdybychom zkusili povolit to škrtidlo?"

Lékařka mě beze slova poslechla. Po několika vteřinách užasle vytřeštila oči. Zírala na baňku s krví. Stejně se tvářily i obě sestřičky. Pohlédl jsem tedy dolů a s překvapením jsem zaznamenal, že krev se nasává zpět do žíly. Lékařčin šok trval asi pět vteřin. Pak se mlčky chopila hadičky a pokoušela se jehlu vytáhnout ze žíly. Hadička se však odpojila a jehla zůstala v místě vpichu. Do mého krevního oběhu začal syčivě proudit vzduch. Bublínky už šelestily od lokte vzhůru k rameni. Lékařka i obě sestry dál civěly jako opařené. Cítil jsem, že vzduchové bublinky už se dostávají až pod klíční kost a pochopil jsem, že je třeba zasáhnout.

"Prosím vás, vytáhněte mi tu jehlu."

Teprve pak se lékařka vzpamatovala a jehlu okamžitě odstranila.

"Tak já zase půjdu, určitě už na mě čekají," řekl jsem a chystal se vstát.

Lékařka mi ale měkce položila ruku na rameno.

"Poseďte, prosím, tak pět minut."

"Bojíte se, že umřu?" zašpásoval jsem trochu křečovitě.

"Jen seděte," opakovala vyhýbavě.

Pustili mě asi tak po deseti minutách a naše oslavy mohly pokračovat.

O dva dny později jsme odjížděli a těsně předtím ke mně přistoupila ta paní doktorka.

"Kdyby mi někdo něco takového vykládal, ani bych se nezasmála, jak by mi to připadalo absurdní. Nulový tlak v krevním oběhu může mít nebožtík. Ale aby v něm byl dokonce podtlak, který by dokázal vytáhnout krev z baňky postavené málem o metr níž... teoreticky je to nemožné. Řeknu vám docela upřímně, že kdyby vedle mě nestály ty dvě sestry, které to taky viděly, řekla bych si, že mám halucinace a sama sebe bych o tom přesvědčila... Mimochodem, vaši krev jsme pacientce raději nedali, sehnali jsme jinou."

Pacientka operaci ve zdraví přestála a zotavila se. Později jsem někde slyšel, že se po mně sháněla, chtěla ke mně přijít na seanci.

Po všech nepříjemnostech, které mě v životě potkaly, jsem si zformuloval několik zásad jak přežít.

1. V kritické situaci je třeba zcela se oprostit od snahy o jakékoli hodnocení, lidskou logiku i vlastní já. Kategoricky si zakázat otázky typu: "A co bude dál, když to přežiju?" Ve všem, co se s námi stane, musíme hledat nejvyšší vůli.

2. Žádně neštěstí a žádná zkouška nepřicházejí proto, abychom byli potrestáni nebo zničeni. Jak známo, Bůh nám neukládá zkoušky, jež nejsme schopni unést.

Každá událost v sobě vždy obsahuje pozitivní princip, který potenciálně rozvíjí nejvyšší vrstvy našeho lidského já. I v té nejhorší situaci vždy nalezneme tvořivý aspekt, i když zejména zpočátku je těžké ho zaznamenat a vycítit. "Co Bůh činí, dobře činí."

3. V kritické situaci se nikdy nesmíme zatvrdit nebo bát, v takovém případě nevyhnutelně prohrajeme.

Strach z budoucnosti je nevíra v Boha a v nejvyšší vůli. Proto musíme v kritické situaci neustále opakovat: "Vše je vůle boží." To pomůže přemoci strach.

Zlobná zatvrzelost je také výrazem nevíry v Boha a v hlubinnou pozitivnost všeho, co se děje kolem nás.

Jednou provždy si musíme umět říct: Bůh nezná pojem trest. Jsou tu jen zkoušky, v nichž musíme překonat sami sebe, abychom měli k Bohu blíž.

4. Ať se nám přihodí cokoli, nejprve a ze všech sil především musíme zachraňovat cit lásky v duši. "Ať se stane cokoli. Pane, ať mě potká sebevětší neštěstí, má láska k Tobě se nezmenší."

V kritické situaci dokážeme přežít a překonat krizi jen díky pronikavému vzepětí lásky k Bohu.

Dobromyslnost a ochota pomoci jiným v kritické situaci je zprostředkovaná forma směřování k Bohu.

5. K soutěži je třeba připravovat se předem. Musíme si umět představit každé zhroucení našich tužeb a říkat: "Pane, vše, co pochází z Tebe, přijímám jako způsob očištění lásky k Tobě. A ať se stane cokoli, má láska k Tobě jen vzroste."

Nesmíme nejen pociťovat strach z budoucnosti, ale ani litovat minulosti.

Jedním z nejnebezpečnějších momentů v kritické situaci je snaha hledat za každou cenu viníky, obviňovat sebe či jiné; z toho se rodí zatvrzelost.

Pomoc jiným

Čtu si v dopise, který jsem nedávno dostal:

"Z člověka, který se seznámí s Vašimi výzkumy, se bezduchý vykonavatel těch či oněch rituálů nebo dokonce náboženský fanatik nikdy nestane. Vaši soustavu však ti potřební bývají ochotni uplatnit až v situaci, kdy už je pozdě - a přitom jsou preventivní možnosti Vaší soustavy mnohem větší než možnosti fyzického vyléčení. Už jsem se pokoušel několika lidem pomoci tím, že jsem jim předčítal Vaše knihy. Když znáte sled událostí v životě daného člověka nebo jeho rodiny a situaci, v které se ocitli, je docela dobře možné jim pomoci, i když člověk žádné mimořádné schopnosti nemá.

Když však věci vysvětlujete na základě předčítání pasáží z knihy, hned vidíte, že i když dotyčný souhlasí a přikyvuje, není často schopen pracovat se sebou sám, protože chápe na úrovni vědomí. Jakmile ale začnete mluvit pomalu a s důrazem, jako když chcete ta slova otisknout nikoli do vědomí, ale málem do duše, je efekt podivuhodný.

„Vyzkoušel jsem si to na rodině jedněch známých a je třeba říct, že už druhý měsíc žijí tak harmonicky, jako ještě nikdy. Přitom se hned po první rozmluvě jeden z manželů celou noc trápil se žaludeční nevolností. Ostatně lze něco takového považovat za projev očišťování duše?

Já byl ale po takové rozmluvě strašlivě unavený. Existuje v takovéto situaci nějaké nebezpečí pro toho, kdo celý dialog řídí a inspiruje“

Podobnou otázku mi položil i jiný muž.

"Mluvil jsem s jedním svým známým," řekl mi, "a ten mi vyprávěl, že jeho synovec má věčně nějaké dopravní nehody. Přitom za ně evidentně nemůže a nejčastěji k nim dochází ve chvíli, kdy on se svým autem stojí nebo ho někde zaparkuje. Nedávno ho nechal někde stát, za pět minut se vrátil a na dveřích spatřil obrovskou promáčklinu. Tak jsem mu vysvětlil zásady vaší soustavy a důrazně jsem synovci doporučil, aby na sobě začal pracovat. Druhý den jsem se zastavil v lékárně, a když jsem vycházel ven, jen jsem se bezmocně díval, jak do mého auta zezadu vrazilo jiné. Nejdřív jsem se strašně rozčílil, ale pak mi došlo, že tohle rozhodně není náhoda. Pochopil jsem, že jsem zřejmě synovcovy problémy vzal na sebe. Lze si to tak vykládat?"

"Ano - a je to stejný mechanismus, který způsobuje nemoci lékařů. Proto se lékaři tak často dožívají nižšího věku než zbytek populace.

Když někomu dáváte nějakou radu," vysvětluji dál, "ponechte tomu člověku právo volby. Bude-li vaše rada nesprávná, musí se rozhodnout on, zda ji poslechne nebo ne, a odpovědný za výsledek je potom taky on, a ne vy. Jestliže však radíte formou důraz-něho apelu, budete za jeho nesprávné chování platit vy. Velmi důležité také je, z čeho vycházíte, když pomáháte jiným. Jestliže je základem vaší pomoci láska k lidem, pak se nevystavujete nebezpečí, že byste převzal jejich vnitřní špínu. Pokud jsou ale za vašimi pohnutkami jen duchovnost, morálka a ideály, vzniká závislost, a je tudíž možný i odtok špíny směrem k vám."

"A jak mám tedy určit, kdy vycházím z nějakých mravních zásad a kdy z lásky?"

"Mravnost funguje vždy podle principu ‚jak ty mně, tak já tobě. Když se k tobě chovám slušně, chovej se ke mně taky slušně - tedy mravnost staví lidi na úrovni chování do jisté závislosti jednoho na druhém. Když se ve vztahu k jinému člověku řídíte pravidly platné morálky a on vás zrazuje, pak tím ponižuje obecně uznávanou lidskou etiku. A vaši představu o ní samozřejmě také.

Ve vás se jako forma reakce na hroucení morálky a mravnosti rodí agrese. Láska se na rozdíl od morálky ponížit nedá. Když někoho milujeme a on nás zrazuje, lásku to nijak nepoznamená, pokud se v sobě takový cit nepokusíme zadusit sami. Vycházíte-li tedy při pomoci jiným z ideálů, morálky a mravnosti a jste na tomto pocitu závislí, nevydržíte, když vás místo poděkování urazí nebo prostě ani nevyslechnou. Když je však vaším východiskem cit lásky, když se nikterak nevnucujete a nezlobíte se pro odmítnutí nabízené pomoci, nebudete odsuzovat, když vás dotyčný urazí nebo se vás dotkne hned poté, co využil vaší pomoci. A protože nejste závislí na lidských hodnotách, nepostupujete skrze duchovnost, ale skrze lásku, vaše přání pomoci nebude mrzačit ani vás, ani jme.

Pomáhající nemá očekávat ani materiální, ale ani duchovní vděk."

Ideály

Jedna moje známá mi vyprávěla:

"Dostala se mi do ruky tvá třetí kniha, a tak jsem si ji začala číst. Uviděla mě s ní jedna známá - z těch, co se jim říká noví Rusové. Upřímně se podivila:

„Jak můžeš číst knihy toho ničemy?"

„Zajímají mě."

„Já je četla všechny, první počínaje a sedmou či která to je konče," vybafla podrážděně. „Jsou tam samé nesmysly, zvláště v těch posledních. Pak jsem se k němu i dostala na seanci, stáhnul mě o pět set dolarů a navykládal mi plno dalších nesmyslů."

„Jak vypadal?" zajímalo mě.

„Takovej malej, tlustej, prošedivělej..."

„Tak vidíš," povídám, „ten skutečný je chlap jako hora. A knížky napsal jen tři. Všechno ostatní jsou podvrhy."

„Jak to víš?" zatvářila se podezíravě nová Ruska.

„Copak tys nepoznala rozdíl mezi podvrhem a originálem?"

„Jakej rozdíl? Na všech je napsáno Lazarev! Teda, na jedný bylo Lazorev, ale řekli mí, že je to jen tisková chyba."

„No vidíš, a to všechno jsou podvrhy."

Jenže ona mi stejně neuvěřila.

„Řekni mi ale jednu věc," pokračovala má známá, jakmile dovyprávěla příběh s novou Ruskou. "Od chvíle, co vyšla tvoje první kniha, se objevilo obrovské množství padělků a vůbec knih se slovem karma v. titulu. Senzibilové najednou neharmonizují auru, ale čistí karmu; karma je málem nejmódnější slovo. Vyrojila se spousta tvých pseudožáků a škol, v nichž jsi údajně byl žákem a pak i učitelem. Určitě se objeví i vědci, kteří se pokusí ti tvou metodu ukrást nebo si ji alespoň vypůjčit. Brzy se o tobě budou psát doktorské práce. Někdo tvé učení o informacích pozmění a prohlásí je za svůj objev. Já chápu, že v naší zemi je teď hrozný chaos, ale copak tobě tohle všechno nevadí?"

„Za prvé u nás mají zatím všichni jen povinnosti, protože země byla po desetiletí zaměřena výhradně na plnění povinností, nikoli na ochranu práv.

Za druhé - ať senzibilové raději mluví o lásce a etice než o uřknutí, dírách v auře a podobně. Když to domyslíme do důsledku, bude to nakonec lidem k užitku. No a pokud nám někdo ukradne myšlenku, musíme být dobrotivější, abychom přežili. Vždyť mou práci vlastně propaguje, tak ať mu slouží. Čím víc budu mít následovníků, tím líp. Když to všechno začínalo, měl jsem před sebou dvě možnosti: buď hájit svou čest a své zájmy, nebo pokračovat ve svých výzkumech. Samozřejmě jsem si vybral tu druhou. Dnes, když se v Rusku objevují první náznaky vzniku právního státu, morálky a mravnosti, musím se obojí pokusit sjednotit. Ostatně - mám pro tebe jeden příběh.

Když jsem byl v Jaltě, poprosila mě jakási žena, abych jí vysvětlil příhodu, která se udála nedlouho před naším setkáním. Její známá měla syna, chlapečka jako andílek.

Najednou umřel, zdánlivě zcela bez příčiny. Doktoři si marně lámali hlavu, co se to vlastně stalo. A jestlipak víš, proč umřel?"

"Proč?"

"Protože z něj všichni dělali ideál. A ideál – to je forma kontaktu s budoucností. Připoutali ho tím k budoucnosti tak, až se mu zavřela. Uzavře-li se nám budoucnost, přináší to neplodnost, nemoc nebo smrt.

Umělci velmi často pořizují portréty svých lásek nebo svých dětí. A pak obraz vystaví. Všichni jsou nadšeni, a po nějakém čase ten, kdo seděl malíři modelem, najednou umírá a nikdo neví proč. Stejně tak - aniž by o tom měla nejmenší tušení - své děti zabíjí matka, která se nad nimi rozplývá nadšením.

Mé jméno je u nás i beztak proslulé," řekl jsem jí na závěr. "Vnější popularita přitom člověka nijak děsit nemusí, horší je ta vnitřní, ta dokáže i zabít. Takže dokud budou s mým jménem spojovány špinavé pomluvy, budu živ a zdrav."

Vše pomíjí, jen láska k Bohu zůstává. Nakolik je život zaplněn nejvyšším světlem a vnitřní krásou, natolik je zářivý a krásný i zvenčí.

Seance

Dřív mé seance s pacienty probíhaly docela jednoduše. Dotyčný přišel a posadil se. Následovala 15-40minutová rozmluva. Pacient se přede mnou také hned pomodlil. Po celou tu dobu byl se mnou úzce spojen. Někteří lidé se na odchodu museli opírat o zeď. Změny fyzického stavu byly někdy až neuvěřitelné. Zdůrazňuji však ono "fyzické", protože jsem se plně soustředil jen na záležitosti těla. Tehdy jsem neměl ponětí, že charakter a osud se mohou nápadně zhoršit, když léčíme jen tělo. Pak jsem pochopil, že čím zásadnější je můj vliv a proměna v pacientech, tím mírněji a nenápadněji probíhá. Silové postupy jsem zcela opustil. A nakonec jsem pochopil, že nejmohutnější a přitom nejméně nápadný vliv přichází od Boha.

Proto bez fenoménu lásky k Bohu není skutečné léčení vůbec možné. A teď přede mnou v malé místnosti sedí skupinka mých svěřenců. Seance může trvat od pěti minut do pěti hodin. Usedám před skupinu na židli a oslovuji ji:

"Dnes bude naše komunikace vypadat následovně: teď se budete půl hodiny dávat do pořádku, abyste se na seanci řádně připravili. Pak vyslechnete krátkou přednášku, absolvujete skupinové sezení a poté ke mně budete chodit po jednom. Vyličíte mi své problémy, já budu vysvětlovat jejich příčiny a vyložím také způsob, jak na sobě pracovat. Nakonec na sobě budete tak hodinu až hodinu a půl pracovat, a znovu se ke mně vrátíte. Takhle to půjde, dokud na to budete mít dost sil."

Přesvědčil jsem se, že jedna seance nestačí a že pokud chceme v člověku něco změnit, potřebujeme na to alespoň dvě tři hodiny.

„Začínáme.

Abychom změnili svůj osud a svůj fyzický stav, musíme změnit svůj charakter, své lidské já. Chcete-li však změnit své já, musíme opustit jeho hranice a povznést se nad ně. Kde začíná naše já, tedy naše osobnost? Začíná u tužeb, vědomí a života. Abychom změnili sami sebe, musíme opustit hranice života, tužeb a vědomí. To je možné jedině prostřednictvím lásky k Bohu, protože ta tu byla před vědomím, před životem a před tužbami. Nemůžeme se však modlit k někomu, koho nenávidíme. Ukazuje se, že jakákoli přímá nespokojenost s Bohem vstupuje do duše a zůstává tam. Pak se člověk začíná modlit až v kritické situaci, jenže modlitba nepomáhá. Kromě přímých výhrad vůči Bohu jsou tu i výhrady nepřímé. Ty mohou být trojího druhu.

1. Nespokojenost s Bohem skrze okolní svět, společnost, stát či skupinu lidí.
2. Výhrady vůči Bohu skrze rodiče či další milované a blízké lidi.
3. Výhrady vůči Bohu skrze nespokojenost s vlastní životní situací, vlastní osobou a vlastním osudem.

Jakákoli dlouhodobá nespokojenost se sebou nebo se situací je podvědomý pocit zlosti na sebe, na osud a na Boha.

Ač je to zvláštní, jedním z nejnebezpečnějších pocitů je opovržení sebou samým a nespokojenost se situací. Sami sobě jsme otevření, proto agrese vůči vlastní osobě může dosahovat netušených rozměrů. Pak jsme nuceni své výhrady vůči Bohu dlouze odčiňovat - před modlitbou se nejdřív musíme vytrvale kát a zbavit se všech pocitů ukřivdění souvisejících s Bohem. Někdy se mě lidé ptají:

"Modlím se už rok, dva, možná tři... Přečetl jsem všechny tři vaše knihy, ale nic se nezměnilo. Čím to podle vás může být?"

"Jednou z hlavních příčin bývají nepotlačené výhrady vůči Bohu, které se v našich duších hromadily tak dlouho, až vytvořily pevný nános.

Druhý závažný důvod vám sdělím, až se mezi vás po půlhodině vrátím," oslovil jsem všechny své posluchače. "V zásadě však účinnost modlitby musí být alespoň padesátiprocentní a vyšší. Je-li nižší, modlitba téměř nemá smysl. V případě, že je dokonce záporná, se efekt kupodivu dostaví, ale jen tady, a jakmile se vrátíte domů, zcela pomine. Zatím zjišťuji, že účinnost vašich modliteb se pohybuje mezi 200 a 400 jednotkami. Teď na půlhodinu odejdu, a vy za tu dobu dáte do pořádku své duše. Pokud ,v sobě nedokážete potlačit výhrady vůči Bohu, nebudu vás moci přijmout."

Vyšel jsem z místnosti a za dveřmi se rozhostilo ticho. Já se mezitím v osamocení pokouším uvolnit a také se dát do pořádku. Oněch několik hodin, kdy jsem velmi úzce spjat se skupinou, mě velmi vysiluje. Ostatně jakmile jsem se poprvé podíval, co může být modlitbě na překážku, pochopil jsem, proč se lidé nejčastěji modlili v chrámech. Energetika chrámu a kněží na nějaký čas blokovala veškeré výhrady vůči Bohu. Proto modlitba ve svatostánku člověku pomáhala ke skutečné proměně. Zdá se, že je to hloupost - zbavit se před modlitbou všech námitek vůči Bohu - ale kolik je lidí, kteří se léta modlili a netušili, že jejich modlitby jsou zcela plané. A kolik let já potřeboval k tomu, abych tuto prostou pravdu pochopil.

Uvědomil jsem si to vlastně docela nedávno - v listopadu 1996. Z New Yorku jsem do Atlanty telefonicky poskytoval konzultaci jedné ženě s rakovinou střev. Vysvětlil jsem jí, že důvodem jejích problémů je nadměrná pýcha, a poradil jí, jak se má modlit - zkrátka a dobře normální sezení, jenže telefonické. Dva dny nato se nemocné dramaticky přitížilo. Zavolala mi. "Modlete se dál," řekl jsem jí.

"Nemohu se modlit, mám strašné bolesti," křičela na mě rozčileně.

O pár hodin později byly už bolesti nesnesitelné a tu ženu odvezli do nemocnice. Lékaři nebyli s to nic pochopit a vysvětlit. Krátce nato mi zavolala její tchyně: "Nezlobte se, prosím, a nemyslete si, že vám chci něco vyčítat," začala opatrně. "To já jsem snachu přemluvila, aby se k vám objednala. Je v kritickém stavu. Viděla jsem jí před několika hodinami. Řekla mi' že umírá. Nemohl byste jí nějak pomoci?"

"Především se musí zbavit všech výhrad vůči mé osobě," odpověděl jsem. "Když se duše začala čistit, přišly bolesti, a ona ke mně pocítila odpor a opovržení. Mé pole se jí uzavřelo a už jsem pro ni nemohl nic udělat. A ať se také zbaví veškerých výhrad vůči Bohu, které kdy v životě měla."

"Zavolám vám zítra," řekla mi ta žena.

Zavěsil jsem a zamyslel se, proč k tomuhle vůbec došlo.

Za prvé určitě proto, že ji někdo přemluvil a že ona sama si příliš nepřála se na mě obracet.

Za druhé má ve zvyku myslet si o lidech to nejhorší a odsuzovat je, a lidem s takovou vnitřní zlobou má metoda příliš nepomáhá.

A za třetí bylo jasné, že ve mně a mé soustavě je něco, čemu ještě úplně nerozumím. Věděl jsem jen jedno - v takovýchto případech je třeba se pomalu a mučivě prodírat kupředu. Jedině tak dříve či později najdu cestu.

Nazítí mi tchyně pacientky zavolala znovu:

"Snaše se ulevilo," sdělila mi. "Můžeme pro ni ještě něco udělat?"

"Vaše snacha je člověk uvyklý myslet si o lidech jen to nejhorší a odsuzovat je?" zeptal jsem se.

"Ano," odpověděla mi po kratším zaváhání.

"Tak jí vyřídte, že pokud se nepokusí změnit svou povahu a zpětně přehodnotit svůj vztah k událostem, které už prožila, nepřežije," řekl jsem. "A ještě něco, totéž udělejte vy sama se sebou, protože váš osud je s osudem snachy spjat, a pro ni tak bude snazší se změnit. Zavolám vám za několik hodin."

Jedna telefonická seance se změnila v případ se třemi až pěti telefonáty denně. Po pěti dnech se stav pacientky pronikavě zlepšil. Za měsíc jsem se dověděl, že její vede dobře a že má velmi slušné

vyhlídky na úplné uzdravení. Nedočkal jsem se jediného projevu vděku, ani slůvka - ale to vlastně ani nepotřebuji. Dostalo se mi toho hlavního - několika krupějí drahocenných zkušeností, jak zachránit člověka v kritickém stavu. A pak jsem pochopil, že charakter se naráz změnit nedá, zejména když k tomu konkrétní jedinec není připraven.

Další tři týdny jsem se pokoušel zachytit nit, která jako by mi proklouzla mezi prsty. Pochopil jsem, že situace ještě není definitivně uzavřena. A nakonec mi došlo - byly to výhrady vůči Bohu. Nespokojenost s okolním světem nebo se sebou je vždy výrazem nespokojenosti s Bohem. Chce-li se člověk uzdravit, ale přitom není ochoten zbavit se námitky vůči Bohu a změnit se, jeho modlitba přirozeně ke svému cíli nedospěje.

V poslední době, kdy jsem začal pracovat subtilnějšími, jemnějšími metodami, pocítil jsem, že když mě někteří lidé žádají, abych je prohlédl a pomohl jim, jejich pole se mi uzavírá.

"Tehle člověk na můj zásah zatím není připraven," říkám v takových případech, "protože mé metodě nevěří. Mohu si ho distančně diagnostikovat a prozkoumat jeho stav, ale nemám právo vám zatím nic sdělit. Podstata mých seancí je vlastně nápověda. A nápovědy se může dostat jedině tomu, kdo jí chce naslouchat a kdo alespoň něco podnikl pro překonání svého já, aby se dotkl lásky a Boha."

Natáhl jsem se na postel a zadíval se do stropu. V sousední místnosti na sobě pracují mí pacienti. Teď musím alespoň na deset minut usnout, aby se mé vědomí úplně odpojilo. Když v mé přednášce bude více obrazů než schémat, ti lidé mi porozumí lépe. Asi tak za dvacet minut už budou všichni připraveni a já budu moci zahájit přednášku.

Neznámo proč jsem si vzpomněl na ženu, která se zkoušela modlit, ale nemohla - okamžitě se dostavily strašné bolesti hlavy. Až teprve když prosebně zvolala: "A stejně tě miluji, Pane, jen mě tolik netrap!", bolesti ihned polevily. Často ji pronásledovala nechť k životu, což byl důsledek mimořádné pýchy, která se proměnila v agresi vůči Bohu. Jakmile se začala modlit, agrese se obracela proti ní a způsobovala bolesti hlavy. Díky tomuto případu jsem si ujasnil, proč se tolik lidí nedokáže nebo nechce modlit. Jejich duše na něco takového nejsou připraveny. Než vstoupíme do čisté místnosti, musíme si řádně otřít nohy. Obracet se k Bohu můžeme, až když je na to naše duše připravena.

Vymezený čas vypršel. Vstoupil jsem do místnosti, posadil se znovu před pacienty a zahájil jsem přednášku.

Co byste měli vědět před příchodem na sezení... Rozhodně to, že modlíte-li se za splnění svých přání nebo za své zdraví neuzdravíte se a vaše přání se nesplní. Modlíte se proto, abyste byli šťastní, a ne abyste byli zdraví. Když se přitom i uzdravíte, je to normální, ale je to jen důsledek. Vaše lidské já - to je vaše tělo, váš život, vaše tužby a vaše vědomí. Když se modlíte, abyste se dostali za hranice svého já, abyste učinili cit lásky nezávislým na lidských hodnotách, pocítili, že v hromadění lásky k Bohu spočívá hlavní smysl naší existence, přestanete být závislí na lidských hodnotách. Z vašeho nitra vymizí agrese a vy se uzdravíte.

Jakmile se však začnete modlit za naplnění svých životních cílů, za splnění svých přání a za své zdraví, je to pokus podřít modlitbu vědomí, tužbám a fyzickému životu. Vaše já se pokouší si Boha podřít a váha vašeho osobního či kolektivního ega se mnohonásobně zvyšuje. Proto ještě jednou opakuji - modlete se především proto, abyste se dokázali zřít všeho lidského a ztotožnit se sama s láskou a Bohem.

Teď bych vám rád poskytl výčet základních lidských hodnot. První vrstvu tvoří hmotné statky. Známkou přílišného lpění na materiálních hodnotách je neschopnost smířit se s jejich ztrátou. Z toho se automaticky rodí agrese. Objevuje se v nás lítost, strach, závist, ukřivděnost a nechť k životu. Čím větší je agrese, tím větší je i lpění a tím méně vám bude dovoleno mít to, kvůli čemu zabíjíte lásku. Jestliže se vám peníze uzavřou ze sta či více procent, znamená to, že je buď vůbec nemáte, nebo je máte, ale pak těžce onemocníte a nakonec zemřete.

Pak jsou tu hodnoty duchovní. Jednu vrstvu tvoří vztahy s blízkými lidmi. Další vrstva obsahuje schopnosti a intelekt, tedy dokonalost. Základem této vrstvy je však ještě jedna mnohem tenčí vrstva. V té nalézáme duchovnost, morálku, ušlechtilost, ideály, zásady, cíle, sny a naděje. Skrze tyto pojmy vstupujeme do kontaktu s budoucností.

Následuje životní úspěch, vůle i život sám. Ještě jednou si všechny tyto hodnoty připomeňme. Lpění na vztazích vyvolává zvýšenou žárlivost, urážlivost, podezřívavost a nechuť k životu, kdy se trhají vztahy a dochází ke sporům a zradám. Jestliže se nám vztahy uzavřou více než ze sta procent, platíme za to neexistencí rodiny, nebo absencí normálních vztahů v rodině, anebo nemocí a smrtí v případě, že rodina je dobrá.

Uzavřou-li se nám schopnosti a intelekt, projeví se to naprostým krachem profesionální kariéry, anebo - v případě úspěšného života - postupným omezováním paměti, redukcí schopností nebo těžkou nemocí. Uzavře-li se nám schopnost kontaktu s budoucností, znamená to buď smrt, nebo rakovinu, cukrovku, roztroušenou sklerózu či neplodnost. Budoucnost se nám uzavírá zejména tehdy, když na ní příliš lpíme.

Ve třetí knize jsem psal o tom, že s budoucností jsme ve vzájemném kontaktu prostřednictvím tužeb, plánů a nadějí. A ten, kdo není s to přijmout krach plánů a nadějí, kdo žije jen sny o budoucnosti, kdo opovrhne bořiteli svých představ a nadějí, ulpí na budoucnosti natolik, že jí může ztratit.

Zjistil jsem však, že budoucnost není tvořena jen plány a cíli, budoucnost - to je také duchovnost a mravnost, slušnost a ideály. Když nejsme s to smířit se s krachem ideálů a potupením vlastní morálky, když nejsme uvnitř schopni opravdu odpustit tomu, kdo nás ponížil, když pohrdáme lidmi nemorálními, neslušnými a nespravedlivými, je to přímá cesta ke smrti, rakovině nebo neplodnosti.

Ale pokračujme. Jestliže se nám uzavře osud, znamená to, že jsme s ním byli příliš nespokojeni, popřípadě jsme nebyli spokojeni s osudem svých nejbližších, s osudem společnosti či celé země. V takovém případě nám životní úspěch není dopřán - a pokud ano, je provázen chorobou, která nám bude otravovat celý život.

Jestliže se nám uzavřou tužby a vůle, znamená to, že jsme se vnitřně pokoušeli podřít situaci vlastním představám a tužbám a zlobili jsme se na každého, kdo se postavil naší lásce. Vůle je vědomí násobené touhou. Jestliže si něco vášnivě přejeme a najednou mizí možnost toho dosáhnout, je třeba se ze všech sil snažit o uchování lásky v duši. Jestliže lásku v duši zabíjíme a sami sebou opovrhujeme, jestliže zabíjíme lásku v duších jiných lidí, hledáme viníky a pohrdáme jimi, pak se nám nesplní ani jediné větší přání. Naši potomci pak budou zápolit s nedostatkem vůle.

Nedávno se jedna pacientka na sezení podívovala: "My s manželem jsme takoví silní lidé s pevnou vůlí, vždy jsme dosáhli toho, co jsme si předsevzali, a náš syn je přesný opak. Nic v životě vlastně nechce a k ničemu nesměruje." Vysvětlil jsem jí, že jejich vůle se pro ně postupně stala důležitější než jejich láska. Nesrovnatelně silněji se to projevilo i u jejich syna. Aby se vůbec podařilo udržet ho při životě, bylo třeba zbavit ho vůle, tužeb a životních cílů. Právě tím, že činí hlavním cílem svého života svá přání, tužby a cíle a stále víc se zlobí na léčbu prostřednictvím krachu těchto tužeb, rodiče postupně vychovávají apatické potomky, kteří se navíc snaží zbytky vůle a zdravého rozumu potlačit alkoholem, narkotiky a chováním vedoucím k rozpadu osobnosti.

Ale pojďme dál. Jestliže se uzavře celý život, znamená to opakované záchvaty nechuti k životu a nespokojenost se sebou samým. Takovýto jedinec buď umírá, nebo je vystaven chorobě, která neumožňuje normální život.

Ještě jednou vyliším cestu, kterou jsem prošel ve snaze vypátrat, co je to nemoc a jak k nám přichází. Zpočátku jsem se snažil diagnostikovat nemocné orgány. Dokázal jsem to se značnou přesností. Pak ale přišly první chyby. Shledal jsem, že orgán je nemocný, ale lékařská prohlídka to nepotvrzovala. Později se ukázalo, že nešlo o chyby. Já totiž neviděl orgán samotný, ale jeho fantom v pacientově poli. Řekl jsem svému svěřenci, které orgány má nemocné, lékařská prohlídka

prokázala, že je zdrav, jenže o půl roku později mě ten nemocný vyhledal a řekl mi, že se má diagnóza dokonale potvrdila. Teprve pak jsem si uvědomil, že pracuji s předstihem. Velice důležité pro mě bylo zjištění, že nemoc nejdřív propuká na úrovni pole, a teprve pak onemocní fyzický orgán. Uvědomil jsem si, že pole je hlavním nositelem informací. A že právě v poli bychom měli hledat to, čemu se říká uhranutí, uřknutí, klatba nebo nemoc.

Vstoupit do hlubinných hladin pole, do této svatyně každého člověka, se mi však nedařilo, přestože jsem se o to několik let pokoušel. Na jaře 1990 jsem nečekaně spatřil, že pole není homogenní, že v něm existují struktury, jejichž ovlivňováním můžeme zdravotní stav pacienta pronikavě zlepšit. Pak jsem zaznamenal, že ke změnám nedochází jen ve fyzickém stavu člověka, ale i v jeho povaze a osudu. Uvědomil jsem si, že to, čemu říkáme biopole, podvědomí a lidská duše, je jedno a totéž. Různými způsoby jsem vyrovnával i karmické struktury, jak jsem jim já sám říkal, a efekt byl nadevše očekávání. Byl jsem v euforii. Měl jsem za to, že jsem odhalil způsob ozdravení celého lidstva.

Deformace karmických struktur přináší nejdříve onemocnění fantomu, a během několika let i orgánu samotného. To znamenalo, že pod mým vedením by bylo možné vytvořit aparaturu, která jednou za rok "propere" karmické struktury každého člověka, srovná karmické deformace, a všichni se navždy zbaví všech nemocí. Byl jsem přesvědčen, že jsem našel všelék. Jenže to, co jsem považoval za vysvobození, by ve skutečnosti vedlo k záhubě celého lidstva. Až později jsem si uvědomil, že budeme-li zachraňovat jenom tělo, pak čím účinnější bude léčba, tím rychleji se zkalí osud a povaha daného člověka. V některých případech jsem si povšiml, že deformace pole se rychle vrací do výchozího stavu, a rozhodl jsem se proto jít ještě dál a stanovit, co deformace karmických struktur způsobuje. Nakonec jsem s úžasem zjistil, že poškození karmických struktur, určujících fyzické zdraví a osud člověka, jsou vyvolávána nenávisť, enormní zahořklostí, pocitem křivdy, lítosti a podobně. Nakonec jsem pochopil, že kromě vnější agrese je tu agrese mnohem nebezpečnější, vnitřní, a že jejich kumulace přináší znetvoření pole a těžké choroby.

Agrese tedy mrzačí duši a nemocná duše plodí nemocné tělo. Pro mě to znamenalo, že je třeba léčit duši. Duše se přitom nejlépe léčí láskou, modlitbou a pokáním. Říkal jsem nejednomu svému pacientovi: "Tehdy a tehdy jste nenáviděl, tehdy a tehdy jste se cítil zhrzen. Modlete se a prostě, aby z vaší duše odešla nenávisť, ukřivděnost a žárlivost -jenom tak se můžete uzdravit." A dotyčný se skutečně uzdravil. Myslel jsem si, že je vyhráno. Největší trýzeň však měla teprve přijít - ve chvíli, kdy jsem zjistil, že duše nemocného se agrese zbavila, a nemoc přesto nepominula. A pochopil jsem, že člověk není trestán za agresi, ale za svou letoru, z níž se agrese rodí. Proto nemocného nevléčíme, pokud se nám nepodaří změnit jeho charakter.

Jenže jak změnit charakter? Domníval jsem se, že je to nemožné. Následovalo úmorné hledání. Stokrát a tisíckrát jsem se snažil pochopit, z čeho vlastně vzniká agrese. Nakonec jsem dospěl k závěru, že agrese přichází ve chvíli, kdy duše příliš ulpí na nějakých lidských hodnotách. Čím víc jsme spjati s hodnotami tohoto světa, tím větší šok zakoušíme ve chvíli, kdy je ztrácíme (a třeba jen hypoteticky), a tím větší je analogicky agrese, z níž pak bují choroby. Východisko bylo zdánlivě jediné - nezbyvalo než se vzdát závislosti na lidských hodnotách. Jenže to by znamenalo klášter, rezignaci na každodenní lidské štěstí - a to bylo nemyslitelné.

Soustava se ocitla ve slepé uličce a mně nezbyvalo než ji přehodnotit. A právě v té chvíli jsem byl postaven před volbu - buď oslepnu, nebo zemřu, anebo budu ve svých výzkumech pokračovat. V této chvíli jsem porozuměl fenoménu lásky k Bohu. Jestliže je láska k Bohu a směřování k němu silnější než vztah k lidským hodnotám, lze tyto hodnoty ovládat a opájet se jimi, aniž bychom riskovali hromadění vnitřní agrese, nemoci a smrt. Teprve tehdy jsem pochopil, že hlavní boží přikázání by mělo znít asi takto: "Miluj Boha rozumem a srdcem svým." Vždyť vědomí se musí soustředit především na Boha, a pak teprve na lidské hodnoty. Naše city, vůle i tužby se nejdřív musejí vztahovat k Bohu, a teprve pak ke všemu lidskému. Pochopil jsem, proč jedním z postulátů

indické filozofie je zřeknutí se všech tužeb. Když se člověk zbaví okovů pozemských přání, dosahuje štěstí. Člověk má několik základních funkcí - dýchání, přijímání potravy, starost o zachování rodu a potřebu kontroly nad situací, což znamená sebeobranu a schopnost poznávání světa. Všechny tyto funkce vyplývají z lásky k Bohu. V kritické situaci se prosadí nejdřív sebeobrana a uchování citu lásky v duši, a pak již instinkt sebezáchovy. To organismu skýtá možnost přežít a posílit tíhnutí k prapříčině.

Člověk stárne a umírá, jeho schopnosti kontroly nad situací, poznání, rozmnožování, přijímání potravy a dechu slábnou, a to umožňuje procítit jejich druhotnost a iluzornost, protože v kritické situaci musíme především zachraňovat cit lásky. Když se muž zamiluje do ženy a naopak, pud poznávání, množení a kontroly nad situací začínají působit zároveň. Nezbytným předpokladem dalšího rozvíjení citu lásky je periodická ztráta kontroly nad situací, sexuálního puzení a poznávacích impulsů, souvisejících s duchovností, morálkou, ideály a nadějemi. Základní funkce člověka se rozvíjejí do té míry, do jaké je pro něj důležitá láska. Periodická zástava všech základních funkcí nebo jejich omezení umožňuje posílit směřování k prapříčině, k uchování lásky a jejímu hromadění v duši a pomáhá snáze snášet stresy, protože stres je jen krátkodobé potlačení funkcí lidského organismu. (A tudíž omlazuje a ozdravuje lidský organismus jako takový.)

Když člověka přepadne silný astmatický záchvat a nepomáhají žádné léky, je třeba mu stisknout hrudník, a zastavit tak dech docela. Důvodem astmatu je přílišné zdůrazňování vlastního já, tedy života, tužeb a vědomí. Když se člověk začne zalykat, dochází k potlačení všech jeho bazálních funkcí. Pro nás z toho plyne, že nemáme bojovat s přírodou, ale naopak jí pomáhat. Jeden muž mi vyprávěl, jak si astma sám vyléčil:

"Stáhl jsem si hrud' ručníkem tak, že jsem sotva dýchal. Za dva a půl měsíce jsem si na tento stav natolik zvykl, že jsem si ho přestal všimnout. Teprve pak jsem ten ručník odstranil. A bylo po astmatu."

Vybavil jsem si příběh muže, který měl velmi nemocné srdce. V průměru musel užívat 36 tablet denně. Ani to však nepomáhalo a jeho stav se neustále horšil. Lékaři navrhli operaci. Ta byla naplánována na pondělí.

"Spíš to nepřežijete," řekl mu docela upřímně operatér. "Musíte počítat se šedesátiprocentní pravděpodobností fatálního konce. Kdybychom ovšem neoperovali, tak z tihle postele už stoprocentně nevstanete."

V neděli před operací ho navštívil přítel a vylíčil mu, jak se lidé uzdravili za pomoci omezeného dýchání. "Pochopil jsem, že to by mohla být moje šance," řekl mi ten člověk, "a když si pro mě v pondělí ráno přišli, aby mě odvezli na sál, operaci jsem odmítl." Lékaři ho upozornili, že jinou šanci nemá a že až bude umírat, budou již bezmocní. On se ale skálopevně rozhodl. Zapomněl na všechno kolem a všemu se vzdal. Začal dýchat stále jemněji a pomaleji. Dech musel být nezatelný. "Představte si takovouhle scénu: K ženě přijde milenec, ale domů se neočekávaně vrátí manžel - a milenec stojí za závěsem a snaží se nedýchat, přesněji řečeno dýchat co nejopatrněji; a zrovna takhle jsem neustále dýchal já. Dnes jsem zcela zdrav - což konstatovali i lékaři - ani žádné tablety nepotřebuji." Vypadal přívětivě a dobromyslně. V životě bych neřekl, že ten muž nedávno prodělal těžkou srdeční chorobu.

Pohlédl jsem na pacienty sedící přede mnou.

Technika zadržování dechu, hladovění, útlum logiky, kritiky a analýzy, tedy vědomí, potlačení všech přání - to vše nám samozřejmě nezaručuje, že se chorob zbavíme, ale vytváří to pro léčení příznivé prostředí. Jakmile člověk učiní třeba jen podvědomý krok k dobromyslnosti, lásce a k Bohu, uzdravuje se. Jestliže se naopak bojí všeho včetně sebe sama, lituje se a vzteká, šance na uzdravení a přežití jsou prakticky nulové.

Pacienti mi občas podrážděně říkají: "Tak já se modlím a modlím, a výsledek veškerý žádný." Přesně těmhle se to dá docela dobře věřit. Uvedl jsem příklad, jak se ženě s velkým rakovinovým nálezem už po týdnu usilovných modliteb nádor zcela vstřebal. Ona ale pochopila, že jinou šanci na přežití nemá a že ze všeho, co jí v životě bylo drahé a kvůli čemu projevila tolik agrese, už brzy nebude mít nic. Teď už se nemodlila proto, aby se uzdravila, ale jen a jen v zájmu očisty vlastní duše před Bohem. Její láska, tedy nejvyšší já, se odpoutala ode všech lidských hodnot. Nu a jakmile zmizela agrese, byla zbytečná i nemoc.

Sleduji pozorné tváře svých pacientů a pokračuji v přednášce:

"Nikdy se nemodlete za své děti a vnuky, když si nepřipadáte dostatečně čistí. Modlíte-li se za jiného, může se stát, že vezmete jeho špínu na sebe nebo mu naopak předáte tu svou. Svým dětem a vnukům můžete pomoci jen do té míry, do jaké dokážete očistit vlastní duši. Proto nejdříve pracujte na sobě. Jakmile pocítíte, že ať vás potkají jakákoli neštěstí a nepříjemnosti, vaše láska k Bohu neslábne, znamená to, že jste se dali do pořádku a můžete se za své potomky v klidu modlit."

Mravnost

"Můj manžel má sarkom v oblasti pravého bedra," líčila mi problém svého muže jedna má pacientka. "Už brzy má jít na operaci. Nedalo by se mu nějak pomoci?"

Pohlédl jsem do jeho pole. Nalezl jsem v něm mimořádně silnou agresi o hodnotě asi 2000 jednotek, zaměřenou výhradně na ženy. Bylo to jasné lpění na vztazích, na mravnosti a ideálech, duchovnosti a ušlechtilosti.

"V minulém životě se za vás váš manžel neustále modlil," řekl jsem ženě. "Hrozila vám z toho smrt, a abyste se toho nebezpečí zbavila, při sebemenší příležitosti jste ho podváděla. On vás přirozeně začal nenávidět. A pro oba to skončilo moc smutně."

"Ale v tomhle životě jsem mu nebyla nevěrná nikdy," namítla.

"Právě proto lpí na vztazích s vámi ještě víc než v předešlém životě, stala jste se pro něj ideálem. Jakýkoli odklon od tohoto vysněného stavu jak ve slovech, tak v činech v něm vyvolává podráždění a podvědomou agresi."

"I když vlastně nemá žádný viditelný důvod?" zeptala se.

"Přesně tak. Ať váš muž prosí o odpuštění za to, že se tak úpěnlivě modlil k vám, a ne k Bohu. Ať prosí o odpuštění za to, že duchovnost, vášeň, ideály a vztah k milovanému člověku pro sebe učinil nejvyšším štěstím. Ať se skrže pokání zbaví všech pocitů nevraživosti vůči vám. Ať potlačí jakékoli výhrady - všechnu ukřivděnost, podráždění a nespokojenost. Ať stokrát opakuje, že nejvyšším štěstím je pro něj hromadění lásky k Bohu a že milovaná žena je jen prostředníkem této lásky."

"Můžu mu nějak pomoci?" otázala se.

"Samozřejmě. Vaše aktivita bude dokonce důležitější než ta jeho. To vy jste ho přece přiměla ke lpění na vztazích, mravnosti a ideálech, protože jste v něm nemilovala božský, ale lidský princip. Jestliže žena v muži miluje v první řadě projev božství a věčnosti, pomáhá i jemu nalézt cestu k Bohu. Když ale žena na muži miluje především rozum, mravnost a peníze, tak jeho duši doslova přibíjí k těmto hodnotám. Což znamená, že se k nim buď nikdy nedopracuje, a když ano, těžce onemocní či zemře."

Žena se na mě pátravě zadívala.

"Takže pravá láska je ta, která není na nikom a ničem závislá?"

"Ano."

"Pak vám ale nerozumím. Mně bylo odjakživa absolutně jedno' zda je můj muž bohatý nebo chudý, hloupý nebo chytrý, zda má v životě štěstí nebo ne. O co tedy jde?"

"Jistě byste manželovi odpustila bídu a hloupost a nevěnovala byste pozornost ani ztřeštěným kouskům a neúspěchům. Váš cit lásky totiž nepramení ani z peněz, ani ze schopností, ani z obdivu k životnímu úspěchu. Ten je plně orientován na jediný fenomén, a to na mravnost. Kdyby se k vám váš muž zachoval neslušně, nemravně a nespravedlivě, vaše láska by to nevydržela." Chvilí bylo naprosté ticho. Ženiny oči se zalily slzami.

"To by pro dnešek stačilo," řekl jsem jí. "Přijďte za pár dní znovu na sezení a podíváme se, čeho jste vy a váš muž dosáhli."

Když odešla, vybavil jsem si, jak se u mě objevila poprvé a já jí nadiktoval slova modlitby, která měla pomoci jejímu muži:

"Pane, ve jménu lásky k Tobě jsem ochotna rozloučit se se životem, s přáními i svou vůlí, s ideály, nadějemi i mravností, slušností a spravedlivostí, se všemi nejbližšími i s každým lidským

šťěstím, které ve světě zažívám." Žena si to všechno pečlivě zapsala a reagovala na text kusou větou: "To bude těžké."

"Co bude těžké?"

"Zříct se mravnosti."

"Ve jménu lásky k Bohu se můžeme zříct čehokoli."

"Já to chápu," přikývla, "ale v duši je mi už jen při pomýšlení na něco takového úzko. Vždyť mravný, spořádaný a moudrý člověk má k Bohu vždy blíže než bezohledný, primitivní nemrava."

"Mýlíte se. Blíže k Bohu má ten, kdo má v duši víc lásky. Naše morálka, mravnost, zásady a ideály nejednou Začnou lásku zabíjet. V takovém případě je lepší zříct se mravnosti a ideálů než lásky. Mravný, oduševnělý a slušný člověk může zakusit mnohem silnější cit lásky než kdokoli jiný, a to ho přibližuje k Bohu. Jestliže však svůj vztah k morálce, duchovním hodnotám a ideálům považuje za důležitější než lásku, pak je ve srovnání s člověkem možná omezeným, ale Boha milujícím, Pánu mnohem vzdálenější. Pochopte, že vše, co označujeme slovem lidské, vždy byla jen iluze, iluze je a iluzí zůstane. Jedinou realitou je láska. Ta byla realitou, je realitou a realitou bude i nadále."

Kolektivní já

Když se objeví nějaká nová informace, nemohu ji hned testovat, prověřovat, hodnotit a kontrolovat. Nejdřív se ocitám ve zmatku a mám pocit, že moje soustava běží na prázdko nebo že přestala fungovat úplně.

Pak toto období paniky a zoufalství ustupuje a začíná postupně ohledávání a zvládání nového tématu. Prvním článkem řetězce je život. Druhým jsou city, přání a vůle. Třetím je osud. Čtvrtým pak kontakt s budoucností, tedy duchovnost, ušlechtilost, zásady, naděje a ideály.

Z toho vyplývají dvě vrstvy duchovních hodnot.

Tu první tvoří vztahy.

Druhou pak schopnosti, intelekt a dokonalost.

Následují hodnoty materiální. Je to jen několik pojmů. Jenže vinou našeho vášnivého ulpívání na těchto pojmech a všem, co je s nimi spojeno, vznikají nemoci, neštěstí a útrapy obrovského množství lidí! A jak už to tak bývá, žádné lpění se nevyskytuje osamoceně a v čisté podobě, vždy jde o kombinaci hned několika umanutostí lidskými hodnotami.

Žárlivost poměřovaná mou soustavou vypadá takto: Na prvním místě stojí lpění na vůli a vlastních tužbách. Následuje lpění na ideálech duchovnosti. Na třetím místě vidím lpění na vztazích. Člověk tedy musí modlitbou nejdřív odčinit téma vztahů, rozuměj žárlivost, urážlivost, neschopnost smířit se s hádkou a roztržkou. Nejdřív se tedy musíme zabývat lehkou povrchovou vrstvou, a teprve pak můžeme přehodnotit celý svůj život a přijmout jako očistu duše nejen úpadek vztahů, ale i nadějí, plánů, ideálů, duchovnosti a mravnosti. Když přestaneme být vnitřně závislí na vztazích a ideálech, smíříme se i s pošlapáním své vůle a tužeb, vždyť se jedná o očistu naší lásky k Bohu. A když se postupně zbavujeme závislosti na své vůli a přáních, přichází uzdravení.

Zajímavě v této soustavě vypadá pýcha.

Pýchu dělím na dva základní typy - na pýchu akcentující potřeby těla (a tady se dají vysledovat tři články: za prvé tužby a vůle, za druhé životní úspěch a za třetí intelekt) a s důrazem na potřeby ducha. V tomto případě vypadá triáda takto: tužby a vůle - zásady, cíle a ideály - schopnosti a intelekt. Dnes dokážu během několika málo sekund celý tenhle řetězec prověřit, testuji si pacientův aktuální stav, pak se dívám, jak vnitřní agrese deformuje pole, porovnávám různé stupně deformace a nakonec si mohu udělat úsudek o charakteru a závažnosti onemocnění. Když je soustava správně vystavěna, funguje bezchybně.

Do mé ordinace přišla matka s dcerou. Prozkoumal jsem nejdřív fyzický stav matky. Zaznamenal jsem vážné poruchy v pravém prsu a také v děloze. Již brzy vypukne rakovinné bujení. Pravé nadro je zachváčeno v důsledku prudké zášti vůči jiným i vůči sobě a také vůči vlastnímu osudu. V daném případě především vůči sobě. Podíval jsem se také do karmického pole. Matku drží nad vodou dcera, které ovšem díky tomu hrozí smrt. Zkontroloval jsem také všechny důležité časové body matky. Ty se z budoucnosti začínají stěhovat do minulosti. To znamená, že propuká těžká choroba. Zkontroloval jsem si řetězec lidských hodnot. Uvědomil jsem si, že matčina duše lpí na vztazích, ještě víc pak na mravnosti, zásadách a ideálech a do jisté míry také na vůli a tužbách. Tato kombinace signalizuje lpění na budoucnosti. Agrese se v tomto konkrétním případě projevuje

záští vůči sobě, osudu a Bohu. V ještě intenzivnější podobě se vše právě řečené dá vysledovat i u dcery. Ta už má budoucnost zcela uzavřenu a úroveň útočné agrese o padesát procent překračuje kritickou mez. Děvče tedy čeká buď smrt, nebo těžká choroba, nebo neplodnost. Podíval jsem se, jak se případná nemoc s největší pravděpodobností u dcery projeví. Největší anomálie jsem tentokrát nehledal ve fyzických, ale v psychických strukturách. Snížení duchovnosti se může projevit hned v několika směrech:

1. Prohloubením nejnižších sklonů v povaze;
2. Ochabnutím paměti a všech schopností a vloh;
3. Vyhasínáním intelektu;
4. Psychickou poruchou.

V daném případě snížení dceřina duchovního potenciálu vyplývá z psychické poruchy.

Ještě jednou jsem se podíval, jaké blokace už v organismu dcery započaly. Vida, zdá se, že uzavřeny budou postupně všechny tři hladiny, takže ji čeká buď neplodnost, nebo bezdětnost (děti totiž v podobných případech nejsou schopny života). Psychika se tedy bude dále zhoršovat a mohla by následovat i smrt.

Ted' jsem pochopil, proč matce hrozí rakovina prsu.

"Zatím si kontroloji získané informace," obrátil jsem se k dceři, jejíž věk odhaduji tak na třicet. "Máte děti?"

„Ne.“

"Trpíte nočními můrami, utkvělými představami nebo psychickou labilitou?"

"Ano."

"Máte pocit, že vás v budoucnu už nic nečeká?"

"Ano, to mívám."

Mohl jsem samozřejmě hned upřesnit celkový obrázek dceřina stavu, a dokonce i to, jak brzy může zemřít a za jakých okolností. To však není podstatné. Hlavní je práce na sobě.

Nedávno mi jedna pacientka řekla:

"Byla jsem u vás na sezení před rokem. Vy jste mí tenkrát řekl, že do půl roku mě opustí milovaný člověk, že se na to mám předem připravit, odpustit mu a přeorientovat se ze zásad na lásku. Tehdy jsem toho milého ještě neměla, ale za tři měsíce se objevil a za další tři měsíce mě opustil. Díky vám jsem touto zkouškou prošla vcelku bez úhony."

Pokrčil jsem rameny.

"Když jsem vám předem napověděl, nelze to považovat za skutečně zásadní zkoušku. Zkouška by to byla tehdy, kdybych já vám neřekl nic, vše, co jste právě líčila, by se stalo, a vy byste si v duši přesto uchovala lásku - pak by to opravdu byla zkouška a překonání těžkých překážek."

Podíval jsem se na ženy sedící přede mnou a vzpomněl jsem si na jinou pacientku. Viděl jsem, jak vnitřně miluje svého muže a že případný rozvod by pro ni v nejlepším případě znamenal těžkou chorobu, ale její ambice jí dočista zaslepují.

"Tak dobře," říkala mi, "já chápu, že ponižování a křivdy z manželovy strany mě léčí, já s tím souhlasím, ale rozvedu se stejně. Můžu to udělat?"

"Samozřejmě můžete," odpověděl jsem jí, "ale v takovém případě počítejte s velkými zdravotními problémy."

"To nechápu," zlobila se. "Já jsem přece ochotna podstoupit jakékoli ponížení, jen nechci dál žít se svým mužem."

"Dobře," přikývl jsem, "a co říkáte na takovouto argumentaci: k závodům jsem připraven, ale trénovat nechci."

Zaraženě mlčela.

"Vždyť ho máte ráda, jen síto nechcete přiznat."

"A jak to mám poznat, jestli ho mám ráda nebo ne?"

"Když se na věci začnete dívat kalnou lupou, buď nevidíte nic, nebo je obraz znetvořený. Chovejte se k manželovi jako k dítěti. Matka přece své dítě miluje, ať je, jaké chce. Nejdřív ho za každých okolností má ráda - teprve pak ho kritizuje či trestá. Jedinou křišťálově čistou lupou, kterou jsme schopni reálně vidět okolní svět, není ani naše vědomí, ani naše tužby, ale cit lásky v duši. Dejte si duši do pořádku, a teprve pak se rozhodněte, zda se rozvedete či ne."

Znovu jsem se podíval na obě pacientky před sebou. Dřív bych jim všechno to, co teď popisují, podrobně vyložil, ony by pokyvovaly hlavami, ale těžko říct, čemu by porozuměly a čemu ne. Vysvětloval bych jim to znovu a znovu, aby se jim to vtisklo do paměti a aby mohly na sobě pracovat. Pak jsem pochopil, že silnou stránkou mé soustavy je porozumění věcem, které dřív zůstávaly uzavřeny, tedy že změna se dosahuje díky aktivní práci vědomí, ale aby člověk dospěl k citu lásky, musí se na nějaký čas vědomí vzdát. A silné stránky mé soustavy se tak najednou stávají slabinami. To znamená, že moje soustava se během neustálého rozvoje musí tu a tam zřít sama sebe, a vědomí i logiku učinit záležitostmi druhotnými. V praxi to znamená, že mé základní modely chování musejí obsahovat víc citu než myšlenek.

Člověk se léčí nejdřív změnou citu, teprve pak myšlenek. Ostatně dalšího důkazu tohoto tvrzení jsem se dočkal docela nedávno. Celou hodinu jsem jednomu mladíkovi vysvětloval, v čem spočívá podstata jeho problému a jak má na sobě pracovat. Vše marno. Efekt se rovnal nule. A já pochopil.

"Svět poznáváme nejdřív smysly a citem, teprve pak rozumem," řekl jsem mu. "Teď mi stejně nejste schopni porozumět, protože vaše city na něco takového nejsou připraveny. Začněte pokáním, modlete se, a pokud sem chcete docházet dál, po nějakém čase mi určité porozumíte."

Na to jsem si vzpomněl při pohledu na matku, na niž doléhala těžká choroba, a na dceru, která může během nejbližších dvou let zemřít. Jenže předtím bude nucena projít mučivou pouť pomalého rozpadu duchovních struktur. Mohl bych jim vykládat o lpění, o kontaktu s budoucností, o absolutizaci lidských hodnot, a ony budou vynakládat všechny své intelektuální síly na to, aby mi porozuměly. To by nešlo. Potřebujeme něco jiného. A jak se tak se mnou dělily o své problémy, postupně přišlo řešení. Vztáhl jsem k nim ruce:

"Tak dost, to stačilo," zarazil jsem obě. "Teď mě, prosím, vyslechněte. Abychom byli šťastní a zdraví, musíme nejdřív žít láskou k Bohu, a teprve pak všemi dalšími lidskými hodnotami. Vy jste žily ve jménu mravnosti, slušnosti, zásad a ideálů, a ne láskou k Bohu, lidské hodnoty pro vás byly důležitější než láska. Když pak přišla léčba hádkami, nevěrami, rozchody a urážkami, nezachraňovaly jste lásku, ale své principy a ideály. Proto se teď obraťte k Bohu a prostě o odpuštění."

Když po hodině znovu vstoupily do místnosti a posadily se přede mě, zaznamenal jsem zcela jiný obraz. Je jasné, že dcera bude žít, přestože problémy s psychikou ještě nějaký čas potrvají. Vysvětlil jsem jim, jak učinit cit lásky nezávislým na lidských hodnotách, a zároveň jsem viděl, jak u obou dochází k pronikavému zlepšování jejich vnitřního stavu.

Při analýze desítek případů práce pacientů na sobě samých jsem zaznamenal jednu znepokojivou zvláštnost. Zdálo by se, že prazákladem všech našich hodnot jsou přání a tužby, což znamená, že úměrně tomu, jak člověk na sobě pracuje, by lpění na vůli, tužbách a životě mělo polevovat, ale neznámo proč jsem byl svědkem docela jiného vývoje. Nejstabilnější a těžko překonatelné jako by bylo lpění na mravnosti, spravedlnosti, ideálech a duchovnosti.

Dnes už jsem tomu žádný zvláštní význam nepřikládal. Připomněl jsem si však jiný složitý případ.

Mladý muž se téměř upil k smrti. Neustále ho pronásledovaly stavy tísně a noční můry. Už po první seanci se jeho energetika zharmonizovala a lpění na vlastním egu, tedy na životě, tužbách a vůli, prakticky vymizelo. Jen v jednom parametru přetrvávala nestabilita - šlo o kontakt s budoucností, tedy o morálku, principy, mravnost a ideály. Všechny ostatní parametry byly prakticky v normě, a přesto se stav toho chlapce téměř neměnil. Neznámo proč na povrch neustále

vyplouvaly programy opovržlivostí, pohrdání a povýšenosti ve vztahu k jiným lidem. Poctivě dělal všechno, co jsem mu doporučoval, ale situace zůstávala stejná. Bylo tu ještě nějaké lpění, které ho neopouštělo. Znovu jsem se pokusil zjistit, kde se v něm bere taková přezíravost vůči okolí. A pochopil jsem. Tato posedlost přišla z minulého života. Ten muž žil na území západní Číny. Tam přezíral lidi jiného vyznání a vůbec každého, jehož morálka a zvyklosti se značně lišily od morálky a zvyklostí té skupiny, k níž patřil on sám. A pak jsem konečně pochopil - jeho osobní ego je uzavřené, zato beznadějně lpí na egu kolektivním.

Cesta ke kolektivnímu já vede přes impozantní učení o morálce, mravnosti a ideálech. Naše osobní já je postupně destruováno, kdežto kolektivní já se posiluje a žije dál. Proto se v řadě pospolitostí dodržování veřejné morálky a mravních zákonů stavělo nad život sám a bylo tu vyhlášováno, že kolektivní hodnoty stojí vždy nad hodnotami individuálními. Pokušení povýšit kolektivní morálku nad lásku bývá velmi silné. Často pak dochází k paradoxním situacím. Vezměme si kupříkladu takovéhle dva lidi. Jeden žije všelidskými mravními zásadami a božími příkázáními. Druhý žije láskou - proto se mu občas stane, že poruší jak boží příkázání, tak obecně uznávanou morálku. Ten první vychová syna zločince, kdežto druhý dobrého a slušného člověka. Kdybychom tento mechanismus neznali, nebyli bychom schopni vysvětlit, jak je možné, že slušný a charakterní člověk má syna vyvrhele.

Před několika lety jsem se často stýkal s jednou dámou. Její známý pracoval u newyorských hasičů. Sdělil mi jednu neobyčejně zajímavou informaci. Ukazuje se, že největší množství žhářů bez motivu v New Yorku nalezneme mezi mladými chlapci z ortodoxních židovských rodin. Tedy z rodin, v nichž se přísně respektují všechny náboženské kánony. To znamená, že žít musíme v první řadě nikoli zásadami a ideály či božími příkázáními, ale láskou k Bohu. A o co je v nás silnější orientace na hromadění lásky k Bohu, o to méně jsme spjati s příkázáními, ideály a zásadami.

Jakmile se mladý muž obrátil k Bohu a začal prosit o odpuštění za to, že kolektivní morálku postavil nad lásku k Bohu, že tuto morálku učinil samoučelem a začal přezírat a odsuzovat ty, kteří podobné principy nerespektovali, jeho strachy a tísně pominuly a už se nikdy nevrátily.

Sikačaeljan

"Chcete vidět prehistorické tábořiště, staré asi devět tisíc let? Na kamenech se tam uchovaly kresby," navrhli mi známí, když jsem se přijel podívat do Chabarovska. To mě velmi zajímalo, a tak jsem přirozeně souhlasil. Druhý den ráno pro mě přijeli do hotelu autem a vyrazili jsme až k prehistorickému tábořišti na břehu Amuru, vzdálenému od města asi půldruhé hodiny plavby proti proudu. Bylo to v září. Počasí bylo nádherné. Přes cestu v pravidelných intervalech přebíhali či přelétali bažanti. Slunce svítilo. Napadlo mě, že bychom se mohli stavit někde u rybářů a nakoupit si nějaké lososovité ryby, které v té době zrovna táhly. A tah lososů, to je učiněný svátek. Vzpomínám si, jak mi jeden místní starousedlík téhož léta řekl:

"Přijed' v září, když ryby táhnou nahoru. Uvidíš, co je to opravdický bohatství."

Chtěl jsem mu za několik dní zavolat a vyjet si s ním přímo na vodu, abych na vlastní kůži zažil všechny rozkoše opravdového amurského rybolovu. Den byl nádherný a já měl takovou příjemně zkonejšenu náladu: cosi mi však bránilo, abych se plně uvolnil a na všechno zapomněl. Po krátké analýze jsem si uvědomil, v čem to je - to ten Vladivostok.

Před příjezdem do Chabarovska jsem přednášel ve Vladivostoku. Posluchačstvo bylo obvyklé. Všechno běželo podle plánu. Když jsem se ale podíval na podvědomou agresi sálu, nestačil jsem se divit -400 jednotek! Důvodem bylo jednoznačně lpění na budoucnosti. Budoucnost měla tato komunita uzavřenu tak z 80-85 %. Při takovýchto parametrech by jednotlivec těžce onemocněl. Když se podobná energetická diagnóza týká celého města, mohlo by se jednat o ekologickou katastrofu, ekonomické zhroutilí, epidemii či něco podobného. Znamenalo to, že pokud bude tato mimořádně nepříznivá situace trvat a budoucnost se městu uzavře z více než sta procent, může Vladivostok stanout před netušenými problémy. Už během přednášky jsem si proto distančně prohlédl všechny oblasti Dálného východu.

Na linii Kamčatka-Japonsko jsem zaznamenal mohutné deformace pole. Zřejmě šlo o oblast možných katastrof a tragédií. Často jsem přednášel v nejrůznějších ruských městech, ale nikde jsem nenarazil na kolektivní podvědomou agresi, která by přesahovala hranici 200 jednotek. Výjimku tvořilo jen město Nerjungri, kde jsem zaznamenal kolem 250 jednotek. Ovšem víc než čtyři stovky, to už je opravdu na pováženou. Tenkrát jsem ještě nevěděl, že v Chabarovsku narazím na stejný obrázek. Měl to pro mě být důkaz toho, že se v dosti rozsáhlých oblastech světa viditelně nedaří - a to jsem netušil, že za pár měsíců v Chicagu zjistím zhruba stejné hodnoty jako ve Vladivostoku. Pak už jsem mohl hovořit o globálním nebezpečí. Pokud se tento proces urychlí, bude to zlé, protože by mohl zachvátit celou Zemi.

Tenkrát ve Vladivostoku mě už během přednášky zamrazilo v zádech a já si zničehonic pomyslel: A co když takovou vysokou podvědomou agresi vykazují jen čtenáři mých knih? V takovém případě si mohu rovnou chystat provaz, nebo jím alespoň převázat desky s výsledky svých výzkumů a odložit je ad acta. Požádal jsem tedy ty v sále, kteří mé knihy nečetli a viděli mě poprvé, aby zvedli ruku. Okamžitě jsem si tuto skupinu otestoval, ale ukázalo se, že jsou na tom ještě hůř, než představoval průměr celého sálu. Obrovskou podvědomou agresi tohoto shromáždění vyvolalo cosi jiného. Protože v mé třetí knize nebylo dokončeno téma budoucnosti, stalo se, že leckdo ze čtenářů mých knih nedokázal řádně zharmonizovat své pole. Situace, s níž jsem se v tu chvíli setkal, přesahovala rámec mých dosavadních tří knih.

Ve třetí knize jsem toto téma začal teprve matně tušit. Pokoušel jsem se odhalit příčiny nebezpečných deformací pole na Dálném východě. Neznámo proč je v posledních letech lpění na duchovnosti a budoucnosti nejznepokojivější. Ale proč zrovna na Dálném východě? Co předurčuje příčinu? Nahlédl jsem celý problém v jemné hladině a pokusil se najít místo na Zemi nebo mimo ni, které provokuje takové nebezpečné situace. A našel jsem ho. Tibet a Himálaj. Postupně mi vše začíná být jasné. Oblast tvořená rozlehlým pásem od Kamčatky až po Japonsko je silně spjata s Tibetem a Himálajem, tedy s budoucností. Duchovní úroveň lidstva se za posledních deset let pronikavě zvýšila, duchovnost a intelekt se v rámci kolektivních forem mezilidských kontaktů aktivněji vyvíjejí - mimochodem kontakty mezi národy a státy po celém světě se také značně posílily.

Vzrostla duchovní úroveň a lpění na ní je dnes ještě nebezpečnější než kdykoli dřív. Největší problémy pak s tímto lpěním mají oblasti úzce napojené na budoucnost. Seděl jsem v autě a sledoval silnici ubíhající pod koly. Jak tohle asi může skončit? Přírodní katastrofou, ekonomickým propadem nebo snad neplodností žen? Není v mých silách situaci ještě nějak vyrovnat? Jeli jsme dál a dál. Nejstrašnější ztráty jsou vždy ty, jichž si vlastně na první pohled ani nepovšimneme, napadlo mě. Z těla lidstva odpadávají odumřelé kusy tkáně. A lidstvo se jako vždy babrá v jepičích problémech všedního dne. Někdy to připomíná agonii: křečovitě sebou škubou ruce, záda se prohýbají do nepřirozeného oblouku, oči jsou vytřeštěné, hlava se třese a každá z těchto akcí se děje jakoby autonomně, jako by jedno s druhým vůbec nijak nesouviselo. Velmi nebezpečný symptom. V posledních letech vědci nejsou schopni vysvětlit náhlé vyhynutí velkých skupin zvířat a rostlin.

Zatím nemáme mechanismus pro vyhodnocení situace v měřítku celého lidstva. Protože lidstvo sebe samo nevnímá jako jeden organismus, pak začne-li dnes umírat, nepochopí to a neprocítí. Každý stát se považuje za pupek světa a sleduje především své vlastní zájmy. Když je loď spolehlivá a moře klidné, může každý cestující myslet na sebe, a lodi to žádnou škodu nepůsobí. Když však dojde k havárii a do lodi proudí voda, cestující se musí držet jednotné strategie. Pokud nedokážou osobní zájmy včetně otázky vlastního přežití odsunout do pozadí, rozběhnou se neřiditelné procesy, kdy všechno pospěje nikoli k záchraně, ale k sebezničení. Když se ale potápí loď, jsou pravidla našeho chování známa a předem dána - nejdřív zachraňujeme ženy a děti a bez reptání plníme pokyny kapitána a jeho nejbližších. Je třeba mít dokonalé informace o tom, co se na lodi děje, uvědomit si stupeň nebezpečnosti nehody, správně hodnotit situaci a také všechna rozhodnutí, která z této situace plynou, musí přijímat vskutku nejpovolanější a nejpřípravenější člověk. A právě takovým člověkem musí na lodi být kapitán.

V měřítku lidstva na pokraji katastrofy by roli kapitána mohla sehrát mezinárodní centra a komise, jejichž pravomoci by byly určeny dohodami mezi rozhodujícími státy světa. V takových střediscích a komisích by bylo možné nejen shromažďovat a analyzovat informace, ale i předvídat příští události, vypracovávat kolektivní rozhodnutí a činit návrhy a doporučení různým zemím. Hlavní předností by však bylo utváření společného celosvětového povědomí, povědomí, které křečovitě se zmitajícím tělu lidstva umožní proměnit se z umírajícího v churavějící, ale zároveň také uzdravující se organismus.

Jenže pokud je všechno tak prosté, proč se tedy toto kolektivní vědomí na planetě neutváří, když vše na Zemi začíná umírat? Protože lidstvo už kolektivní myšlení poznalo - na příkladu fašismu a socialismu. Když člověk chce přebudovat svět, který ho obklopuje, ale orientuje se přitom především na ideály, cíle a zásady, a nikoli na cit lásky, končí takové počínání tragicky. Kolektivní myšlení má totiž jednu zvláštnost - dusí myšlení individuální. To znamená, že akcent kladený výhradně na kolektivní myšlení a nesprávná hierarchie hodnot při jeho formování mohou nakonec vést k nebezpečným důsledkům. Aby individuální a kolektivní myšlení v rámci jedné koncepce dokázalo žít v míru, musí materialismus a idealismus, věda a náboženství splynout. Povznést se nad duchovní a materiální princip lze jedině prostřednictvím lásky k Bohu, té v duši musíme chovat

mnohem víc než dřív. Čím rychleji touto cestou projde každý člověk, jednotlivý národ, stát a celé lidstvo, tím méně úmrtí, neštěstí, katastrof a válek se v nejbližší době na Zemi dočkáme.

Co je to láska k Bohu? vybavila se mi onehdy otázka, již mi položil jeden můj pacient. Bůh je láska, která není na ničem závislá, což znamená, že čím je cit lásky k Bohu v naší duši nezávislejší na životních trampotách, nepříjemnostech, křivdách a pohromách, tím jsme Bohu blíž. Když dokážeme svět nejdřív milovat, a teprve pak ho hodnotit, je to další krok na cestě k Bohu. Ke světu musíme chovat stejný vztah jako k vlastnímu dítěti. To také především milujeme, a teprve pak plísníme, trestáme a tvrdě vychováváme. Když nastane situace, v níž se hroubí náš osud i naše tužby, ideály, naděje a nejsvětější lidské city, a my sebou přesto nezačneme opovrhovat a zabíjet lásku ve své duši, protože chápeme, že Bůh nikdy netrestá, ale vždy nám jen pomáhá zvýšit míru lásky v duši - je to další krok na cestě k Němu.

Dál jsem zamyšleně hleděl na silnici, hladce mizející pod koly auta. Jeli jsme už přes hodinu a co nevidět jsme měli dorazit na křižovatku, odkud vedla polní cesta na amurský břeh, k prehistorickému sídlišti. Skutečně jsme odbočili, a zatímco jsme se po skřípajícím šterku blížili k řece, zauvažoval jsem, proč pračlověk vysekával do skalních masivů obrázky a celé výjevy. Je to těžká a mravenčí práce - přece se naši prapředkové tak nesnažili jen z lásky k umění. A pokud šlo o magii, pak mě zajímalo, jak fungovala, jak na ně působila. Lákavé pro mě bylo už pomýšlení, že za chvíli vstoupím do kontaktu s myšlením lidí, kteří tu žili před deseti tisíci lety. O čem asi tehdy přemýšleli? Jak vnímali okolní svět? V jakém čase žili?

Až tohle vše nahlédnu, budu mít dost a dost látky k přemítání. Povšiml jsem si jedné zajímavé zvláštnosti. V chrámech je hutnost času mnohem vyšší než kdekoli jinde. Když vstupujeme do svatostánku, měníme své časové charakteristiky. Někdy se toto zhuštění času stává zjevným i ve fyzické rovině.

"Když jsem začal žít v intencích vaší soustavy, všiml jsem si, že se cosi podivného děje s časem," svěřil se mi jiný pacient. "Představte si například tohle: Když vyjdu z domu a potřebuji se dostat metrem na vlak, trvá mi to od domovních dveří až k vlaku půldruhé hodiny. Vyjdu z domu, zeptám se hned několika lidí, jaký přesně mají čas na hodinkách, a zjišťuji, že stejný jako já. Do odjezdu vlaku zbývá půl hodiny, ale tím metrem normálně jedu aspoň hodinu. Sejdu tedy do metra, jedu na nádraží, a když přicházím k vlaku, z mých hodinek i nádražních hodin vyplývá, že jsem v metru strávil pouhých patnáct minut. Vůbec sítu nedokážu vysvětlit."

"Ale to je přece jednoduché - čím víc je v nás lásky, tím je čas hutnější. Může to přinášet ten nejnečekanější efekt."

Zatímco jsem si uvažoval o svém, scenerie kolem nás se nápadně změnila. Les se začal rozestupovat a před námi se zaleskla modrá hladina řeky. Přijeli jsme k malé nanajské vsi. Existuje hned několik vysvětlení etymologie názvu té vesnice. Jedna místní stařena mi řekla, že nejsprávnější překlad slova Sikačaeljan znamená "tam, kde se dovídáme". Dřív tu bylo obětiště, místo, kde se konaly magické obřady, jejichž prostřednictvím se domorodci dovídali, co je v budoucnu čeká. Celou naši skupinu velmi přívětivě uvítala nějaká paní, ze které se vyklubala místní učitelka. Ta nás doprovodila do malého vlastivědného muzea v budově školy. Ukázala nám celou řadu předmětů pocházejících ze zdejších vykopávek.

"Těmito figurkami zdejší šamani léčili příslušníky kmene," vyprávěla. "Když někdo onemocněl, šaman za ním přišel a vyřezal ze dřeva figurku. Tu pak postavili do hlav lůžka a nemocný se uzdravil."

"Myslíte, že to tak opravdu bylo?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě."

"Pak tady v té figurce je podle mě zakódován program pošlapané pýchy," řekl jsem. "Nemoc souvisela s nenaplněnými ambicemi dotyčného člověka. Ten šaman se choval jako skutečný profesionál. Pracoval v jemné hladině. Sebesilnější energetický zásah vyvolává vnější efekt, který

však má jen omezené trvání. Informační vliv na nemocného je jemnější a nenápadnější, zato však stálější. Šamanem se proto mohl stát jedině ten, jehož kontakt s Bohem byl užší, tedy jehož zásoba lásky v duši byla větší než v případě kohokoli jiného. Hutnost času se zvyšovala - proto byl schopen procítit a spatřit budoucnost a kontakt s ní ho nezabíjel jako jiné. Když spatřil nemocného a začal vyřezávat figurku, už měl na pacienta informační vliv. Měnil jeho podvědomou vnitřní orientaci a ten člověk se uzdravoval."

"Takže vy myslíte, že ty figurky mají svůj hlubší smysl?" zeptala se zaujatě učitelka.

„Ovšem.“

Ostatně - vliv těchto figurek je patrně podobný vlivu Vrubelových obrazů. Také tento umělec utkvěle lpěl na dokonalosti, schopnostech, duchovnosti a ideálech. Takovéto lpění vyvolává obrovskou pýchu, která postupně může přecházet až v satanismus. Vrubelovy obrazy byly mimo jiné i snahou překonat tento stav. Proto byl jeho tématem Lermontovův démon v mnoha podobách - démon trpící, démon ponížený, démon poražený. Umělec tak dokázal nad nebezpečnou tendencí zvítězit ve svém malířském díle, ale nedokázal ji překonat ve své duši. Duchovnost, ideály a schopnosti byly stále silnější, zatímco láska za nimi stále víc zaostávala. Proto se mu nakonec narodil syn s rozštěpem patra, což znamená ponížení ideálů, duchovnosti a schopností. Rozštěp svědčí o tom, že budoucnost a schopnosti daleko předstihly zásoby lásky. Proto v sobě jeho syn měl obrovskou pýchu, která se projevovala stavu téměř nepřetržité ukřivděnosti. Proto byl tento výjimečný umělec nakonec připraven o vědomí, naděje i ideály.

"Takže on byl také postaven před zkoušku, v níž neobstál?" "Každý velký umělec se ocitá v pokušení postavit svůj obrovský duchovní potenciál nad lásku. V takovém okamžiku na něj bývá seslána zkouška, kterou on sám nejčastěji vnímá jako urážku a zradu ze strany milované ženy. Jestliže nedokáže v této zkoušce obstát, buď ztratí rodinu, nebo děti, nebo se zblázní, stane se homosexuálem, dobrovolně si znetvoří tvář nebo přijde o invenci. Čím vyšší je duchovní potenciál umělce, tím větší bolest zakouší při jeho ztrátě. Když rodiče při pohledu na mimořádné nadání svého dítěte přemýšlejí jen o kariéře a schopnostech, pomohou mu sice talent rychleji rozvinout, ale tomu bude odpovídat i odplata."

"To tedy znamená, že na diváka má nějaký vliv každý obraz?" vyptávala se dál učitelka.

"Každý, liší se jen mírou vlivu. Mezi výtvarnými díly je hodně hlušiny, která na naše vnímání nepůsobí téměř vůbec."

"Jak se dá dobrý obraz rozeznat od špatného?"

"Velmi snadno. Dobrý obraz má svůj vlastní prostor a čas. Hutnost času je v něm mnohem vyšší. Chová se jako autonomní živá bytost. Přičemž prakticky nemá význam, co je na něm namalováno. Takové obrazy pak léčí stejně jako ikony. Obrazy totiž léčí informačně, tím že procházejí naším vědomím, a také energeticky. Když prapůvodní impuls pro vytvoření obrazu vychází z ideálů a myšlenek, obraz žít nedokáže a umírá. Stejně jako všechno ostatní, i každé umělecké dílo musí začínat citem lásky."

Pokračujeme v prohlídce muzea.

"Tenhle bubínek, zvonky i oděv jsou naprosto autentické. Je to šamanská výbava, kterou nám před časem kdosi do muzea přinesl. Ostatně jejím majitelem nebyl prý šaman, ale šamanka. Co myslíte, je to pravda?" obrátila se na mě učitelka.

„Ano.“

"Říká se také, že normální člověk nemá brát šamanský bubínek do ruky, protože by mohl zemřít. To je také pravda?"

"Přesně tak," potvrzuji a při pohledu na překvapené tváře svých společníků pokračuji:

"Ke zhuštění času může docházet nejen v lidské duši, ale i v neživých objektech. Na fyzické úrovni je to třeba zcela nepozorovatelné, ale v jemné hladině to okamžitě pocítíme. Energetické procesy v takovýchto objektech pak probíhají mnohem rychleji. Na Zemi jsou místa, kde je

zhuštěný čas přítomen zcela evidentně. Dřív se těchto míst využívalo k magickým rituálům a později se tamtéž stavěly chrámy.

Když šaman začíná pracovat s bubínkem, dochází k proměnám jemných prostorových a časových charakteristik objektu a veškeré procesy se stonásobně urychlují - jak příznivé, tak nepříznivé. Protože však v nás oficiální státní názor vychovával přezíravý, opovržlivý vztah ke kultovním předmětům, tato emoce v našem podvědomí přetrvává i nadále. Nejsme schopni tento nevlídný vztah potlačit, a když přitom takovýto kultovní předmět - dejme tomu šamanský bubínek - vezmeme do rukou, emoce se, aniž bychom to postřehli, mnohonásobí, obrátí se proti nám a mění se v program sebezkázy. Důsledky mohou být opravdu děsivé."

Chvíli jsme si ještě prohlíželi muzejní poklady a relikvie, a pak jsme ze školní budovy zamířili na amurský břeh, kde už na nás čekal člun.

Měli jsme na něm plout několik kilometrů, do míst, kde je známá galerie skalních rytin a kreseb.

V člunu seděl jeho majitel, který nás měl odvézt až na místo. Usedli jsme a loďka nás plavně unášela po vodě. A po půl hodině jsme přistáli u břehu, zavaleného obrovskými balvany a valouny. Právě na nich se kdysi našly ty pravěké rytiny. Dnes jsou některé z nich obtaženy křídou, aby obrysy byly lépe patrné. Přistoupil jsem k prvnímu námětu. Vypadá to jako nějaká nepochopitelná, záhadná maska. Rozhodně to není žádná autorita. Ale má i tohle magický vliv? Rozhodl jsem se zjistit v jemné hladině, pro jaký účel tato vyobrazení vznikla. Když jsem získal potřebné informace, bylo mi rázem jasněji. Šlo o zřetelný výraz vlivu na budoucnost a osud - za pomoci takových obrázků se ovlivňovala bližší i vzdálenější budoucnost. Abychom však příští události mohli nějak ovládat, musíme je vidět. Prozkoumal jsem energetiku místa, kde jsme se právě nalézali. Hutnost času i kontakt s budoucností tu byl dvojnásobně větší než kdekoli v okolí. Abychom však do událostí, které teprve přijdou, mohli nějak zasáhnout, potřebujeme kontakt s budoucností zintenzivnit alespoň desetkrát, ne dvakrát, jako ta maska. To znamená, že důležitá je i osobnost toho, kdo se něčím takovým zabýval. Podíval jsem se zpět po časové ose, abych zjistil, kde žil umělec, který vytvořil toto dílo, předtím, než ho vytvořil.

Šlo o severozápadní část Himálaje - o Tibet. Teď už to bylo téměř jasné. Člověk může v Tibetu prožít celý život a žádné zvláštní schopnosti nezískat. Pokud se však zabývá duchovními praktikami, jeho možnosti v těchto místech vzrůstají a intenzivnější kontakt s budoucností si uchová po několik životů. Viděl jsem, jak se od Himálaje spirálovitě rozbíhají pásma zvýšeného kontaktu s budoucností. Duchovním praktikám, které pomáhají nahlédnout do zítřka, se lidé věnují po desítky tisíc let. V prehistorických dobách by kmen bez něčeho takového prostě nepřežil. Nositele příslušných schopností pak osud přímo ponoukal k věštvectví, šamanství a podobným praktikám. O tom, že obrázek může ovlivnit lidské zdraví a okolní svět, jsem dobře věděl. V té době jsem ale ještě netušil, že se budoucnost dá ovlivňovat. Vliv na přítomnost prostřednictvím budoucnosti je přitom mnohem intenzivnější než jiný vliv.

Mezitím jsme přistoupili k jinému kameni. Na tom byla vyobrazena ještě podivnější maska - obrovské vypoulené oči a maličká ústa. Místní učitelka se na mě zvědavě zahleděla.

"Zatím ještě nikdo nedokázal ani přibližně vysvětlit, proč je tu vytesána právě takováto tvář. Co si o tom myslíte vy?"

Soustředil jsem se na vstup do jemné hladiny masky, a vzápětí mě rozbolela hlava a začaly mě brnět spánky.

"Tohle je přímo škola šamanů," odpověděl jsem. "Když se podíváte na tuhle masku a utlumíte vědomí, kontakt se záhrobním světem se posílí tak na dvacetinásobek. Tahle tvář, to je - moderním jazykem řečeno - jakýsi тренаžér pro nácvik kontaktu s dušemi zemřelých, okno do záhrobí. Tímto oknem k pravěkým lidem proudily cenné informace o zemřelých přátelích a příbuzných. A tahle maska pomáhá zastavit vědomí," ukázal jsem na druhou. "Soudě podle všeho se tu scházela skupina zasvěcenců a ti se díky rituálním písním a tancům a také kontaktům s obrázky vytesanými

do kamene dostávali do stavu, v němž viděli budoucnost a mohli ji řídit a měnit. Sem patřila nejen znalost minulých událostí, ale i možnost léčit. Harmonický šaman vstupoval do budoucnosti, tam nemocného léčil a napravoval - a ten se za den za dva uzdravoval i z velmi těžké choroby. Čím byla nemoc závažnější, tím dál do budoucnosti musel šaman pokročit, aby dokázal duši nemocného uvést do normálního stavu. Pokud potřebná vzdálenost od bodu v budoucnosti překračovala šamanovy osobní možnosti, ztrácel vědomí nebo upadal do stavu naprosté zcepenělosti. Hrozilo mu i nebezpečí smrti. Na zvládnutí potřebných technik šaman potřeboval několik let."

Na tomhle zajímavém místě jsem ostatně zažil jednu neméně zajímavou příhodu. V jemné hladině jsem náhle pocítil, že tu s námi ještě někdo je. A měl jsem pravdu. Byla to duše té šamanky, jejíž oblečení a výbavu jsem před hodinou viděl ve venkovském muzeu. V duchu jsem již četl text informace, kterou ke mně vyslala:

"Jsi dobrý šaman, pokračuj !"

Bohužel mi však už nic jiného nesdělila. Pochopil jsem, že k dalším informacím musím proniknout sám.

"Tady je ještě jedna maska!" zavolali na mě ostatní. "Co by mohla znamenat ta?"

"Tohle není ani podobizna ducha, ani rituální maska," řekl jsem. "Kromě tváře tu vidíme i nezřetelné kontury těla. A duchové tělo jak známo nemají.

Je to rozhodně živá bytost, ale není to člověk. Jasný portrét mimozemšťana."

"Tak pojďme ještě kousek dál" vybídla nás učitelka. "Tam je kresba jakéhosi člunu, nebo dokonce korábu. A jsou tam vzdušné víry."

"V jemné hladině se ukazuje, že ten vír posiluje náš vliv na budoucnost. Něco přitahuje, a něco zase vytěsňuje," vysvětlil jsem.

"A tady je taky cosi, co by mohlo vyjadřovat mocné závany vichru," zavolal na mě další přítel, "i když je to vlastně aureola kolem soba. Z obou stran jsou zase nějaké dvě hlavy. Ta jedna je určité lebka, na pohled dost nepříjemná, ta druhá je mnohem vlídnější."

"Tohle byl zřejmě kámen, na nějž se přinášely zvířecí oběti," řekla učitelka. "Nikdo však neumí vysvětlit, co znamenají ty dvě podivné hlavy vedle soba."

"Víte, kdysi jsem na Krymu zažil takovou zvláštní věc," vzpomněl jsem si najednou. "Seděli jsme v sadu pod letitou broskvoní a starý sadař mi řekl, že strom chce porazit, protože přestal plodit. Slíbil jsem mu, že se s tím stromem pokusím nějak domluvit.

Přistoupil jsem k němu, dotkl se kůry, pohladil ji a vstoupil do informačního pole broskvoně. Zaznamenal jsem reakci - snad slib, že strom znovu úrodu dá. Toho roku z něj sadař očesal dva kbelíky plodů. Když umíme vstoupit do jemných hladin, jsme schopni zvyšovat počet kusů ve stádě, množství divokých zvířat v lese i ryb v řece. Vzdušné víry obklopující soba přitahují život a zahánějí smrt. Tohle vše byly nástroje ovládnutí okolního světa prostřednictvím budoucnosti."

Přesně ke stejnému cíli spěje dnešní věda, jenže mnohem hrubějším způsobem a bez představy o následcích takového vpádu.

Zadával jsem se na obrovitou modravou amurskou vodní pláň a na řetězec balvanů, pomalu mizejících v dáli. Před deseti tisíci lety tu žili lidé, kteří se zřejmě dokonale orientovali v přírodních zákonech, a způsob jejich obcování se světem, který obývali, byl výsledkem po generace hromaděných zkušeností a tradic. Proč asi tato mohutná kulturní vrstva roztála a beze stopy zmizela? Proč informace, s nimiž ti lidé běžně nakládali, zmizely jako voda v písku a ve vědomí dnešních lidí po sobě nezanechaly ani stopy? Po celou zpáteční cestu jsem se tuhle záhadu snažil pochopit.

A postupně jsem celé věci přicházel na kloub.

Za prvé byly pravěké kmeny jeden od druhého dosti izolovány. Kolektivní vědomí, které umožňuje realizovat získané informace ve prospěch blaha pospolitosti, se formovalo pomaleji. Obrovská rozloha Sibíře a Dálného východu příliš nepřála ani nějakému většímu rozmachu obchodních styků. A co je zřejmě nejdůležitější - snažili se měnit svět kolem sebe, ale nepokoušeli

se změnit sebe sama. Hlavní hodnoty současné civilizace nespočívají v moderních technologiích, ale v morálce a duchovnosti plynoucí z lásky k Bohu. A protože chápání prapříčiny u nich neexistovalo, svět jim připadal rozdělený na střípky. Jednotu cítili jen v sobě a svým cílům a zásadám se snažili přizpůsobit okolní svět, své schopnosti, svého ducha, své já. Svým hlavním cílem učinili kontakty s budoucností. Proto se jim budoucnost postupně zavírala, až se nakonec uzavřela docela.

Zmizela tak svébytná, velmi niterná kultura. Protože hlavním cílem se člověku staly vlastní schopnosti a jeho duchovní potenciál - a ne láska ke Stvořiteli. Zadíval jsem se na nádherné amurské břehy, které se táhly podél řeky, a přistihl jsem se při zvláštním pocitu, že to, co jsem spatřil, je mí známo - je to uzavřená budoucnost.

Ve Vladivostoku byla budoucnost uzavřena ze 60 %, v Chabarovsku dokonce z 85 %, což samozřejmě signalizovalo obrovskou podvědomou agresí. Z toho plynulo, že snaha lidí v této oblasti podvědomě podrobit okolní svět svým tužbám a cílům, svému já a svým vlastním plánům do budoucna dospěla ke kritické mezi.

Co se stane, když se budoucnost skutečně uzavře, jsem nevěděl. Jedno ale bylo jasné, situace v celé této oblasti je nezáviděníhodná. Mé úvahy přerušil hlas naší průvodkyně a místní učitelky:

"Tady jsme na člun nasedali, ale jestli chcete, můžeme jet dál a podívat se k místním rybářům."

"Samozřejmě chci," zaradoval jsem se. "Přátelé mi vyprávěli, jak je to úžasné, když tudy táhnou lososi, a že se tu dá nakoupit červený kaviár."

"Ryby už tu nejsou," mávla unaveně rukou. "Amur je otrávený."

"Jak je to možné?" nechtěl jsem věřit vlastním uším.

"Nedávno jsme tu měli další fenolovou havárii. Místa byly břehy doslova zavalené hnijícími rybami. K úniku fenolu do vody došlo zrovna v době, kdy se ryby chystaly táhnout po řece nahoru. A tak do ústí vůbec nevpluly. Rybáři zkrátka nemají ani kaviár, ani ryby samotné. To by byl spíš malý zázrak."

Ohromeně jsem se rozhlédl kolem. Polomrtvý Amur dál pomalu a vznešeně valil své vody, ale ryby v nich nebyly! Obrovská rybí hejna, která se hodlala tradičně vytřít na horním toku řeky, do otrávených vod nakonec vůbec nevplula a jikry zanechala v oceánu. Tam z nich nová generace bohužel nevyroste. Seděl jsem a říkal jsem si: Tak tady došlo k jedné z největších ekologických katastrof na celé planetě. Jedna z nejrybnatějších řek světa je otrávená a ryby tu prakticky vyhynuly. V místních novinách jsem si o něčem takovém nepřečetl ani řádku.

V jemné hladině by snad Rusko mohlo být zdrojem spásy světa, ale na fyzické úrovni jsou tu zatím jen katastrofy a smrt.

Pokud se podobné tragédie odehrávají zcela bez povšimnutí veřejnosti, je to jeden ze signálů, které se často ozývají, jakmile je překročena kritická mez. Těžká nemoc, jíž v současné době trpí Rusko, je ovšem chorobou celého lidstva. Jak málo času nám zůstalo, a jak bezstarostně jím přitom plýtváme, napadlo mě.

Dojeli jsme až k rybářům, ale paní učitelka měla pravdu - ryby neměli. Síť se třepotaly ve větru, rozvěšené po bidlech na břehu. Těsně předtím než jsme z rybářské osady odjížděli, přece jen se v jednom domě našla půlkilová sklenice červeného kaviáru. Koupil jsem ho, ale když jsem ho pak otevřel, ihned jsem zaznamenal, jakou má podivnou, ba nepříjemnou chuť. Otrávené byly nejen ryby, ale i kaviár.

Jestliže má lidstvo degenerovat a vymřít, pak se to stane a není čeho litovat, pomyslel jsem si, ale když člověk vidí, jak umírá duchovní i fyzická tkáň lidí a okolní přírody, až se z toho srdce svírá.

Jeden známý mi kdysi vyprávěl o svém příteli-letci, kterého pro invaliditu převedli do zálohy.

Stalo se následující. Jeho bojový letoun dosedl na ranveji, a když už jen setrvačností dojížděl na její konec, na beton náhle vkročil velbloud. Vyhnout se mu nebylo možné, a letadlo ve vteřině do zvířete vrazilo. Pilotovi, který se při této bizarní nehodě těžce zranil, nějaký zasvěcenec později vysvětlil: "Velbloud si žije ve svém vlastním světě a ve vlastním čase. Letadlo řítící se obrovskou rychlostí je pro něj jen nezřetelná skvrna kdesi daleko od něj. Velbloud prostě neumí zhodnotit nebezpečí, které mu hrozí."

Napadlo mě, že na obzoru současného lidstva se objevilo mnoho nejasných skvrn a že nemáme k dispozici systém včasného varování. Když nahlédneme do zdravotnických statistik, zděsí se i laik. Matky své děti téměř nekojí, protože mají málo mléka. To jim dojde sotva po třech týdnech. Lékaři tvrdí, že důvody jsou ekologické. To, že množství mužského semene je také dvakrát menší než před 30-40 lety a že každá pátá rodina je bezdětná, je zřejmě způsobeno nesprávnou výživou. Na Západě je však tento ukazatel ještě horší. Navíc statistiky uvádějí, že mezi americkými kojenci je hlavní příčinou smrt ve spánku bez zjevných vnějších příčin. A nikdo se nesnaží najít vysvětlení pro to, proč je každé druhé americké dítě duševně méněcenné.

Věda je zařízena tak, že vychází z materialistických představ o světě a uznává jen to, co se dá ohmatat, a co je tedy reálným faktem. Pro velblouda je takovým reálným faktem vojenské letadlo, ženoucí se velkou rychlostí, až když je pár metrů od něj. Do této chvíle to byla jen abstraktní skvrna daleko na obzoru. Fakta zkrátka často přicházejí až tehdy, kdy se proti nim nedá nic dělat. Kdesi jsem se dočetl, že na Zemi každý den mizí jeden živočišný druh. Přírodu a cestování mám velice rád. Ukazuje se, že když vymře nějaký živočišný druh, děje se tak zcela nenápadně. Zvířata se dál zabývají svými záležitostmi, střeží si své teritorium, ale v jemné hladině už jsou pryč. Když vidím nějaké zvíře, jemuž hrozí vyhynutí, nejradši bych křičel: Vždyť umíráte, vždyť zanedlouho už tu nebudete! Ale zvířata žijí dál. Nemají systém včasného varování. Podivuhodné však je, že v tomhle, se lidé od zvířat nijak neliší. Dochází ke zbrždování nejdůležitější funkce - pokračování rodu. Tři desítky let - to je z hlediska existence lidstva velice málo. Srovnat se to dá snad jedině s letadlem řítícím se po ranveji. Brzdné procesy obvykle končí zastavením. Lidstvo připomíná artistu, který dlouho kráčet po cestě, teprve teď vstoupil na vysoko zavěšené lano a dál udržuje rovnováhu, jenže si v zadumání neuvědomil, že pod nohama už nemá cestu, ale jen to lano.

Jsem optimista, a domnívám se, že lidstvo přežije. Ale co mu v tomto světě už zítra zůstane? Jakou cenu budeme muset za své přežití zaplatit? Nejsme tu přece jen my lidé. Jsou tu i zvířata a lesy, a to vše s každým dnem nevyhnutelně mizí. Jak prosté je zachránit se a přežít, když člověk ví jak, napadlo mě. Abychom na Zemi udrželi lidi, zvířata a rostliny, mizející s každou další vteřinou, musíme s každou další vteřinou udržovat ve své duši lásku a rozhojňovat ji. Už aby to lidé konečně pochopili.

Práce s pacienty

Během práce s pacienty se pokouším všechny ty různorodé nemoci, situace a problémy shrnout do několika okruhů. Základem jedné lidské hodnoty může být hodnota jiná, ještě podstatnější. To znamená, že když se dotýkáme bazálních lidských hodnot, tedy těch, které tvoří základ našeho já i samotného pojmu člověk, protože základem života jsou tužby a city, nejobtížnější je přestat lpět právě na tužbách. Když se člověk naopak dokáže zharmonizovat i v tomto ohledu, je to definitivní záruka zdraví. Takhle jsem si to alespoň myslel. Jenže jen zpočátku. Pak se ale projevila jedna hrozivá zvláštnost - lpění na tužbách se sice dařilo odstranit, ale lpění na mravnosti, zásadách, ideálech a duchovnosti tu zůstávalo, ať se dělo, co dělo. Zvláštní. Ukázalo se, že mezičlánek je nakonec důležitější než článek původní. Bylo to podivné a nelogické. Rovnováha je tedy významnější než život a tužby. Znovu jsem vzpomínal, porovnával a intuitivně šel k řešení. Ale smrt ve jménu uchování zásad a mravností - to je přece jev dosti rozšířený. A nikdo to nevnímal jako cosi nepřirozeného - naopak. Takováto smrt vyvolávala pocit úcty a nadšení. A zase jsem porovnával a analyzoval.

Aby se zvíře zřeklo života ve jménu mravních zásad a ideálů, to je věc vyloženě unikátní, ba nemožná, kdežto u člověka je tomu spíše naopak. Pojmy jako schopnosti a intelekt, jejichž základ tvoří duchovnost, ušlechtilost, mravnost a ideály, můžeme dohromady nazvat vědomím. Člověk se od zvířete neliší tím, že vybaven vůlí a tužbami, ale existencí bohatě rozvětveného svědomí. Což znamená, že je tu hierarchie hodnot člověka jako živé bytosti a hierarchie hodnot respektovaných člověkem jakožto bytostí myslících. Protože intelekt, schopnosti a myšlení spočívají na kořenech mravnosti, uchování etických principů je nakonec důležitější než uchování života. Nehodlám čtenáře unavovat detaily a podrobnostmi o svých výzkumech. Vytvářím jen jakousi základní osnovu.

Během dalšího porovnávání a dalších analýz jsem dospěl k ještě jednomu velice významnému závěru - člověk je schopen přenést přes srdce pošlapání vskutku mnohých hodnot, ale obzvláště těžce nese zhroucení mravnosti, zásad a ideálů, tedy základních struktur lidského vědomí. I to se však dá přestát a ukazuje se, že značné procento lidí je schopno takovéto ponížení zvládnout. Je to totiž zhroucení nikoli osobních, ale obecně platných, všelidských principů. A proč?

Rozvinuté vědomí je vždy výsledkem práce celého kolektivu, výsledkem mezilidských vztahů. Kolektivní vědomí nemůže existovat bez etických a právních norem, které úroveň vztahů mezi lidmi kodifikují. To znamená, že rozvinutá etika určuje stupeň vývoje vědomí, intelektu, schopností každého jednotlivého intelektu a schopností každého jedince. Úroveň etiky je dána množstvím lásky, která je v ní obsažena. Etika a morálka bez lásky jsou nemyslitelné. Prostřednictvím všelidských norem, morálky a mravnosti, skrze příkázání obsažená ve svatých knihách každý z nás směřuje k vyšším hladinám vědomí. Vzniká tak kolektivní vědomí, spojující skupiny lidí, národy, a do jisté míry i státy a celé lidstvo. Ono množství lásky, které se v nejbližší době objeví v duši každého člověka, dovolí vytvářet nové etické normy a také nové formy kolektivního vědomí, díky nimž bude možné celé lidstvo opravdu sjednotit. Napojením na kolektivní podvědomí lidstva může každý jedinec zajistit úroveň svých možností, a to o několik řádů vyšší, než je ta dnešní. Dnes lidstvo stanulo na prahu konečného utváření kolektivního celoplanetárního vědomí. Tato lidská hodnota je mnohonásobně vyšší než všechny předešlé. A pokušení postavit právě ji nad lásku je obrovské. Končí to jako vždy velmi smutně.

Přeloženo do prostého jazyka - člověk, který žije jen božími příkázáními, nezačínajícími od lásky k Bohu jako od nejvyššího štěstí a nejvyšší hodnoty, spěje k satanismu. Duchovnost se samozřejmě hromadí jako dřív, ale procesy degradace dřívě či později vítězí. Rodí se tak "svatý", v jehož flitřích postupně převládne satanismus. Člověku, který není schopen unést rány zasazované jeho hierarchií mravních hodnot, člověku agresivnímu vůči vnějšímu světu, vůči společnosti nebo vůči sobě samotnému, nebude umožněno těšit se z hodnot jednotného všelidského vědomí. Chudý duchem se s takovou ranou vyrovná snáze. Proto také lotři, ničemové a zrádci v epoše přípravy ke kolektivnímu vědomí lásku v duši udrží snáze než ten, kdo se plně soustředí na etiku, slušnost a ideály. To je zřejmě hlavní důvod hroucení dosavadních celosvětových představ o morálce v posledních deseti letech. Rusku je v tomto procesu se vši pravděpodobnosti vyčleněna zvláštní úloha - a to i přesto, že počtem bezcharakterních stvůr na nejvyšších státních, postech v současné době zaujímá bezkonkurenčně první místo na světě. Nemravný, rozháraný a nemorální člověk však dlouho nežije. Sexuální revoluce skončila AIDS, což znamená, že zřeknutím se nejvyšších forem morálky a mravnosti už se nezachráníme a nepřežijeme. Lze je jen překonat a povznést se nad ně. K tomu však musíme nejdřív pochopit a procítit, že nemohou být nejvyšším štěstím a nejvyšším cílem.

Zadával jsem se do očí své pacientce a navrhl jí, aby se zkusila modlit takhle: "Pane, ve jménu lásky k Tobě jsem ochotna zříct se slušnosti a morálky, ideálů, duchovnosti i spravedlnosti, soudnosti i vloh, vědomí, tužeb i života. Láska bez morálky žít může, ale morálka bez lásky ne."

A čekají mě další a další desítky pacientů. Jako osobnost musím zmizet, musí tu zůstat jen soustava, která léčí sama, přesněji řečeno pomáhá člověku se uzdravit a vytváří mu pro uzdravení předpoklady. Dnes se pro mě všechny nemoci, či vlastně jejich příčiny, dělí na dvě základní skupiny. Do první patří lpění na tužbách, mravnosti, duchovnosti a ideálech a také na schopnostech, dokonalosti a intelektu. To je téma pýchy. A pak je tu druhý svazek - tužby, duchovnost a ideály, vztahy. V tomto případě jde o téma žárlivosti.

Pravda - i v tom i v onom případě vše může vymizet a zůstane jen nejobsáhlejší článek: kontakt s budoucností, hodnoty kolektivního vědomí, které lidské dimenze často přesahují. Lidé, kteří si přečetli všechny tři knihy, urazili větší část cesty. Ti pak během jediné seance vstřebají všechno, co jsem se dověděl teprve nedávno - a nakonec zbývá jediná lidská hodnota: různé hladiny kolektivního vědomí.

Jestliže je pacient v tomto místě schopen se ode mě odvrátit, znamená to, že je zdravý. Když toho schopen není, odvrátím se od něj já sám. V mé soustavě je jeden velmi, nebezpečný moment - a to říkám všem pacientům. Začínal jsem ji totiž budovat jako vědec. Základem byla logika, intelekt a vědomí, cit lásky byl až druhořadý. Čím rozvinutější však soustava byla, tím výrazněji vědomí vyklízelo pozice ve prospěch lásky. Pokud se tedy chcete i v budoucnu řídit touto soustavou, musíte odmítnout vědomí a ponechat si jen lásku. Dokud se bojíte, pochybujete a plánujete, neuzdravíte se. V okamžiku, kdy v duši zaznamenáte cit lásky, odhodte vědomí - jen vám překáží. Nic vám nebrání, abyste ho pak vrátili na místo, které mu patří, ale od této chvíle budete nejdřív milovat, a pak teprve analyzovat. V tom je pravá rozkoš a štěstí a koneckonců i zdraví.

Tyto řádky diktuji 4. března 1997. Oknem vidím modré nebe. Větvemi stromů, na nichž se už zanedlouho objeví první listy, pohupuje vítr. Na jaře se probouzejí tužby a odhaluje se budoucnost. Pokud však v tomto okamžiku nemáme v srdci lásku, bude s námi zle. Zavolał mi jeden známý z Colorada. "Velmi jsem zeslábl, vůbec nemohu sportovat, jak jsem touto dobou zvyklý," stěžoval si.

"Letos na jaře je kontakt s budoucností mnohem silnější než kdykoli dřív," vysvětlil jsem mu. "Jakmile člověk začne příliš lpět na budoucnosti, vůči hledě slábne. Okamžitě zapomeň na všechny starosti, zahálej a miluj. Nic si neplánuj, nevyhlížej žádné nové cíle, ničeho se nesnaž dosáhnout, své znejmilejší částěji říkej, jak ji miluješ, ale méně často s ní sdílej společné lože. Takže -

doporučuji absolutní uvolnění, žádné křeče a přetěžování. Žádná práce, jen relaxace, radost a láska!"

"No dobře, ale co práce!" otázal se opatrně ten známý.

"Tu a tam něco dělat můžeš."

"Rozumím," odpověděl.

Včera večer a dnes ráno jsem volal třem svým pacientům. Na první pohled jsou jejich problémy dosti složité. Uvnitř je však vše prosté. Jsem přesvědčen, že kdyby mi bývali uvěřili a nedoufali, že je vyléčím, ale pracovali na sobě sami, všechno by bylo v naprostém pořádku.

Vybavil jsem si prvního z nich. Na seanci byl jen jednou. Vzpomínám si, jak vstoupil do mé pracovny a posadil se na židli.

"Mám obrovské problémy, je to vlastně spíš neštěstí," řekl úvodem a umlkl.

Inu dobrá, když nemocný nechce mluvit, podívám se sám, řekl jsem si. V jemné hladině jsem spatřil, jak ho osud ochraňuje před hrozící smrtí. Za normálních okolností by už býval patrně zemřel, ale osud mu seslal nějakou pohromu, což mu dává možnost zharmonizovat pole a přežít. O jaké lpění v tomto případě asi jde? Postupně jsem zkontroloval sedm hlavních parametrů - život, tužby, osud, budoucnost, tedy mravnost a ideály, schopnosti a intelekt, vztahy a hmotné statky. Zaznamenal jsem trojí lpění - na vztazích, ideálech a na tužbách. Vztahy jsou pro něj uzavřeny více než na dvojnásobek kritické hranice. Budoucnost je mu uzavřena dokonce z 220 %, což je velmi zlé. To by mohlo znamenat rakovinu nebo jinou nevléčitelnou chorobu. Vůle a tužby jsou mu uzavřeny z 800 %. Tím by mu měla být uzavřena také možnost vztahů se ženami, což by bořilo plány a naděje do budoucna a překazilo všechny touhy, zvláště pak touhu získat ženu a být sní. Zajímavé je, jakou variantu si pro něj osud našel... Jaká to bude nemoc nebo pohroma?

"Řekněte mi prosím, jaký máte problém," zeptal jsem se podruhé.

"Mám AIDS," řekl prostě.

A já měl rázem jasno.

"Nikdy jste se nesnažil žít láskou," řekl jsem úvodem. "Vždy jste žil ve jménu vznešených tužeb, nejvyšších ideálů a nadějí, ve jménu vztahů s blízkými lidmi. Vše, co souvisí s blízkým člověkem, pro vás bylo nejvyšším cílem. Absolutně jste nebyl schopen zvyknout si na rozchod, hádku, nevěru, zhroucení ideálů a vašich představ o morálce, na pošlapání a ponížení vašich tužeb. Na zhroucení lidských hodnot jste reagoval žárlivostí, urážlivostí, ale ještě víc nechutí k životu. Kdybyste býval nenáviděl a opovrhoval jinými, už byste se dostal do akutního stadia. Zabíjel jste sebe i svou lásku sklíčeností a sebelítostí. Uměl jste si naštěstí uchovat dobrotivost ve vztahu k jiným lidem, ale nedokázal jste totéž udělat také pro sebe. Tento proces je třeba zastavit, proto jste také dostal virus HIV. Pochopte, že vaše přání a vaše vůle jsou jen prostředkem k tomu, abyste mohl v duši hromadit lásku k Bohu. Vaše tužby a ideály, jakož i vztah k milovanému člověku - to je také prostředek. Až zemřete, ztratíte tužby, ideály i milované lidi. Tato vnitřní hladina bude zničena. V jemné hladině si však uchováte jednotu a pospolitost s milovanými bytostmi i po smrti. Jenže proniknout do této hladiny lze jedině za pomoci lásky k Bohu. Jestliže pocítíte, že láska k Bohu je jedinou realitou a nejvyšším štěstím, pak při ztrátě milovaného člověka nikdy nebudete pocítovat bolest. Pochopíte a pocítíte, že v jemné hladině se od toho, koho milujete, nikdy neodloučíte!"

Všiml jsem si, že nemocný se snaží mi porozumět a vcítit se do toho, co mu říkám. Cosi mu však brání, a to je také zřejmé. Chvilí se zmítal v nejistotě a pak se opatrně zeptal:

"Nezlobte se, že se vás takhle ptám, ale rád bych věděl, jaká je šance, že mi ta vaše metoda opravdu pomůže k uzdravení..."

"Slíbit vám nemohu nic," vysvětlil jsem mu hned. "Řeknu vám jen tolik, že opravdu hodně záleží na vás. Na tom, nakolik budete schopen vzdát se lidských hodnot, nakolik si uvědomíte jejich odvozenost. Přesně do takové míry se pak uzdravíte."

Uplynulo dvacet dní. Docela mě zajímalo, jak si ten mladík poradil, a tak jsem mu zavolał. Ve sluchátku se ozval dutý hlas:

"Všechno je při starém, stav se nezměnil a laboratorní výsledky jsou stále stejné."

Prohlédl jsem si jeho pole. Lpění na vztazích a tužbách zesláblo, ale budoucnost mu i nadále zůstává uzavřena.

"Bud' jste mi neuvěřil, nebo jste se citem nepropracoval k tomu, co jsem vám říkal. Lpění na mravnosti a ideálech, tedy na budoucnosti, ve vašem případě dvojnásobně přesahuje kritickou mez a hodnoty vašeho vědomí jsou pro vás ještě stále důležitější než cit lásky. Stejně' jako dřív se bojíte, pochybujete, litujete a analyzujete. Tady vám pomoci nemůžu. Bud' se uvnitř změníte, nebo ne... Rozumíte mi?" zeptal jsem se po několikavteřinové pauze a zaslechl tichou odpověď:

"Ano, rozumím vám."

"Pokud dokážete sám sebe změnit, modlete se za děti a vnuky," říkám mu. "Ve světě jsou zaznamenány stovky, ba tisíce případů spontánního vyléčení AIDS bez vnějšího zásahu. Lékaři zatím nejsou s to tento mechanismus vysvětlit. Příčina je jednoduchá - lidé pocítili pach smrti a dobrovolně se ve svém nitru vzdali všeho, čeho se předtím tak křečovitě drželi, všech lidských hodnot. Celá minulost, přítomnost i budoucnost byla najednou zcela iluzorní. A láska k Bohu se z iluze proměnila v nefalšovanou realitu. Zapomeňte na své tělo, zhojte svou duši a ta pak uzdraví vaše tělo. Pracujte dál," řekl jsem mu a zavěsil.

Po téhle rozmluvě jsem si musel chvíli odpočinout. Všechny choroby mají nakonec jedinou příčinu - neochotu a neschopnost přiznat to, že láska k Bohu je hodnotou nejvyšší a že zachraňovat musíme vždy a za všech okolností především ji. A že kromě lásky k Bohu nemůže být nic jiného naším cílem. Při srovnávání nepatrné bylinky našeho těla s vesmírem je pro nás realitou to, co naše tělo připomíná. A čím déle to ve srovnání s tělem existuje, tím je to reálnější. Cheopsova pyramida je téměř věčnost, kdežto cit lásky, který se objevuje v našem vědomí a oživuje ho, je jen lehký opar, třepotající se jako motýlek, jenž se pak přiblíží k plameni, vzplane a zmizí. Z věčné lásky se rodí naše vědomí a z vědomí se rodí láska závislá na lidských hodnotách a spojená s nimi. Vědomí vidí a cítí tu druhou, ale nevidí a nezaznamenává přítomnost první. A čím víc se ona druhá láska podobá první, tím vyšší je úroveň vědomí, tím lidštější je člověk a tím blíž má ke Stvořiteli.

Dívám se na telefon stojící na stole přede mnou. V následujícím okamžiku budu muset zavolat matce těžce nemocného děvčátka. Pokud jde o vztah k hmotným statkům, vše je v pořádku. Oblast vztahů je rovněž čistá. Zato pokud jde o vztah ke schopnostem a intelektu, úroveň lpění je dvakrát vyšší než kritická hranice. Budoucnost je uzavřena ze 100 %, osud z 200 %, vůle a tužby dokonce z 1000 %.

Pýchu dělím na dva druhy. Na aspekt "fašistický" a "socialistický". "Fašistický" platí tehdy, když se důraz klade na životní úspěch, tedy na zájmy těla. V těchto případech pozorují lpění na tužbách osudu, schopnostech a intelektu. "Socialistická" varianta je ta, když jsou akcentovány ideje. Základem bývá lpění na tužbách, duchovnosti a ideálech, schopnosti a intelektu. U té holčičky jde o kombinaci obou aspektů. Člověk ani nemusí příliš prohlížet duši a charakter a hned může učinit závěr, že charakter má tvrdý, téměř krutý. Tendence lidí obviňovat a vzápětí osuzovat je obrovitá. Tomu odpovídá i lékařská diagnóza - rakovina jater.

Existuje bílkovina zvaná alfafetoprotein. Jeho zvýšené množství dokáže již dlouho před nástupem jiných symptomů signalizovat, že v játrech se rozbíhá nebezpečný proces. U zdravého člověka se množství této látky pohybuje kolem 15 jednotek. Holčička vykazovala 10000 jednotek.

Hned po prvním sezení tento ukazatel poklesl na 145, ale pak se znovu začal zvyšovat. Druhé sezení toho mnoho nezměnilo. Teď se ukazatel pohybuje kolem 1100 jednotek. A tak rozmlouvám s její matkou:

"Za prvé má dívinka silně znečištěné duše příštích dětí. Vy musíte nejdřív změnit sebe, potom dceru a pak svá vnoučata. A ještě něco - stavíte morálku a ideály stále ještě o dost výš než lásku.

Dodnes jste neodpustila těm, kdo vás ponižovali a uráželi vaše etické představy, důstojnost a ideály. Stejně jako dřív považujete lidi za provinilce a nechápete, že lidská vůle je až druhotná. Vaší dceři se v minulých dvou životech dostalo podstatně více intelektu, schopností a vloh, než dovolovaly zásoby lásky v duši. Hodnoty vědomí a myšlení se pro ni staly prvotní. Směr jejího dnešního uvažování jí v podstatě nadiktovala její matka v předminulém životě. A to jste byla vy. Jestliže je děvče dnes nemocné, znamená to, že jste nemocná i vy, jenže u vás se choroba zřejmě projeví jinou formou a později. První seance pro vás byla překvapením, vaše vědomí se v tu chvíli nemělo čeho chytit, tak jste se chytila lásky k Bohu, začala jste se měnit, vaše dcera s vámi, a začala se uzdravovat. Teď jste si ale zvykla, ocitla jste se v zajetí svého vědomí, dostala jste se do závislosti na vlastních plánech a nadějích. Když jste závislá na svém vědomí, změnit se nemůžete. Zřekněte se vědomí i tužeb i života ve jménu lásky k Bohu. Jakmile pocítíte, že již vůči Bohu nemáte žádné výhrady, znamená to, že jste na správné cestě."

Zavěsil jsem a znovu se rozhodl pro odpočinek. Vždy když mluvím s pacientem, se v mém nitru cosi odehrává. Jestliže je připraven a procítíl smysl všeho, co mu říkám, moc sil neztrácím, ale pokud mu něco překáží, musím najít taková slova, aby člověk pochopil a dospěl k cíli. A za každým slovem musí stát má zkušenost a moje schopnost, jak neblahý stav překonat. Někdy musím třeba po třiminutovém telefonátu odpočívat několik desítek minut. I teď sedím a přemýšlím o tom, že mně samotnému se nedostává správné výchovy vlastních citů a že jsem z pohledu svých výzkumů vlastně taky pacient. A že budu muset vynaložit ještě hodně práce, abych dal svou duši do pořádku.

V této chvíli mě čeká ještě jeden telefonát. Zamyšleně obracím v rukou dopis, který mi přinesl jeden známý. Zatím jsem totiž ani na jeden dopis neodpověděl osobně. Na všechnu korespondenci odpovídám svými knihami. I tentokrát bych samozřejmě mohl zavolat, vysvětlit situaci, poskytnout pacientovi možnost se v problému vyznat - a pak už vše svěřit do jeho vlastních rukou. Tenhle dopis byl však napsán mimořádně pěkně. Pocity, jež popisuje, zakusila každá matka, která se musela dívat na své těžce churavé dítě.

Napadlo mě, že by se dala udělat následující věc. Zpočátku matce o realitách mé diagnostiky nic neříkat. Dávat jí jen takové rady, jaké může dostat každý čtenář, který si přečte čtvrtou knihu. A teprve pak poskytnout informace, které se týkají konkrétního dítěte. Dopis je natolik ilustrativní, že jsem se rozhodl ocitovat ho v této knize celý. Tady je:

Vážený Sergeji Nikolajeviči!

Jmenuji se Věra Petrovna Tarasovová. Docela náhodou se mi naskytl příležitost poslat Vám tento dopis a díky tomu se objevila alespoň slabá naděje, že byste mi snad mohl pomoci nebo alespoň poradit.

Od roku 1995 je vážně nemocná má mladší dcera Nataša. Letos v říjnu jí bude sedm let. Půldruhého roku s ní chodím po doktorech (v rámci možností města Rigy těch nejlepších), ale jejich rady a nemocniční pozorování zatím žádný konkrétní výsledek nepřinesly. Byla jsem i u babek kořenářek a teď Nataša leží v Ústřední dětské nemocnici.

Diagnózy byly ty nejrůznější - počínaje epilepsií (u čehož oficiální medicína v zásadě skončila) až po hlísty. Začalo to v květnu 1995, kdy Nataša prodělala první záchvat. Stalo se to na ulici, aniž by předcházely nějaké potíže, stres či bolesti. Šly jsme na nákup, a najednou to přišlo - stačila jen vykřiknout: "Ma...!", pak jí ztuhly ruce, obrátila oči v sloup a sotva stála na nohou (v té době ještě nepadala). Tohle všechno netrvalo ani dvacet sekund. Vědomí neztratila. Později mi říkala, že můj hlas slyšela ze strašné dálky. Oči měla otevřené, ale přitom viděla jen tmou.

Zpočátku se jí to stávalo jednou za měsíc, pak jednou za čtrnáct dní. Někdy od loňského září už dvakrát týdně, což mě donutilo obrátit se na neuropatologa. Udělali jí i encefalografické vyšetření, které vykazovalo jisté změny za spánkovými kostmi. Zkrátka a dobře, záchvaty přicházely 2-3krát týdně, což trvalo do února. Léky nepomáhaly, a tak jsme se obrátili také na neurochirurga. Ten nařídil intenzivní dvoutýdenní medikamentózní léčbu. Po prvním týdnu, kdy Nataša dostávala 5-6

injekcí denně, se stav silně zhoršil a záchvaty se opakovaly 40-50krát denně (teď už i v noci, ve spánku otevírala oči, pak na několik vteřin přestávala dýchat a následovaly prudké křečovitě pohyby rukama, nohama a ústy). Je to hrůza. Po počítačové tomografii bylo jasné, že žádný nádor na mozku nemá, jen lehce zvýšený nitrolebeční tlak. Neurochirurg se námi odmítl zabývat. 11. března jsem dala Natašu do nemocnice na další hloubkové vyšetření a zůstala jsem tam s ní. Nikdo z největších kapacit města však nedokázal absolutně na nic přijít. Všechno to nejvíc připomínalo epileptické záchvaty, ale ne v klasické variantě. Já sama jsem ovšem od počátku tušila, že padoucnice to nebude. Sama jsem vzděláním biolog, hodně čtu odbornou literaturu a o věci se zajímám. Jistě, nejsem lékařka, ale tomuhle se vlastně nedá říkat záchvat, vypadá to spíš na nějakou křeč či dočasné ochrnutí části mozku, popřípadě míchy. Zkrátka a dobře - nakonec Natašu doslova zaplavili relanem, a tak jsme se z 50 záchvatů dostali na 2-3 denně. Nejhorší na tom všem však je, že diagnózu se doposud nepodařilo stanovit. Tak jsem se rozběhla k babkám zaříkávačkám - tím spíš, že mi to poradili i v té nemocnici. Dělal, co se dalo, a vychrlily na nás spoustu podrobností (jedna z nich hádala z karet): dověděla jsem se, že jsem v rodě měla cikány (pravda je, že můj dědeček byl Srb) a že vůbec já i moje dcera "neseme kříž satanův" jako trest za to, že v našem rodu byly také čarodějnice. Zkrátka a dobře tmářské bláboly. Musím se přiznat, že v té době už jsem četla Vaše knihy. Jsem člověk věřící a zřejmě to byl Bůh, kdo mě přivedl do Centra netradiční medicíny. Koncem května loňského roku tam dceru diagnostikovali, potvrdili zvýšený nitrolebeční tlak a řekli, že manuální terapie všechno zakrátko napraví. V té době už znovu měla 20-30 mikrozáchvatů denně a já se chystala vrátit ji do nemocnice.

Chodili jsme tam na léčení týden či dva a Natašu opravdu všechno přešlo. Jenže pak se ukázalo, že to bylo trochu jinak. Jedna moje známá, která žila dlouhá léta v Chabarovsku, tam znala dva senzibily - Liju a Sergeje-, kteří jsou velkými vyznavači Vaší metody, a když tam jednou služebně odjela, vzala tam s sebou na mou prosbu Natašinu fotografii a snímek celé naší rodiny, kde jsem i já a manžel. (Ty fotografie pro jistotu posílám i Vám.) Později se ukázalo, že dceři se tak ulevilo, když s ní distančně pracovali ti dva chabarovští léčitelé. V každém případě jsme zažili jeden měsíc nevýslovného štěstí. Velebila jsem Pána za to, že moje dceruška je zase zdráva, ale dál jsme ji posílali k energoterapeutovi v Centru netradiční medicíny. Zase mohla začít chodit ven (což bylo předtím vyloučeno, protože by mezi dětmi psychicky a fyzicky trpěla, a my jsme ji nechťeli traumatizovat). Vycházeli jsme ven pozdě večer, když už venku nikdo není. A najednou mohla zase normálně pobíhat mezi dětmi (i když pod neustálým dohledem). Jenže někdy začátkem července jsem si povšimla, že se její stav znovu zhoršil. Nejdřív přišly noční křeče, a pak se záchvaty vrátily i během dne - bylo jich tak 15-20. Nataše znovu nasadili každodenní manuální terapii, bioenergetická sezení atd. Takhle je to až dodnes. Jistě chápete, že to není zadarmo. Ještě štěstí, že jsou to takoví dobří a citliví lidé. Ten bioenergetapeut také říká, že to není epilepsie, ale nic bližšího není schopen konstatovat. Jedna známá přivezla pět videokazet s Vašimi přednáškami v Surgutu, Ťumeni a Moskvě. Podívala jsem se na ně. Stejně jako jsem se předtím plně ztotožnila s Vašimi knihami, absolutně souhlasím i s Vaší metodikou vylíčenou na přednáškách, i když leccemu nerozumím. A tak jsem se - jako se tonoucí chytá stébly slámy - chopila příležitosti zaslat Vám tento dopis. Hodně na sobě pracuji, vždyť já ani manžel přirozeně nejsme žádní andělé. Prosím o odpuštění za úplně všechno na světě. Nataše se ale zatím neulevilo. Zatím. Samozřejmě chápou, že - viděno zpovzdálí - nejsem možná já a moje dcera zdaleka ten nejtěžší případ, ale věřte mi, že se už nemám na koho obrátit. Vaše metodika mi vyloženě vyhovuje (já vím, že se opakuji), ale změnit vlastní charakter - to není záležitost jediného dne. A dítě se trápí. Co mám dělat? Odpovězte mi, prosím, buďte tak laskav. Samozřejmě bych k Vám nejradši přijela, ale cestu, a hlavně pobyt mimo domov bych finančně nezvládla. Možná že můžete něco udělat i na dálku. Děkuji Vám předem. Moc Vám děkuji.

Velice doufám ve Vaši pomoc, Seřeji Nikolajeviči.

Držím v rukou ten dopis a chystám se znovu zavolat. Za posledních deset dní jsem si s tou paní telefonoval již třikrát. Začal jsem přirozeně diagnostikou. Hned zpočátku jsem v jemné hladině

spatřil osud. Natašina příštího syna, který dívku svíral svými křídly. V jemné hladině je to velice zajímavý obrázek. Jakási nepojmenovatelná bytost pevně objímá děvče křídly a zobanem jí svírá hlavu. Z boku se k dívce tiskne její příští syn. Přitom vypadá tak, jako by ležel v kolíbce. V této kolíbce ho ale zároveň pochovávají. Přeložil jsem si tuto metaforickou informaci do normálního jazyka.

Ve dvou minulých životech byla ta dívka neuvěřitelně urážlivá, žárlivá a zásadová. Také dnes je její duše silně poutána ke vztahům, ideálům a tužbám. Klasická kombinace lpění žárlivců. Také v minulých životech se jí už dostalo možnosti prožít druhotnost těchto hodnot ve srovnání s láskou. I v minulých životech ji potkaly nesváry, nevěry, křivdy a nespravedlnosti. Jenže nechápala, jak cenný je to lék pro duši její i pro duši jejího syna. Ona nehájila lásku, ale své zásady a ideály, svou lidskou důstojnost. A v obou životech to všechno končilo tragicky. Neustále odsuzovala svého muže a pohrdala jím, zejména v těhotenství, a také její syn v posledním životě hned po narození zemřel. Za to všechno ona sama platila těžkými chorobami a nakonec i smrtí.

Ani v tomto životě zatím neměla šanci ve zkouškách se ctí obstát. Znamenalo to, že je třeba omezit nebo zcela odebrat to, kvůli čemu v předešlých životech zabíjela lásku - a to je vědomí, myšlení se všemi jeho ideály, nadějemi, zásadami a morálkou. Vědomí lze potlačit schizofrenií, epilepsií či silným omezením vloh a schopností. Vhodným prostředkem blokace je pak pošlapání ideálů. A protože náš zevnějšek úzce souvisí s naším tíhnutím k ideálům, mohla by to být také tvář zohavená již od dětství, ztráta jednoho oka nebo zraku vůbec, šrám nebo velké mateřské znaménko v obličeji atd.

V tomto případě jí osud jejího syna přisoudil periodické uhasínání vědomí. Jestliže se dívka vnitřně vydá správnou cestou a nebude lpět na periodicky vyhasínajícím vědomí, pocítí druhotnost lidských hodnot a obrátí se k lásce a k Bohu, pak v období pohlavního dospívání, tedy mezi deseti a čtrnácti lety, projde důležitou zkouškou a dokáže si lásku v duši uchovat i poté, co ony události proběhnou v jemné hladině. Budoucími zkouškami totiž v jemné hladině projdeme daleko dřív, než nás skutečně potkají. A podle toho, jak správně jsou vypěstovány naše city, nakonec bezděčně a podvědomě v jemné hladině tyto zkoušky s větším či menším úspěchem podstoupíme. A pohromy a neštěstí odcházejí. Když však člověk nechápe, k čemu mu byl život dán a nechce během zkoušek zachraňovat lásku, tak je mu postupně odebráno všechno. Protože pak jsou bezvýhradným předpokladem očisty duše trvalá muka.

Vzpomínám si, jak ke mně přijel muž a prosil mě jen o jedno - abych mu vysvětlil, proč zemřela jeho dcera. Dlouho všechno bylo jásavé a nádherné. Byla tu láska a přání se vdát. A najednou přišly stavy strašlivé tísně: "Mami," křičela dívka, "já umírám, cítím, že už brzy umřu... Mami, já chci žít." Nečekané noční děsy:

"Mami, tati, přišla ke mně moje smrt a posypala mi deku popelem." Rodiče vyskočili z postelí, rozsvítili, ale ona dál viděla na přikrývce popel. Následovalo několik měsíců strašlivého utrpení. Pak se dívka jako by ulevilo. Dcera byla šťastnější, začala se usmívat, ale potom zničehonic vyskočila z okna a zabila se. V jemné hladině jsem zaznamenal klasický příběh, starý jako svět sám. V minulých životech ta dívka nahromadila obrovské množství agrese vůči manželovi a synovi. Když se zamilovala, synova duše k ní přistoupila. Vnitřní nenávist se rozbouřila a začala fungovat zcela samovolně. Program postupně syna zabíjel dlouho před jeho narozením. Synův dvojník mezitím podnikal zoufalé pokusy, aby je oba zachránil. Proto ten popel, noční můry a všechna její muka. Dívka nedokázala najít správnou cestu. A rodiče nebyli schopni jí v tom pomoci. Dvojník uzavřel synovu duši před agresí. Program se tak obrátil a proměnil se v princip sebezkažy. Dívka podvědomě cítila, že s každou hodinou života se stále silněji pokouší zabít svého syna. Tuhle nenávist mohla zastavit jedině sebevražda.

Vnitřně jsou oba příběhy téměř identické, jenže zvenčí má každý svou vlastní bolest a svou vlastní tragédii. Ale o tom, že dívka nemohla projít zkouškami v minulém životě, o tom, že pohrdala v době těhotenství svým manželem, o tom, že její dítě umíralo, jsem se rozhodl matce, která mi napsala ten dopis, zatím nic neříkat.

Poprvé jsem zavolaal a řekl, aby se modlila. Nic jsem jí nevysvětloval a nevykládal. Text modlitby už je čtenáři znám: "Pane, ve jménu lásky k Tobě jsem ochotna vzdát se morálky, ideálů, duchovnosti a ušlechtilosti, blízkých lidí, tužeb i života." Za několik dní jsem jí zavolaal znovu:

"Jak se cítí vaše dcera?"

"Žádné změny nepozoruji," odpověděla. "Snad jen těch záchvatů je míň, místo patnácti tak deset denně."

Zřejmě doufala, že jakmile zavolám, stane se zázrak. Já sám jsem v žádný zázrak nevěřil. Stabilní pozitivní dynamika je v takovýchto případech daleko důležitější než zázrak.

"A teď si, prosím, zapamatujte, co vám řeknu," požádal jsem ženu. "Vaše modlitba není účinná. Máte mnoho neodstraněných výhrad k Bohu skrze zášť vůči jiným lidem i vůči sobě samotné, vůči situaci a vůči osudu. Za druhé se nemodlete jen za sebe a za dceru, ale také za svá příští vnoučata. Nejdřív se ovšem dejte do pořádku. Za třetí si uvědomte, že člověk se od zvířete liší rozvinutým vědomím, kam patří slušnost, mravnost, oduševnělost a ušlechtilost. Dosud jste žila především ve jménu morálky a ušlechtilosti, nikoli ve jménu lásky. Tuto orientaci jste předala i dceři a vnoučatům. Proste za to o odpuštění a obraťte se k Bohu. Modlete se k Bohu, aby vaše láska k němu stála výš než lidské štěstí."

Asi za pět dní jsem zavolaal znovu:

"Jak se vede dcerce?"

"Pořád má deset záchvatů denně," odpověděla mi žena. Pokoušela se potlačit rozčarování, ale nepodařilo se jí to.

"Poslyšte," řekl jsem jí, "pokud si myslíte, že vám budu volat den co den, tak se hluboce mýlíte. V nejlepším případě vám zavolám ještě jednou. Z pole vaší dcery je jasné, že jste za celý ten čas na sobě vůbec nepracovala."

"Velmi se omlouvám," vyhrkla hned, "ale já vůbec neměl čas. Měli jsme v těchto dnech velké nepříjemnosti."

"Pokud vám nepříjemnosti brání v modlitbách, tak je mi vás líto. Modlitba v době neštěstí je nejúčinnější, samozřejmě za předpokladu, že smyslem takové modlitby je směřování k lásce a k Bohu."

"Pochopila jsem," odpověděla horlivě. "Zavoláte mi ještě?"

"Uvidíme," odpověděl jsem vyhýbavě a zavěsil. Za tři dny jsem jí zavolaal znovu.

"Měla byste teď míň jíst. To pomáhá snížit míru lpění na duchovnosti. Kolik má teď za den záchvatů?"

"Čtyři až pět."

Od této rozmluvy uplynuly tři dny. Po celou tu dobu jsem jí dával doporučení, která se dají uplatnit při léčení kteréhokoli dítěte, ale hlavně jsem matce neřekl, co vedlo k těžké chorobě její dcery. Teď už mohu být konkrétnější. Přestože podobné věci se v různých variacích dějí v životě každé ženy.

Informace, které jsem matce poskytoval až do této chvíle, se daly získat ze čtení všech mých knih, zejména čtvrté.

Zvedl jsem sluchátko a vytočil číslo:

"Tak jak se vede naší pacientce?"

"Teď už má jen jeden záchvat denně," odpověděla na mou otázku.

"Překódování polí obvykle trvá tak dva tři měsíce," řekl jsem jí. "Mučivé uvažování a naděje bych nedoporučoval. A ještě něco - vaše dcera v minulých dvou životech přezírala a odsuzovala svého muže - hlavně těsně před početím a v době těhotenství. To znamená, že vy i vaše matka jste se do té či oné míry dopouštěly téhož. Vzpomínejte a modlete se. Mějte se dobře."

Zrození přípitku

Sedíme v Moskvě v malé příjemné sklepni restauraci. Gruzínské chinkali je báječné, atmosféra útulná.

"Pánové," řekl jsem přátelům. "Právě jsem začal psát čtvrtou knihu. Připijme si na to, aby se podařila." Všichni jsme si připili.

"Tak těch přípitků prones víc," navrhl mi jeden ze spolustolovníků. "Ale vymysli si je hned teď."

Souhlasil jsem. Když jsem před pětadvaceti lety vodil po Abcházii turistické výpravy, zapisoval jsem si tamní květnaté přípitky. Každý takový přípitek byl učiněnou knihou či poemou, zasazenou do rámce malého příběhu, nebo dokonce jediné myšlenky. Vzpomněl jsem si, jak jsem vyslechl nejnečekanější přípitek ve svém životě. Bylo to v roce 1973. Vyjeli jsme si se skupinou průvodců na studijní cestu za Suchumi. Měli jsme tehdy sestoupit do jeskyně Abrskila, která patří k nejkrásnějším v Abcházii. Cestou jsme se zastavili v malé restauraci. Přesněji řečeno to byl tradiční z kroucí pletený abcházský domek, kterému se říká apchascha. Uprostřed bylo ohniště s planoucím ohněm, nad ním obrovský kotel s mamalygou. Na hácích pod stropem viselo uzené maso a ještě výš se udíl ovčí sýr. Naobědvali jsme se a pomalu se chystali na další cestu. Vybavuji síto velmi dobře. Bylo to v době, kdy zuřivý socialismus začal slábnout. V uších však ještě zněly halasně fráze typu "Nejvyšším cílem strany je blahobyt všeho lidu" nebo "Lid a strana jsou jednotní" - přičemž se ani neupřesňovalo, o kterou stranu jde, však také byla jediná. "Náš stát řídí lid", popřípadě "vyvolenci lidu", a proto "Vpřed k vítězství komunismu" atd. A tato hesla byla působivá, i když leckomu se z nich dělalo zle. Jeden Francouz kdysi prohlásil: ideje jsou jako hřebíky; když se často opakují, tak se do hlavy nakonec vtlačou.

Vzpomínám si, jak nám lektorka při jednom školení s hrůzou řekla: "V téhle zemi chtějí vyhubit celou stranu a všechny komunisty." Kolega, který seděl vedle mě a jehož jsem považoval za velmi moudrého člověka - však právě jemu svěřovali výpravy významných osobností - najednou broukl: "Komunisty vyhuběj, ale lid tu zůstane." Až se mi děsem rozběhl mráz po zádech.

Komunisté a lid jsou přece jedno a totéž. Vyvraždit komunistickou stranu by znamenalo vyvraždit lid...

Tehdy jsem ani netušil, že by to mohlo být jinak. A teď jsme se skupinou průvodců seděli a poslouchali starého Abcházce, který se právě chystal pronést přípitek.

Se zájmem jsem očekával, jaké květnatosti se dočkáme tentokrát. Stařec zvedl pohár a řekl:

"Napijme se na to, aby se lidu žilo dobře."

Ta fráze zněla hloupě - tedy alespoň pro mě. Vnímal jsem ji jen jako další režimní heslo. Teprve o pár vteřin později mi došla velikost toho přípitku. Stařec nemyslel na sebe, ale na ostatní. Chtěl, aby byli šťastni jiní lidé - včetně těch, které v životě neviděl a které nezná. A ten přípitek se pro mě v mžiku proměnil v zázračný, šlechetný a nádherný výrok.

Přípitky jsem dlouho pokládal jen za vágní a banální floskule. V tomto okamžiku jsem měl pocit, že přípitek je přání ve prospěch jiných. A čím je nečekanější, tím lépe. A tak jsem si začal přípitky vymýšlet sám - například:

"Muž je moudřejší než žena, muž je silnější než žena, muž je ušlechtlejší a oduševnělejší než žena. Tak se napijme na ty, kdož ho takovým činí - na ženy!"

Nebo jiný přípitek:

"Každodenně vidíme, jak se staví nové domy, jak rostou nové chrámy. Vidíme ale také, jak se domy a chrámy boří, vidíme katastrofy a války. Tak tedy - napijme se na chrám, který bude existovat i tehdy, až se na nás ze všech stran vyřítí tragédie a války, ten chrám, který vzniká v naší duši, když se scházíme, když se přátelíme, když jeden druhému přejeme jen to nejlepší."

Sedím v nevelkém sklípku s nízkým stropem. Majitel restaurace se na mě dobromyslně usmívá. Zná mě dobře, vždyť tu nejsem poprvé. Přátelé ode mě očekávají duchaplný přípitek. Teď musím procítit to, co se právě děje v mé duši, a vyjádřit to přípitkem, a čím víc lásky bude uloženo do slov, tím krásnější a nečekanější ten přípitek bude. "Představte si, že jste se seznámili s nádhernou ženou," řekl jsem, "a že vaše duše se po ní souží, že jste ochotni vzlykat štěstím, a když na ni myslíte, všechno se ve vás chvěje a v duši se rodí cit nevysvětlitelné a nepopsatelné nádhery. Cítíte, jak se začínáte proměňovat, vaše duše je stále krásnější a dobrotivější a vy se domníváte, že je to láska, jenže ve skutečnosti je to jen půl lásky. A teď si představte, že ta milovaná žena vás urazila až do morku kostí, nebo vám byla nevěrná, nebo se zachovala odporně. Pokud si všechny ty city, které jste k ní chovali na počátku vztahu, dokážete i přesto udržet, pak je to skutečná láska. Skutečné poznání světa obvykle nezačíná od potěšení a bolesti, ale od překonávání té bolesti. Nejvyšší bolest dokáže přestát jen ten, kdo je schopen vydržet nejvyšší štěstí. Proto chci připít na zdraví těch, kdož nám tuto bolest dávají, a činí tak naši lásku skutečnou. Chci připít na zdraví žen." Napili jsme se a přátelé mě hned požádali o další přípitek.

"Dejte mi alespoň tři vteřiny na rozmyšlenou," poprosil jsem je. "Víte, co je to paměť?" Všichni krčí rameny. "To zatím neví ani jediný vědec na světě. Já vám ale řeknu, co to je. Jistě jste si všimli' že v dětství si člověk pamatuje všechno, kdežto ve zralém věku a ve stáří často nejsme schopni vzpomenout si ani na to, co se dělo ráno. Povrchní logická paměť snad ještě funguje, ale ta pocitová, smyslová uvadá. Když se na povrchu něco mění, musejí hlubinné vrstvy zůstat neměnné. Čím stabilnější jsou hlubinné emoce, tím větší množství informací jsme schopni v paměti udržet. Nejvyšší stabilitu vykazuje cit lásky, který nás spojuje s Bohem. A čím víc je v duši tohoto citu, tím víc si pamatujeme a tím líp hodnotíme události, tím kvalifikovaněji do nich zasahujeme. V dětství máme v sobě hodně lásky, proto každá událost zanechává v naší duši stopu a činí nás bohatšími. Se vzrůstajícím věkem zásoby lásky postupně ztrácíme a naše emocionální paměť slábne. Když se v našem životě odehrává nějaká situace, žijeme tehdy, kdy s ní vstupujeme do kontaktu a když si z události odnášíme nějaké zkušenosti. To znamená, že trvání našeho života není dáno počtem prožitých let, ale bohatstvím emocí a citů, které jsme v životě zakusili. Každá situace se podobá kvítku: přilétne k němu včela, sebere z něj drahocenný nektar, který se stává medem, kdežto z jiného kvítku nevytěží nic. Stejně je to také v lidském životě - můžeme žít třeba desítky let a nezakusit ani jediný silný, hluboký cit, a reálně prožijeme v nejlepším případě tak patnáct let. A přitom se za pouhých 30-40 let dá prožít život rovnající se několika staletím. Jestliže v jakékoli situaci a za jakýchkoli okolností dokážeme uchovat v duši lásku, budeme si sebemenší odstín svých citů pamatovat navždy. Jestliže však cit lásky potlačíme a neochráníme, všechny ostatní city pohasnou a všechno' co se v našem životě odehrálo, se promění v prázdnotu.

Rád bych proto připil na to, aby náš skutečný život trval co nejdéle."

A napili jsme se podruhé.

"A teď třetí přípitek," žádají mě přátelé, "ale tentokrát ať je co nejkratší a nejprostší."

"Dobře. Připijme si tedy na to, abychom nikdy ošklivě nesmýšleli a nemluvili o těch, s nimiž nám bylo dobře."

Všichni znehybněli a pak jeden po druhém mlčky přikývli. Znovu jsme se napili.

"Já také pronesu přípitek," ozval se můj soused. "Šly po cestě láska, zdraví a štěstí. Zakleपालy na jedny dveře a za nimi se ozvalo: Máme tu jen jedno místo - a ti lidé vpustili štěstí. Také v druhém domě měli jen jedno místo, a tam vpustili lásku. Až ve třetím domě přijali zdraví. Tak si teď připijme na to, aby u našeho rodinného krbu nechyběla ani láska, ani štěstí, ani zdraví."

Vypili jsme své poháry do dna.

"Chcete, abych ten přípitek parafrázoval?" zeptal jsem se.

"Zkus to," zaradovali se přátelé.

"Šly po cestě láska, štěstí a zdraví. V prvním domě, na nějž cestou narazily, měli jen jedno místo. Pán domu přemýšlel, koho má pustit dovnitř. Rodina se nakonec rozhodla, že nejdůležitější je v životě štěstí, a tak vpustili štěstí, zatímco zdraví a lásku nechali v předsíni. A tak z domu nejdřív odešla láska, pak zdraví, a nakonec odešlo i štěstí. V druhém domě se rozhodli pustit k rodinnému krbu zdraví. Jaképak štěstí a jakápak láska, když chybí zdraví. Lásku a štěstí nechali v předsíni. Nejdřív odešla láska, pak štěstí, a pak i zdraví.

Ve třetím domě se rozhodli, že k rodinnému krbu patří na prvním místě láska. Připijme si proto na to, abychom před vším ostatním vždy dávali přednost lásce."

Naše stolování pokračovalo. A já seděl a přemýšlel, jak zajímavě je ten život zařízen. Dvacet let jsem se věnoval něčemu, o čemž jsem byl přesvědčen, že se to k ničemu praktickému hodit nemůže. Mohl jsem získat dva vysokoškolské diplomy, a nezískal jsem ani jeden. Mohl jsem se stát profesionálním pěvcem či malířem, ale neměl jsem ani dost času, ani dost sil, abych jeden z těchto talentů rozvinul. Vzpomínám si, jak mi můj strýc potřásal pěstí před nosem a řval: "Je ti skoro třicet, a ničeho jsi v životě nedosáhl." Po deseti letech to opakoval: "Je ti skoro čtyřicet, a v životě jsi ničeho nedosáhl." Po čtyřicítce nade mnou zlomil hůl. Nakonec to dopadlo tak, že mi k seberealizaci dopomohlo něco, co jsem nikdy v životě nebral příliš vážně. A nejen k seberealizaci, i k materiálnímu zajištění rodiny. Koupil jsem byt, ve kterém dnes žiji. Za vydělané peníze jsem navštívil řadu zemí po celém světě. Kdekoli v zahraničí mě nejvíc zarazilo to, že si tam uvědomíte, oč příjemnější a pohodlnější je trávit dovolenou doma v Rusku. Všechna letoviska jsou únavně stejná. Obrovská spousta budov a několik opelichaných palem na pobřeží. Takhle vypadají prakticky všechna západní letoviska. To Sočí a Krym jsou díky svým přírodním krásám jedna z nejkrásnějších míst na světě. Můžete si vyrazit na ryby, na lov, posedět v noci u táboráku - na Západě něco takového prostě není možné. Jediné, co mě potěšilo, je, že jsem si mohl prohlédnout kulturní památky, na něž jsem se dřív mohl dívat jen na pohlednicích. To na člověka udělá dojem. Jinak se dnes raději potloukám po lese a sbírám houby. Život ukázal, že daleko důležitější je to, co je uvnitř, a ne to, co vidíme na povrchu.

Včera mi zavolal jeden známý z Ameriky.

"Vzpomínáš si, jak za tebou do New Yorku přijeli ti manželé odněkud ze zahraničí? Ona nemohla několik let otěhotnět. On měl taky věčné problémy. A vidíš - sotva se od tebe v4tili, tak přišla do jiného stavu a jemu se zase okamžitě začalo dařit všechno, nač sáhl. Prý ti obstarají tolik pacientů, kolik jich jen budeš chtít. Určitě by sis vydělal na cestu a na pobyt a ještě by ti něco zbylo."

Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Začínalo jaro a já se těšil, jak si odpočinu na chatě.

"I kdybych mohl, tak nejdřív tak za čtyři měsíce. Snad v červenci."

Už jsem věděl, že po dopsání čtvrté knihy si musím odpočinout. Co bude pak, to se uvidí. Teď je lepší o ničem nepřemýšlet, malovat obrazy a jezdit do přírody. O tom jsem snil celý život. Doufám, že letos se mi to konečně podaří.

Závěr

Ti, kdo četli rukopis této knihy, mi řekli, že jim připadá velmi osobní. Ale co se dá dělat, informace jsou natolik závažné, že jsem se rozhodl dodržet styl reportáže o tom, jak jsem nové informace získával a co po nich následovalo. Musel jsem absolvovat předlouhou cestu, jejíž průběh se dá vyjádřit jedinou větou: "To, že jsem dlouho nevěděl, že vstup do budoucnosti jsou nejen cíle, plány a úkoly, ale také duchovnost, etika a mravnost, mě mohlo stát život." A nejen mě. Pochopil jsem několik důležitých pravd, které mi umožňují žít šťastněji. Od dětství jsem se soustředěně snažil o to, abych byl moudřejší, schopnější, abych ve svém poznání neustále postupoval dál a dál, zejména při snahách porozumět světu. Ukázalo se, že to není možné, pokud nedokážu změnit sám sebe a pomáhat jiným. Když jsem to začal dělat, pocítil jsem cosi, čemu lidé říkají štěstí. Všem svým čtenářům přeji, aby v životě pocítili totéž.